DENISE ROBINS

O.. V" imma săgetată

Traducerea şi adaptarea în limba română

de VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS

Capitolul 1

Când telefonul sună în timpul micului dejun din acea dimineaţă teribilă de aprilie si Lucie sări în picioare roşind, sora ei vitregă, Margaret, căreia i se spunea Maggie în familie, ştiu că s-a întâmplat ceva. Cele două surori se aflau în bucătărie cu copiii, trecând prin rutina zilnică de a-i face să mănânce bine, de a se comporta bine.

Până atunci, lui Margaret i se păruse că sora ei era prea palidă şi deprimată. Observase desigur, plină de teamă că în ultimul timp, Lucie era cam nelinişţită. Nu era aşa de obicei. Era genul de femeie calmă şi liniştită.

- De ce, începu Maggie, crezi că acel telefon era pentru tine?

- Aşa... aşa am bănuit... ezită Lucie, apoi ieşi din bucătărie, pentru a nu se observa că roşise.

Maggie ridică din umeri, apoi continuă să se ocupe de copii: Timothy avea şapte ani şi Angela trei. Maggie îi adora pe cei doi, la fel şi pe soţul ei, Dick, marinar, aflat acum pe un vas undeva, prin Mediterana.

Ca mai toate femeile cu familie si mijloace modeste de trai, Margaret Callow era mereu ocupată. Cu toate acestea, se întreba ce ar trebui să facă pentru a veni în ajutorul surorii sale vitrege. Se simţea obligată faţă de Lucie, care renunţase la o carieră rămânând la Hove pentru a o ajuta să-şi îngrijească familia.

In ultima sa scrisoare, Dick menţionase că era cazul ca Lucie să fie eliberată de aceste sarcini. Nu că ar fi fost cumva forţată să rămână acolo, ca o prizonieră. Ea se oferise să renuţe la slujba de asistentă medicală, când Maggie fusese operată, cu un an în urmă. Situaţia fusese disperată pe atunci. Singura rezolvare fusese Lucie, pentru că Maggie avusese complicaţii după operaţie.

De fapt, familia lui Maggie fusese singura în care trăise cu adevărat Lucie, de la moartea părinţilor.

Cândva, ea simţise că în inima ei era profund dedicată carierei de asistentă medicală. Făcuse cursurile la un mare spital din Londra, dar la sfârşitul celui de al doilea an de studiu, boala necruţătoare care o lovise pe Maggie, pusese capăt visurilor Luciei de a deveni asistentă. Trecuseră unsprezece luni de când părăsise spitalul.

Dick ştia că soţia lui se înzdrăvenise şi putea avea grijă de familie, fără probleme. Margaret ştia şi ea acest lucru. Dar nu era încă pregătită pentru lovitura de dimineaţă, pe care i-o dădu Lucie când se întoarse

de la telefon.

Margaret, care o cunoştea foarte bine, citi o urmă de vină, dar şi de interes pe figura acesteia.

- Ce este cu tine, Lucie? o întrebă ea privind-o lung.

Atunci, Lucie izbucni:

- Maggie, telefonul a fost pentru mine. Mi s-a propus o slujbă.

Maggie, care tocmai înmuia o linguriţă în gălbenuşul oului micuţei Angela, o scăpă pe masă. Fetiţa o luă repede şi începu să bată cu ea în marginea mesei.

Lucie adăugă:

- Nu ţi-am spus până n-am fost sigură că mă duc la interviu, dar acum sunt.

- Nu mai spune! exclamă Maggie, ai ţinut totul secret!

Dar nu se abţinu să-i zâmbească Luciei. Fata asta, căci aşa o
considera pe Lucie, pentru că era cu zece ani mai tânără decât Maggie, care ajunsese deja la treizeci de ani, arăta foarte frumos cu chipul îmbujorat, luminos şi gura în formă de inimioară. De obicei, era cam palidă. Nici nu se bronza prea uşor. Fiind mioapă, purta ochelari cu lentile groase, din dosul cărora priveau doi ochi frumoşi, mai mult verzi decât albaştri, cu gene dese, aşa cum numai miopii au.

Lucie Reed era ceea ce se numeşte o femeie minionă. Avea mişcări rapide, precise şi graţioase.

Avea o talie subţire ca de viespe, principala atracţie a trupului ei. Cu toate acestea, nu se putea afirma despre ea că este o fată frumoasă, din cauza nasului cârn şi a gurii cu buze prea pline. Avea părul castaniu deschis, strâns într-un coc la spate, ceea ce-i dădea un aer uşor demodat.

Fără ochelari, arăta ca o şcolăriţă, total diferită de sora ei vitregă, care era mică şi dolofană, având deja un aer de matroană.

Lucie i se adresă, uşor vinovată.

- Mi-e greu să-ţi spun, dar va trebui să vă părăsesc pe întâi mai, draga mea Maggie. Dacă interviul se va desfăşura bine, nu văd de ce n-aş face-o.

O dată micul dejun terminat, Maggie trimise copiii în grădina din spatele casei şi-şi aprinse o ţigară, în timp ce Lucie îşi continuă confesiunea.

Intenţionase să nu-i părăsească până la sfârşitul anului, începu ea, dar mai apoi simţise că nu mai este atâta nevoie de ea şi că putea să-şi ia o slujbă, să aibă o viaţă separată de a lor. Nu mai suporta să depindă de Maggie şi Dick, deşi era conştientă că ajutorul ei le era de mare preţ.

Lucie realizase că nu suporta să se întoarcă la spital; înţelegea că nu avea o vocaţie specială pentru această meserie, dar, după un an de absenţă, aflase

că fostele ei colege erau acum instalate pe posturile lor şi că trebuia să reînceapă cursurile cu alte tinere.

Apoi văzuse un anunţ într-un ziar local, unde scria că şcoala de băieţi Keynwood avea nevoie de o intendentă cu ceva experienţă medicală şi că postul era vacant de la întâi mai.

Maggie o ascultă cu atenţie.

- Keynwood! exclamă ea. Nat Randall nu preda acolo?

Lucie roşi violent.

- Aşa este. Probabil se mai află acolo. Făcea parte din consiliul profesoral.

- Ti-ai pierdut minţile, Lucie? Am crezut că ultima persoană din lume pe care vrei s-o vezi este Nat!

Lucie îşi ţinea privirea asupra cănii cu ceai, din faţă. Avea o stare de nervi destul de puternică, explicabilă de fapt.

Ce mult se înşela Maggie! Nat nu era ultima persoană din lume pe care voia s-o vadă, ci singura. De cum văzuse anunţul din ziar, simţise că-şi pierde minţile, că nu se mai poate concentra. Numele lui Nat îi trezise atâtea amintiri!

- Cred c-ai uitat de aventura cu el, altfel n-ai fi optat pentru slujba aceea, observă sora ei vitregă.

Lucie trase aer în piept. Nici asta nu era adevărat. Nu uitase aventura, cum îi spunea ea: în timp ce scria scrisoarea către directorul şcolii, inima începu să-i bată necontrolat numai la gândul va fi sub

acelaşi acoperiş cu Nat... îl va vedea din nou... vor respira acelaşi aer... îi va auzi vocea... abia acum realiză cât îl dorea înapoi în viaţa ei.

îşi făcuse datoria faţă de sora ei, Dick şi copii, dar viaţa monotonă din familia lor n-o mai satisfăcea şi simţea că iroseşte acei doi ani de experienţă de la şcoala de asistente, pe care o putea pune în slujba copiilor de la Keynwood, unde putea câştiga şi ceva bani. Nepotul ei mergea deja la şcoală, iar Maggie se putea descurca doar cu Angela.

Lucie suferise dintotdeauna din cauză că era o persoană prea inimoasă. Amintirea lui Nat şi a dragostei lor din vara trecută îi reveni mai viu în minte. De ce oare dintre toate femeile din lume tocmai ea se îndrăgostise de Nat? Nat, care era un tânăr mult prea dur pentru vârsta lui. Dar încântător, într-un fel anume... Părea că poate să cucerească pe oricine imediat după ce saluta... arăta bine, era isteţ, profesor de istorie şi engleză la acest liceu. Avea un fel anume de a face o femeie să se simtă importantă pentru el. Nu mai conta că acest lucru nu era real. Farmecul lui, se gândi Lucie, era ca un magnet care atrăgea pe oricine într-un mod irezistibil.

Se cunoscuseră la Brighton, la dans. După prima privire a lui Nat şi primul dans, Lucie ştiuse că era fata din „My fair lady“... ar fi putut dansa ... toată noaptea....cu el.

Dar în timp, chiar când lucrurile păreau că merg

bine între ei, Nat avea obiceiul de a dispărea brusc fără a o vorbă. Atunci, Lucie simţea ca şi cum ar fi fost aruncată afară în frig şi lăsată să îngheţe.

Nu mai ştia nimic de el, de vreo nouă luni. Dar acum, aflată în bucătăria lui Maggie, i se păru că-i aude glasul, spunându-i:

- Mai sună-mă când şi când, Santa Lucia...şi când voi putea, voi veni să te scot undeva...îmi place cum dansezi; este o schimbare atât de plăcută după ce auzi zile întregi zbieretele puştilor...

El o numise Santa Lucia, nume la care nu se mai gândise nimeni altcineva, iar ea, considerând că i se potriveşte, începuse să râdă.

Era o tânără inocentă, prea inocentă pentru a putea atrage pentru prea mult timp atenţia unui bărbat ca Nat. Ar fi vrut ca el să existe doar pentru ea...

De fapt, între ei nu fusese nimic concret. O scosese de câteva ori în oraş. Atunci, ei i se păruse că relaţia lor începe să intre pe făgaş. Ea, care nu fusese îndrăgostită până atunci, află cum era să începi să simţi fiori, doar ştiind că bărbatul iubit te invita în oraş. Cum era să simţi că te pierzi în ochii lui, sau atunci când el îţi declară că eşti cea mai frumoasă minionă din viaţa lui...

Atâta doar, apoi dispăruse. Poate nu ştiuse niciodată ce efect avuseseră vorbele lui asupra ei.

Iar acum, Maggie o bombarda cu întrebări. Lucie

încercă să nu se mai gândească la Nat, şi să-i explice surorii sale vitrege ce voia să afle.

Lucie avea aproape douăzeci şi trei de ani şi simţea că şcoala din Keynwood era exact ceea ce-i trebuia atunci.

O prietenă a ei fusese profesoară la această şcoală şi începuse cu patru lire pe săptămână, iar acum avea şase. Nu era prea rău dacă ne gândim că existau şi acele minunate vacanţe, aşa că se grăbise să-i spună lui Maggie:

- Atunci, pot veni să te mai ajut cu Tim şi Angela. Ai nevoie de mine vara, când Dick este plecat.

- îi vei spune directorului că eşti prietenă cu Nat?

Lucie îşi muşcă buzele.

- O să văd...

Vara trecută fusese cu Nat la Keynwood, la o manifestare sportivă. Atunci îl cunoscuse pe Hugh Friern şi-l plăcuse. Nat îl lăuda că este un tip formidabil; dar ea nu era sigură acum că era cazul să menţioneze în faţa lui prietenia cu Nat.

Maggie o privea cu mult interes şi simţea că Lucie este încurcată, după felul în care îşi ridicase bărbia şi strângea din buze. Era o fată încăpăţânată, în ciuda aparentei blândeţi. Era plină de caracter, semăna mult cu tatăl lor.

- Mi se pare ciudat că vrei să reiei legătura cu Nat Randall, observă Maggie.

Aceasta îi atrase un torent de vorbe din partea

Luciei. Ea afirma cu tărie că nu avusese o aventură cu Nat. Fuseseră doar buni prieteni. Nat o sărutase o singură dată când dansaseră. Maggie nu ştia nimic, şi nu trebuia să se pronunţe ....

- Dar ai fost îndrăgostită de el şi ai suferit foarte mult după ce v-aţi despărţit. Nu ştiu asta? exclamă Margaret.

Lucie îşi scoase ochelarii şi le şterse lentilele. Clipi din genele sale lungi şi admise că-i păsase cam mult de Nat, poate mai mult decât voise să admită.

- De fapt, este problema ta, Lucie! exclamase Maggie. Dar a fost un bărbat neserios.

Lucie nu era de acord.

- Ar fi absurd, zise Lucie, ca un bărbat să ceară în căsătorie fiecare fată cu care iese de câteva ori. Sau poate nu am fost eu cea aleasă...

Lucie îi aminti lui Maggie de Martha, o fostă colegă de şcoală, care era mereu cu capul în nori şi se îndrăgostea foarte repede. Martha spunea că o fată trebuie să aibă curaj, să facă ea primul pas, să-i declare bărbatului că-l iubeşte. Iar acum, Lucie se ducea la Keynwood Hall să obţină o slujbă şi să-l prindă în mreje pe Nat.

Maggie pufni în râs.

- Lucie, draga mea, eşti o ciudată! Uneori eşti mult prea retrasă, dar Dick susţine că eşti genul care nu se lasă până nu obţine ce vrea.

Lucie începu să râdă. Apoi redeveni serioasă. Nu obţinuse ceea ce dorea, din nefericire.

După ce Nat dispăruse din viaţa ei, îşi dorise cu disperare să se fi comportat ca Martha, care se îndrăgostise de un tip de la Foreign Office, Guy Traill. Acesta fusese trimis în Sudan, şi Marta ajunsese la Khartoum, dovedind că ştie ce vrea. Şi într- adevăr, se întorsese cu inelul de logodnă pe deget.

Pe moment, Lucie închise ochii şi în locul bucătăriei însorite, cu vasele nespălate aşa cum le lăsaseră copiii, văzu chipul lui Nat. Acea figură extrem de frumoasă, trupul sculptural. îşi aminti o seară când, aducând-o acasă, o sărutase la despărţire.

-îmi placi mult, Lucie, şi cred că mă voi îndrăgosti de tine. Oare din cauză că nu voia să se însoare dispăruse din viaţa ei? Lucie nu ştia. Dar era sigură că viaţa o ducea înapoi, spre Nat. Trebuie să-l fac să se îndrăgostească de mine, îşi spuse ea. Să-i simt din nou sărutările... să uit nopţile în care am plâns până în zori pentru că el nu mai suna...Nat devenise o obsesie pentru ea.

Se retrase în camera ei, reproşându-şi că nu apucase să facă ordine. Trebuia să încerce să fie mai ordonată. îşi aminti că şi la spital una dintre asistente o criticase pentru dezordine.

Se aşeză în genunchi, trase un ultimul sertar de jos şi găsi o cutie. în cutie, avea mai multe amintiri din acea lungă vară din Sussex când ieşise foarte des cu Nat. Văzu un diapozitiv în care se aflau într-o

barcă pe un lac. Nat era în şort.

Ea fusese extrem de fericită; Nat încercase s-o înveţe să vâslească şi râsese de eforturile depuse de ea. Mai apoi se aşezaseră la umbra unui copac, unde mâncaseră cireşe. Işi aminti cum se aplecase spre ea, îi atinsese buzele cu degetul, şi-i şoptise:

- Ai gura ca o cireaşă coaptă, Lucie. Ai chip de copil... este o combinaţie încântătoare...

Cuvintele murmurate de el o înfioraseră şi se trezise ca după o vrajă.

Mai scotoci prin cutia ei cu comori; găsi o pisicuţă de porţelan, pe care i-o cumpărase Nat, văzând că-i plăcuse mult. Un buchet de violete uscate, păstrate pentru că fuseseră dăruite de el. Un program de teatru...

Am păstrat tot de la el... se gândi. Dar voi fi din nou cu el. O, Nat, iubeşte-mă şi nu mă mai părăsi de data asta!

Capitolul 2

Keynwood Hall fusese cândva o rezidenţă în stil georgian, mult râvnită, dar după ce devenise şcoală, lucrurile se mai schimbaseră. Cu toate acestea, era încă o construcţie interesantă.

In acea după- amiază de aprilie, Lucie sosise de la gara Horsham şi încerca să se concentreze asupra faptului că optase pentru această slujbă şi că fusese chemată la interviu, unde trebuia să facă o impresie foarte bună pentru a fi angajată.

Iar acum trebuia să apară în faţa directorului şcolii, domnul Friern. Dar se gândea mai mult la Nat şi la zilele petrecute alături de el, cu zece luni în urmă. Era foarte emoţionată pentru că se afla în locul în care lucra el. Ar fi fost o grea lovitură să afle că Nat se mutase la altă şcoală.

Locul avea un aer părăsit. Multă tăcere, nu mai era nici un copil în şcoală, toţi plecaseră acasă.

Un grădinar tăia iarba în faţa biroului directorului. Lucie văzu florile viu colorate cu capetele scăldate în soare.

Keynwood nu era o şcoală prea grozavă, dar se făcuseră promisiuni de îmbunătăţire.

Sună la intrare şi avu emoţii, sperând că arăta bine, că va fi plăcută de domnul Friern.

Discutase în contradictoriu cu Maggie în privinţa hainelor. Era o zi caldă şi Maggie îi sugerase o rochie înflorată cu jachetă, dar ea alesese o bluză de jerse

gri, cu fustă albă şi pălărie asortată. Voia neapărat să aibă un aer studiat, iar ochelarii să-l convingă pe domnul Friern că era persoana potrivită.

Clopoţelul sună mult şi după ce-şi pierdu răbdarea, uşa fu deschisă de o fată înaltă şi slabă, îmbrăcată în pantaloni verde închis. Părul roşcat îi era pieptănat spre spate, avea ochii mari, albaştri. Ar fi fost chiar frumoasă dacă n-ar fi avut buzele prea subţiri şi n-ar fi fost prea trasă la faţă, ceea ce-i dădea, cum spunea Shakespeare, un aer hămesit. Vocea îi era cam stridentă.

- Da? zise fata privind-o lung.

Lucie se simţi dintr-o dată nervoasă. Mormăi că se numea Reed şi că venise la interviu cu directorul şcolii.

în ochii aceia albaştri, tăioşi se văzu un licăr. Fata cea înaltă ridică din umeri şi-i făcu loc să treacă.

- Nu ştiu nimic de tine, poate ştie tata. Eu sunt Barbara Friern.

Da, Lucie îşi aminti c-o mai cunoscuse vara trecută. Nat i-o arătase şi-i spusese că toată lumea o poreclise Barbie. Era o tânără egoistă, o ameninţare pentru toţi bărbaţii.

Nat mai spusese că lui nu-i plăcea. Barbie avea douăzeci şi patru de ani şi trebuia să se mărite. Nu avusese un pretendent real până atunci aşa că era o ameninţare pentru toţi bărbaţii. Lucra undeva ca secretară, parcă la Geneva. Dar când şcoala se

extinsese, părinţii o rugaseră să rămână la Keynwood, să-i ajute.

- Aşteaptă aici, te rog, mă duc să-l caut pe tata, zise ea şi o lăsă singură pe Lucie.

Lucie începu să se simtă aşa cum se simţeau probabil, toţi băieţii care veneau să se înscrie aici; nervoasă. Se uită la biroul mare, scaunul directorial, la lucrările de pe birou. Pe pereţi se aflau câteva litografii şi fotografii ale unor băieţi de diferite vârste, grupuri de fotbalişti, de jucători de crichet.

Atenţia îi fu atrasă în mod special de o fotografie cu cadru din piele din care-i zâmbea...Barbara, frumoasă şi zâmbitoare, îmbrăcată într-o rochie de seară. In fotografie mai apărea o femeie cam slabă; probabil era doamna Friern.

Atunci se deschise uşa. Intră directorul. Lucie se ridică. Văzu un bărbat slab, cu chelie şi ochelari cu lentile groase. Era un bărbat lipsit de farmec, pe care Lucie, fără să ştie de ce, îl asocie tipului sportiv. El o salută cordial.

- Sunteţi, miss Reed?

Avea o voce plăcută, îşi spuse Lucie. Ea observă că Friern n-o recunoscuse.

Bărbatul se aşeză în scaunul său comod şi împinse absent tot ce se afla pe birou- hârtii, fotografii, călimară, cărţi, apoi îşi drese glasul, clipi de multe ori ca omul care are multe pe cap.

- Sunt foarte ocupat, se scuză el. Chiar când nu

sunt copiii aici, nu poţi avea o clipă liberă.

- îmi imaginez, zise Lucie.

- Bine, să vedem despre ce este vorba. Mi-ai spus la telefon că ai douăzeci şi doi de ani, miss Reed, mi s-a părut că eşti prea tânără şi nu ştiu cum se face că ai petrecut deja doi ani într-un spital. Vei lucra sub controlul soţiei mele, care a fost asistentă pe front.

Lucie încuviinţa, cu toate acestea nu se gândea decât cum să-l întrebe dacă Nat mai preda istoria şi engleza la această şcoală.

- Ai ceva experienţă medicală, presupun... zise Friern.

Lucie îl asigură că aşa era, că era o persoană serioasă, care
se mai ocupase de copii, atât la spital cât şi acasă, şi avu impresia că l-a convins, pentru că omul începu să-i spună care-i erau îndatoririle.

Stella, soţia lui, ar fi trebuit să discute cu ea, dar era plecată două zile la mama ei, care era cam bolnavă. Trebuia să angajeze imediat o persoană care să se ocupe de şcoală. Cea pe care o aşteptaseră până în ultimul moment anunţase prea târziu că nu mai poate veni, iar el dorea ca toate problemele legate de angajarea personalului să fie rezolvate înainte de începerea trimestrului.

Nu-i plăcea să schimbe personalul, aşa îi spuse. Lucie va trebui să aibă grijă de felul în care se îmbrăcau copiii, de masa lor, de starea lor de

curăţenie. Va trebui să acorde o atenţie specială celor de şapte şi opt ani. Va fi ocupată de dimineaţa devreme până seara, pe la şapte. Va lua micul dejun şi masa de prânz cu copiii, iar cina în salonul privat al familiei Friern cu restul personalului.

- Dorim ca personalul să se simtă aici ca în familie, zise Friern zâmbindu-i de parcă ar fi vrut s-o asigure că aşa era.

Mai discută şi alte probleme cu ea, în privinţa verificării stării de sănătate a băieţilor, a reparării hainelor acestora. Avea duminica liberă şi încă o după-amiază pe săptămână. Salariul era două sute de lire pe an, pentru început.

- Dorinţa mea ar fi să preiei din mers cam toate sarcinile soţiei mele, pentru ca ea să se poată ocupa de predare.

Lucie încuviinţă.

- Sunt sigură că voi reuşi, domnule Friern, zise ea.

- In acest caz, dacă referinţele îţi sunt bune... te voi angaja pentru început de probă, un trimestru. Bănuiesc că eşti o tânără calmă şi liniştită, că-ţi plac copiii. Avem mulţi profesori buni aici, începând cu miss Day, care predă geografia. Limbile străine sunt asigurate de Geoffrey Mallow, Nat Randall predă istoria şi engleza, iar eu matematica şi ştiinţele.

Lucie simţi cum inima începe să-i bată necontrolat, la auzul numelui atât de drag. Aşadar,

Nat era încă aici!

Ce va spune când va afla că este noua intendentă a şcolii? Poate va fi uimit, dar şi fericit. Iar domnul Friern se pare că o angaja cu adevărat, pentru că îi ceru să-i facă primele rapoarte la întâi mai. Dar până atunci, îi ceruse referinţe corespunzătoare.

Lucie menţiona numele cumnatului ei şi rangul pe care-l deţinea acesta în marină, şi pe vicarul bisericii unde se ducea mereu cu Maggie. Şi nu se putu abţine să nu adauge:

- De fapt, domnul Randall mă cunoaşte; şi pe sora mea. L-am cunoscut la o manifestare sportivă anul trecut.

Directorul înclină din cap.

- Foarte bine! Soţia mea abia aşteaptă să te cunoască!

Lucie se ridică. Din păcate, la plecarea de acasă nu fusese
atentă la perechea de ochelari pe care o luase; aceştia îl alunecară de pe nas şi căzură. Văzu cum directorul o priveşte cu îndoială.

îi luă repede şi-i aşeză la loc pe nas. Friern nu mai zise nimic în afară de faptul că fiica lui trebuia s-o conducă, să-i arate şcoala.

Lucie îi mulţumi şi peste câteva momente se îndrepta cu Barbie spre cealaltă aripă a şcolii, pe coridoarele bine lustruite cu ceară, apoi urcară şi la

dormitoarele cu câte şase paturi.

Lucie observă că Barbie era cam plicitisită de şcoală şi de tot ce avea de făcut, aşa că realiză imediat că nu-şi va putea face o prietenă din ea. Dar nu-i păsa. Nu-i păsa decât de Nat, care preda în această şcoală.

După ce văzură şi sala de sport, duşurile şi băile, apoi îşi văzu şi propria cameră în care constată cu bucurie că avea şi un radiator, îndrăzni să se laude cu faptul că-l cunoştea pe Randall.

Barbie o privi dintr-o dată cu interes.

- Il cunoşti pe faimosul Nat?

- Faimos? întrebă Lucie. Prin ce?

- Este un bărbat fascinant, inteligent.

Lucie constată că disperare că ajunsese prea târziu, pentru că Barbie era îndrăgostită de Nat. Imediat n-o mai suportă, simţindu-se geloasă. Se întrebă dacă Nat o iubea pe Barbara.

După ce vizitaseră şcoala şi Lucie ar fi vrut să ia un autobuz până la gara Horsham, să economisească nişte bani, apăru o maşină sport şi un tânăr coborî zâmbindu-i cu prietenie.

Miss Friern zise:

- Ce caută aici? Apoi, îi spuse Luciei: este Geoffrey Mallow, unul dintre profesori.

Lucie îşi aminti că Friern îl menţionase, spunând doar lucruri bune despre el, mai ales că juca crichet.

- Ce te aduce pe aici, Geoff? îl întrebă Barbie.

- Am nişte probleme cu tatăl tău. Tocmai m-am întors din Alpi, am găsit nişte specimene fabuloase acolo.

- Te-ai bronzat grozav! remarcă Barbie.

El îi aruncă o privire nedumerită Luciei şi Barbie i-o prezentă:

- Miss Reed este viitoarea noastră intendentă.

Mallow dădu mâna cu ea, timp în care Lucie îl examină rapid; era un tânăr foarte hotărât, care părea să ştie ce vrea, cu o statură atletică, trăsături comune, dar nu urâte. Poate maxilarele îi erau prea proeminente. Dar avea nişte ochi minunaţi de culoarea castanei şi un fel de a te pătrunde cu privirea până în adâncul sufletului. După ce le salută, el plecă imediat, iar Barbara nu se abţinu de la comentarii:

- Geoff este burlac convins; pasionat doar de floră şi faună, femeile nu-l interesează.

- Are privirea unui om bun, remarcă Lucie.

- Bunătatea lui mă plictiseşte.

Da, probabil te interesează bărbaţii de genul lui Nat, se gândi Lucie.

Dar când vru s-o întrebe pe Barbie de staţia de autobuz, îl auziră pe Mallow:

- Miss Reed?

- Da? răspunse ea surprinsă.

- Directorul mi-a spus că trebuie să prindeţi trenul. Vă voi conduce eu, dacă mă aşteptaţi puţin să discut

cu el. încotro?

- Hove, răspunse Lucie.

- Este în direcţie opusă! Păcat că nu vă pot duce până acasă!

- Nu contează, răspunse Lucie. Este bine dacă mă puteţi duce la gară.

Rămasă singură să-l aştepte pe Mallow, Lucie începu să studieze fotografiile agăţate pe pereţii holului şi deodată găsi ceea ce căuta: Nat în mijlocul unui grup de elevi, cu braţele strânse la piept.

Inima Luciei începu să bată necontrolat, la vederea chipului acela frumos, ale cărui buze zâmbeau aşa cum numai ele ştiau s-o facă. Deodată, Lucie nu mai ştiu dacă făcuse o nebunie să vină până aici să se înconjoare din nou de vraja lui sau era foarte fericită că Nat va reintra în viaţa ei.

Oare era apropiat de Barbara Friern? Lucie îşi aminti că la începutul prieteniei ei cu Nat, Barbie se afla la Geneva, unde lucra ca secretară...

Auzi zgomotul făcut de motorul unei maşini şi se îndreptă spre Mallow, care o aştepta cu motorul pornit.

- Scuze, n-am ştiut că vei termina atât de repede, zise ea.

- Nu-ţi face probleme, nu este cazul să te scuzi, răspunse Geoffrey.

Imediat ce ieşiră din şcoală, Lucie îi spuse că era fericită să aibă o slujbă chiar aici.

- Mă surprinde, zise Geoff.

- De ce?

- Pentru că pari foarte tânără. Dar asta nu înseamnă că mă îndoiesc în privinţa calificării tale!

- Şi domnul Friern spunea cam tot aşa ceva.. dar vorbeşte-mi despre restul personalului, domnule Mallow, îl rugă ea.

- Sunt plăcuţi cu toţii, zise el cam indiferent. Apoi, continuând drumul, începură să discute mai liber

- Viaţa în comun, aşa cum este aici, nu este întotdeauna simplă, i se confesă Mallow. Poţi fi imediat înregimentat precum şcolarii, pierzându-ţi individualitatea, lucru regretabil. Viaţa pe cont propriu este mai interesantă. De aceea, prefer să plec singur în vacanţă.

- Inţeleg, zise Lucie, voi face la fel.

Mallow o privi lung.

- Va trebui să lupţi pentru asta. întotdeauna va exista câte cineva care va vrea să te includă în viaţa şi preocupările sale şi este greu să scapi fără să fii dur sau prost crescut. Eu nu sunt prea iubit pe aici, pentru că-mi place să fiu de capul meu. Sunt pasionat de speciile rare de orhidee, sau altele de acest gen. Nu că nu mi-ar plăcea teatrul, din când în când. Numai că nu-mi place să fiu dus cu de-a sila acolo.

- Nu-ţi place să ai prieteni? se aventură Lucie.

- Prietenii mei sunt din fara şcolii; ştiu că nu sună bine, dar aşa este.

- Nici directoarea adjunctă nu este mai plăcută?

- A, da, miss Day. Berryl Day. îi spunem Berry. Este o femeie de treabă în general, dar face parte din multe societăţi şi secte şi te va trage după ea dacă nu opui rezistenţă la timp.

- Nu mă speria! exclamă Lucie.

Apoi, desigur, nu rezistă şi pronunţă numele lui Randall.

Mallow înclină din cap, şi nu mai scoase o vorbă după aceea, iar ei nu-i fu greu să înţeleagă că Nat nu-i plăcea. Nat era un extrovertit, total diferit de cel de lângă ea.

Când ajunseră la gară ea îi mulţumi, el îi dori noroc şi îşi luară rămas bun până la întâi mai.

Lucie urcă în trenul de Hove şi uită de el.

***

Când Stella Friern se întoarse la Keynwood, soţul ei o informă cu mândrie că angajase o nouă intendentă.

Scoţându-şi eşarfa, ea îşi privi lung soţul, cu îngrijorare:

- Nu crezi că este cam riscant c-ai angajat-o fără mine?

Directorul, care-şi ridicase privirea de pe scrisoarea pe care
o scria unui părinte cam dificil, explodă imediat:

- Chiar nu înţeleg de ce ar trebui să te consult! Mă consider un bun psiholog.

Stella strânse din buze. El pufni dispreţuitor; înţelegea prea bine ce voia să spună ea prin acel gest. Ţinea mult la Stella şi erau căsătoriţi de douăzeci şi cinci de ani. Ea era cu cinci ani mai mare. Era o femeie inteligentă, lucru pe care-l apreciase mult la ea, muncea cu toată convingerea, uneori chiar exagerând pentru această şcoală, ceea ce o făcea să fie cam nervoasă.

In opinia lui Friern cei ce lucrează cu tineretul nu trebuie să fie nervoşi, să-şi piardă cumpătul prea uşor, pentru că astfel cad ţintă foarte uşor curselor pe care i le pot întinde aceştia.

Stella nu fusese niciodată o femeie frumoasă, doar drăguţă poate şi avusese un păr minunat, moştenit de fiica lor Barbie. Dar acum, părul nu mai

era atât de îngrijit ca înainte, tenul i se cam ofilise, nu mai ştia să se îmbrace. Devenise ceea ce el n-ar fi vrut ca ea să fie vreodată: o femeie dificilă. Dar pentru că era un om bun încerca să se înţeleagă cu ea şi făcea aceleaşi eforturi şi cu fiica lor. Barbie avea frumuseţea şi vioiciunea care acum îi lipseau mamei sale, dar era egoistă şi dură.

- Lucie Reed este o tânără deosebită, foarte drăguţă.

- Ce vârstă are?

- Cam tânără, zise Friern, evitând privirea nevestei amintindu-şi că Lucie era aproape un copil, dar se va descurca. Are referinţe foarte bune şi nu cred că va ieşi din cuvântul tău, Stella.

- Ei, bine că am rezolvat şi problema asta! exclamă Stella, vădit uşurată.

Stella porni să-şi caute fiica. împărtăşea în secret convingerea soţului ei că Barbie era o problemă, o dezamăgire şi o ameninţare a liniştii lor iar ea ştia şi din ce cauză: Nat Randall era aici.

O găsi pe Barbie în dormitor şi o întrebă dacă o cunoscuse pe noua intendentă angajată de Friern.

Barbie încuviinţă căscând plictisită şi-i spuse că era o individă insignifiantă, cu figură de copil.

- O, draga mea! exclamă Stella, sper că tatăl tău ştie ce face! De fapt, el nu se pricepe la femei. Trebuia să mă aştepte.

- Nu-ţi va face probleme, mamă, este o tipă

comună. îl cunoaşte pe Nat, mai adăugă ea.

- Nu-mi spune că este vreo iubită de-a lui! începu Stella Friern.

- în mod sigur nu este. Nu este o femeie atrăgătoare, zise Barbie şi ieşi din încăpere.

Seara, când luă cina cu Maggie, Lucie îşi aminti de Mallow. Abia acum, după ce culcaseră copiii puteau să mai discute şi ele.

- Pare interesant ce-mi spui, se entuziasm' Maggie.

- O, nu, deloc, o dezamăgi Lucie, cu Nat acolo nu mă poate interesa Mallow.

Maggie făcu o grimasă.

- Este viaţa ta, Lucie, dar te previn că va trebui să fii foarte atentă dacă vei locui sub acelaşi acoperiş cu un bărbat de care ai fost îndrăgostită.

Lucie nu se temea, abia aştepta să-l vadă din nou.

- O să mă descurc. Mallow mi-a dat şi el câteva indicaţii. Oricum, Nat va deveni sclavul meu mai repede decât îţi imaginezi.

Maggie pufni în râs.

- Lucie, draga mea, tu nu eşti genul de femeie care să fure minţile unui bărbat.

- Atunci... o să mă schimb!

- îţi urez mult noroc, draga mea!

Mult noroc! O să am nevoie de el, se gândi Lucie.

Când veni şi ziua în care începu noua slujbă, Lucie era foarte încrezătoare.

îşi părăsise cu inima strânsă nepoţii, care o rugară cu lacrimi în ochi să nu plece. Maggie se descurcase; găsise deja o tânără nemţoaică numită Brunhilda, care s-o ajute la gospodărie. Surorile se sărutară la despărţire, iar Maggie făcu glume despre un eventual inel de logodnă cu care se va întoarce Lucie în prima vacanţă.

Ajunse la timp la şcoală, pe o ploaie câinească. Grădina nu mai era la fel de frumoasă şi clădirea avea un aer pustiu.

De această dată Lucie fu invitată să intre de către o servitoare într-o salopetă. Anna avea nouăsprezece ani, părul lung până la umeri şi două pasiuni: bărbaţii şi dansul.

Acum, Keynwood era ca un viespar plin de activitate. Mai erau două zile până când părinţii îşi aduceau odraslele.

După sosirea ei, femeile de serviciu încetară măturatul şi spălatul coridoarelor. Sosiră şi unii copii, ceva mai înainte de data programată, iar Lucie, care vru să observe cum reacţionau, observă că aceştia îl îndrăgeau pe director. La fel şi pe Geoffrey Mallow, cu care jucau crichet.

Lucie o cunoscu şi pe doamna Friern; o femeie înaltă, autoritară, care-i va face probleme, se gândi ea imediat ce o văzu.

-Aşa am făcut şi vom face aici la Keynwood, obişnuia ea să repete, timp în care Lucie înţelese că

nu va trebui să aibă iniţiative personale. Se interesă cu insistenţă de referinţele Luciei, apoi plecă, promiţând că vor relua discuţia.

O atenţie specială trebuia acordată gemenilor Peter şi Paul Graham, de opt ani. Erau nişte copii foarte delicaţi, cam debili, cărora Lucie trebuia să le ia mereu temperatura, la cel mai mic semn de boală.

- Vom fi foarte atente cu ei, dar nu-i vom cocoloşi, o atenţionă Stella.

Lucie îşi duse lucrurile în cameră şi despachetă. La ora unu era masa anunţată de gong, oră la care îl va revedea pe Nat, se gândi ea cu bucurie.

Privind pe fereastră, o văzu pe Barbie Friern, care se îndrepta spre terenurile de sport. Avea o pelerină transparentă şi o umbrelă cu buline. Era foarte elegantă şi acum pe ploaie şi era bronzată frumos.

Lucie renunţă la ochelari pe care-i puse în suport, pentru că voia să arate foarte bine, când se întâlnea cu Nat.

Pe coridor se lovi pe Geoffrey Mallow, care mergea mereu în viteză; el murmură o scuză, apoi se întoarse spre ea după ce o depăşi şi o întrebă:

- Pot să te ajut cu ceva?

- Nu, mulţumesc, răspunse Lucie, fericită că urma să-l vadă pe Nat.

Deodată, văzu un alt bărbat care venea spre ea pe coridor cu o servietă în mână. Era Nat. Nat, aşa cum îl ştia ea atrăgător, elegant.

- Nat! exclamă Lucie. El ridică privirea. Lucie citi

uimirea din ochii lui. Apoi, ea care trebuia să aibă multă încredere de sine, şi-o pierdu cu totul. Eşti surprins să mă vezi?

- Puţin spus. Ce faci aici, Lucie?

- Sunt noua intendentă.

- Tu?

- Da, eu.

Se priviră câteva clipe.

Indiferent ce gândea Nat Randall, Lucie îşi cam pierduse curajul pentru că el nu zâmbea, nici măcar nu-i luă mâna. Iar când îi vorbi, o făcu pe un ton foarte rece:

- Mă tem că nu prea înţeleg...

Lucie îl întrerupse. Ii explică imediat cum citise ziarul, văzuse anunţul şi se prezentase.

- Am crezut că ai ajuns asistentă, zise Nat.

Ea se uită nervoasă la uşă, fiindu-i teamă că va intra cineva.

- îţi voi explica mai târziu.

îl văzu cum îşi muşcă buzele, după un obicei al lui. Lucie îşi cam pierdu din entuziasm. Zile şi nopţi nu se gândise decât la clipa asta.

- Nu te bucuri să mă vezi, Nat?

El o privi din nou cam încurcat, cu servieta în mână. Figura lui nu avea expresie. Nu că n-ar fi fost impresionat de reîntâlnirea cu Lucie, cu figura ei drăgălaşă. Acum lucrau amândoi în acelaşi loc. într-un fel asta nu-i prea convenea. Mai precis, era şocat. Nu fusese niciodată capabil s-o privească pe Lucie

Reed în ochii aceia cu gene lungi, fără a admite că erau foarte frumoşi. Nu putea să nu citească dragostea în ochii ei. Se simţea flatat.

- Sunt atât de fericit că te revăd, Luce, că nu ştiu ce să mai spun. Sper că te vei simţi bine aici. Eşti o femeie eficientă.

- Eficientă? Ce vrei să spui cu asta, Nat?

- Vom avea ocazia să discutăm mai târziu, acum mă grăbesc, mă aşteaptă directorul în biroul său.

Lucie îngheţă când văzu că pleacă pur şi simplu fără alte comentarii.

Era conştientă că-l iubea mai mult ca oricând. Dar avea sentimentul că-l deranjase cumva, nu ştia prin ce, dar mai ales prin sosirea aici.

îşi acoperi faţa cu mâinile, deznădăjduită.

- Ar fi fost mai bine să nu fi venit!

Stella Friern însă, o striga pe coridor:

- Unde este intendenta? Am nevoie de ea! N-a văzut-o nimeni?

Capitolul 3

Pentru o clipă, Lucie ezită să răspundă la chemare, dezamăgită peste măsură. Apoi reuşi să se adune. Mândria o făcu să ridice bărbia, cu obrajii roşii de indignare, să vrea să revină la realitatea solicitantă. Işi luase o slujbă aici la Keynwood. Foarte bine, va rămâne aici, indiferent prin ce va fi nevoită să treacă. Nu se va târî umilită în vreun colţ, să-şi plângă de milă că Nat nu reacţionase aşa cum ar fi vrut ea. Ii va arăta că este o femeie puternică; nu mai este fata timidă care se pierdea la o simplă privire a lui.

Străbătu coridorul unde o aştepta doamna Friern cu un teanc de ziare în mână. Figura ei acră nu exprima nimic bun.

- Abia te-am găsit, miss Reed. Este o zi foarte aglomerată pentru noi, am nevoie de ajutor.

- Desigur, doamnă Friern.

- Urmează-mă la clasele mici. Acolo vom putea discuta. Am uitat să stabilesc orarul. Ştii, cu boala asta a mamei, îmi este foarte greu... s-au înscris mulţi copii noi anul acesta...şi acest lucru cere timp în plus...

Lucie o urmă pe femeia aceea înaltă la clasele mici.

Doamna Friern se aşeză la catedră, iar Lucie îi urmări sfaturile cu privire la modul de întocmire a

orarelor.

O ascultă cu multă atenţie. Ore fixe pentru duş, culcare, mese şi verificarea stării de sănătate, toate acestea erau problemele ei. Doamna Friern începu să le aştearnă pe hârtie. Lucie trebuia să le afişeze pe un panou care trebuia să fie gata foarte repede.

Lucie se apucă de treabă, dar nu-l putea da uitării pe Nat. îi stricase totul. Nu se putea gândi decât la ceea ce citise în privirea lui, la felul rece în care o primise. Era foarte nefericită.

Când termină, duse panoul la doamna Friern. Dar înainte de a intra auzi vocea lui Nat şi ştiu că se afla acolo. Il găsi zâmbindu-i cu farmec insolent soţiei directorului; nu mai era bulversat. îi zâmbi chiar şi ei.

- Regret că nu eşti de acord cu mine, Stella, zicea el.

Ce spusese oare Stella cu care nu putea să fie de acord? Şi-i spusese Stella... sau poate pentru faptul că lucra de mult timp aici, Stella era deja o prietenă a lui. Dar Stella era şi ea femeie. Nat ştia să se facă plăcut şi celei mai pretenţioase femei. Iar Stella îi zâmbea lui Nat plină de încântare, pentru că asta se putea citi pe chipul ei comun. Era evident acum că Nat avea puterea de a o face până şi pe soţia directorului să-i zâmbească.

Lucie evită să privească în direcţia lui Nat.

-Am terminat ce mi-aţi dat de făcut, doamnă Friern, zise ea.

- O, mulţumesc, răspunse Stela Friern, apoi adăugă: ţi-l prezint pe domnul Randall, profesor la această şcoală.

Acum, Lucie îndrăzni să se uite la Nat. Dar, spre uimirea ei, nu mai citi dezinteres în ochii lui. Ba chiar, îi zâmbi.

- Ne-am cunoscut, deja.

- Da, murmură Lucie.

-Adevărat? întrebă Stella Friern cu nepăsare. N-o interesa cum şi unde se cunoscuseră cei doi. Se ridică, luând acel mic panou adus de Lucie.

- Trebuie să mă apuc de treabă...

In timp, Lucie se va obişnui cu aceste cuvinte foarte des uzitate de Stella Friern.

Lucie vru s-o urmeze, dar se auzi strigată de Nat.

- Luce...

Se întoarse cu capul sus, ţanţoşă, spre el.

- Poftim, domnule Randall.

El începu să râdă.

- Cât formalism!

- Cred că este modul cel mai corect de abordare, acum când lucrăm amândoi în aceeaşi instituţie.

- O, da este foarte corect! exclamă el râzând şi Lucie se simţi luată în derâdere. Işi dori să-l poată urî. Cum putea fi atât de prietenos acum, iar cu o oră în urmă o privise ca pe ultimul om pe care avea chef să-l vadă?

- Nu mă pot obişnui cu faptul că lucrezi aici, draga

mea, asta este! zise el râzând.

Lucie îl privi lung. Ştia că este un tip capricios, instabil.

El o privi, observă încă o dată cât de frumoşi erau ochii ei şi-şi dori să nu fi purtat ochelari. Această Lucie Reed emana candoare, inocenţă şi tocmai asta îl atrăsese vara trecută la ea. Realizase că prefera ca în jocul bărbat- femeie să se confrunte cu cineva care ştia regulile. Iar Lucie nu putea fi aceea. Aşa că dispăruse din viaţa ei.

Iar acum avea alte planuri, alte visuri, cu Barbara Friern. Nu putea să nege că Barbara nu era o femeie atrăgătoare şi că o relaţie bună cu ea nu-i aducea avantaje.

Uitase de Lucie. N-o dăduse cu totul uitării. Când o văzuse mai devreme, se temuse că fata îşi luase această slujbă pentru a-l prinde din nou în mrejele ei şi ideea îl iritase.

Dar enervarea îi trecuse repede, pentru că tot ce simţise pentru ea se estompase. Aşa se întâmpla cu Nat. Nimic nu dura la el. Vanitatea masculină îi fu însă atinsă văzând din nou ochii aceia mari, plini de reproş. Nu voia să fie brutal cu ea şi de aceea încercă să fie mai generos.

- Te rog să ierţi felul în care am reacţionat când ne-am întâlnit mai devreme, îi spuse el. M-ai luat prin surprindere; mă bucur să te revăd, Santa Lucia.

Faptul că folosi vechiul nume îi făcu mare plăcere

Luciei.

- Poate că n-ar fi trebuit să vin aci, începu ea, cel puţin nu fără să-ţi fi spus, Nat, dar am crezut că te vei bucura...

- Sigur că mă bucur.... personalul de aici nu este prea plăcut... va fi infinit mai bine să te ştiu aici.

Ea se înfioră.

- Ce vrei să spui, Nat? Sau, mai precis, crezi ceea ce spui?

- Sigur că da!

- Ar fi mai bine să-mi continuu treburile... începu Lucie...

El observă că era o fată foarte frumoasă, chiar aşa cu
ochelari. De aceea îi spuse:

- Nu fugi, Luce. Mai spune-mi despre tine. Stella nu-mi interzice.

începură să discute, iar ea să se simtă mai bine. îi povesti despre operaţia surorii sale, despre faptul că întrerupsese şcoala de asistente.

Apoi se întrebă dacă Nat înregistrase tot ce i se spusese. Ochii lui o cercetau minuţios, cu acelaşi neastâmpăr şi nu renunţase nici un minut la ţigară.

- Acum chiar trebuie să plec, îi spuse ea, temându-se că directorul şcolii ar putea intra.

- Ne vedem la masă, zise el. Vom mai vorbi atunci pentru că şi eu am multe să-ţi spun. întotdeauna mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine, Luce. Vom găsi o

modalitate să stăm mai des de vorbă. A, ştiu, o să-ţi las un bilet în cutia poştală.

- O să mă uit zilnic, să văd dacă am ceva, promise Lucie.

- O să-ţi scriu ceva minunat, glumi el.

- Trebuie să plec, repetă Lucie.

- Cred că nu mă mai placi, Luce, zise el aparent trist. Dar nu mă surprinde.

Dintr-o dată, vanitatea să-i zicem, îl făcu pe acest bărbat, care avea în faţă o fată frumoasă despre care realiză acum că-i lipsise mult, s-o dorească numai pentru el. Era mai frumoasă şi mai puţin aducătoare de probleme decât Barbie Friern, pe care trebuia s-o flateze permanent, sau poate pentru că între el şi Lucie Reed era ceva anume... Numai că pentru Nat ceea ce simţea acum nu mai era valabil şi peste cinci minute. Cu toate acestea, Lucie îl făcea să simtă ceva...

- Te rog să nu-ţi mai iei niciodată rămas-bun de la mine, Luce...

Ea roşi.

- Adevărat?

El o luă de mână şi o trase mai aproape. Apoi îi sărută ambele mâini şi Lucie dădu uitării toate teoriile auzite de la alte femei; uită ce-i spusese Maggie, că trebuia să lase bărbatul să se simtă cuceritor şi se simţi bine în braţele lui.

- Draga mea Lucie, ai fost atât de apropiată cu

mine anul trecut... lasă-mă să te ajut aici, unde viaţa într-un internat de băieţi poate fi foarte dură. Ne vedem la masă.

Lucie simţea că prinde aripi. Porni spre sala de intendenţă, dar pe drum se întâlni cu Mallow, care discuta cu o femeie scundă cu păr cărunt. Avea ochi albaştri, un ten foarte proaspăt dar nu se putea numi frumoasă din cauza unei danturi urâte. Era miss Day. Lucie află că i se spunea Berryl Day Horsey- căluţul- din cauza acelor dinţi mari.

- Mă bucur să te cunosc, miss Reed. Ce bine că avem o intendentă atât de tânără, Geoffrey!

- Da, este foarte bine, zise Mallow.

Miss Day o luă pe Lucie de braţ.

- Cred că te simţi pierdută în prima ta zi aici. O să te ajut să cunoşti locul şi lumea. Te rog să-mi spui Berryl.

- Mulţumesc pentru atenţie, Berryl, zise Lucie.

Intră o altă tânără înaltă şi slabă; era Joanna Parish, care preda muzica.

- Ce bine că avem o intendentă atât de tânără, nu, Joanna? începu Berryl Day. M-am săturat de acriturile bătrâne, cu care nu poţi schimba o vorbă!

Geoffrey le conduse spre sala de masă.

Lucie rămase câteva clipe cu profesoara de muzică; părea foarte rezervată. Lucie realiză că nu-i va fi uşor să se împrietenească imediat cu ea.

Mai apoi, Berryl îi mărturisi Luciei că Joanna îşi luase această slujbă pentru că părinţii ei îşi pierduseră averea şi astfel renunţase la a fi pianistă, aşa cum se pregătise. Lucie îşi imagină ce tortură era pentru ea să-i audă pe puştii care cântau fals, în timp ce sufletul ei tânjea după muzica bună. Dar nu se plângea niciodată.

- Sper că te vei integra uşor aici. Sunt oameni amabili. Câteodată şi eu îmi doresc să fiu rezidentă. Dacă locuieşti aici ajungi să fii devotată trup şi suflet şcolii.

- Atunci tu de ce nu...

- Tata are o formă foarte gravă de artrită, iar mama nu s-ar descurca fără mine.

Lucie îi spuse că începuse să cunoască personalul şcolii şi-i vorbi despre Nat. Observă că ochii profesoarei de muzică se luminară într-un fel ciudat.

- Adevărat? Este un tânăr foarte capabil!

Imediat, Lucie se întrebă dacă Nat îşi exercitase farmecele şi asupra acestei tinere tăcute, nobile, care preda muzica unor copii pe care nu-i interesa această disciplină, şi nici n-o încurajau în vreun fel.

Imediat ce se aşeză la masă nu se mai gândi decât la clipa în care Nat îi sărutase mâinile.

Directorul şcolii şi soţia lui se aşezară la masă, Geoffrey la dreapta doamnei Friern, iar Nat la stânga.

Barbara Friern întârzie puţin şi se aşeză de cealaltă parte a lui Nat. Chiar dacă făcea eforturi să nu se uite la el, privirea Luciei era atrasă permanent

în acea direcţie, ca de un magnet. O dată sau de două ori, îi surprinse privirea, ba chiar i se păru că-i zâmbise. Dar nu putea să i se adreseze pentru că Barbara nu-l scăpa din ochi. Acum, Barbie era alta strălucea, monopoliza conversaţia.

Era destul de inteligentă, dar prea maliţioasă. Iar Nat se amuza teribil de glumele ei. Era foarte atent cu ea, îi oferea condimente, şerveţele, ba chiar îi ridica de pe jos ceea ce scăpa... era un încântător cavaler.

Directorul discuta doar cu Mallow, care-i povestea despre nu ştiu ce şcoală, pe care o vizitase în Alpi.

Miss Day discuta cu Lucie. Joanna Parish era tăcută, pierdută în tristele ei gânduri.

Prânzul le era servit de Herta, servitoarea daneză. Era alcătuit din friptură de miel, plăcintă cu mere şi brânză.

Lucie ştiu că Nat va refuza plăcinta. Işi aminti că lui nu-i plăceau nici cremele, deşi era un gurmand. Dar probabil se înscrisese în viaţa de la această şcoală.

Mallow luă două bucăţi de plăcintă, apoi renunţă.

Continua să descrie elevii pe care-i cunoscuse la Cortina, felul în care organizau ascensiuni montane. Menţiona câteva denumiri latineşti de flori pe care doar directorul părea să le înţeleagă.

- Este uimitor, zise Geoffrey, că genţiana poate să dea cincisprezece la sută zahăr. Nu este cristalizabil desigur, dar poate fi folosit la băuturi.

Barbara Friern îşi întoarse ochii spre Geoff,

lăsându-l liber pe Nat.

- Pare o denumire greu de pronunţat, parcă din operele germane, constată ea.

Aici Joanna Parrish intră în discuţie.

- Credeţi că opera germană are denumiri înspăimântătoare, miss Friern?

- N-aş putea spune că sunt o specialistă, ştiu doar despre Valhalla, recunoscu Barbara.

- Opera lui Wagner este frumoasă şi stimulantă, zise Joanna cu gravitate.

- Fiecare cu gusturile sale, ripostă Barbara.

După ce ascultă o vreme, Lucie se hotărî să vină în ajutorul Joannei.

- Am fost o singură dată la Covent Garden, la Tristan şi Isolda. A fost minunat.

- Sentimentalismele teutonice mă lasă rece. Şi nici nu înţeleg primadonele supraponderale, care încearcă să-şi ascundă grăsimile în spatele scutului lui Siegfried.

Situaţia devenise uşor încordată. Mallow o salvă.

- Este ciudat să constaţi că o floare atât de frumoasă şi modestă poate produce otravă, zise el.

Lucie nu se mai uită la Barbara, dar simţi că aceasta se ridicase de la masă împreună cu Nat. Privi cu coada ochiului şi i se păru că aceştia se ţineau de mână. Poate era un accident. Se mai ridicară şi alţii de la masă, iar Lucie constată că de fapt, mai rămăsese doar Mallow, care-şi aprinsese pipa.

- Imi ţii companie la cafea? Eu beau cafea doar la micul dejun şi la prânz, zise el.

Lucie înregistră invitaţia lui ca pe o încercare de a o face să se simtă bine, nu ca un peşte scos din apă.

- Mai târziu te voi invita la plimbare prin grădină, o anunţă Geoff. Am cultivat acolo nişte plante în culturi experimentale. Te interesează să vezi rezultatele?

Lucie mărturisi că nu ştia mai nimic despre grădinărit, dar că i-ar făcea plăcere să vadă plantele lui.

Mallow îşi aprinse pipa. Avea nişte mâini mari, puternice, mâini care puteau arunca uşor o minge de crichet. Se gândi la mâinile lui Nat, cu degete subţiri şi unghiile îngrijite. Acele mâini o atingeau acum pe Barbara Friern, îşi spuse ea cu amărăciune. Era îndrăgostit de fata directorului?

Mallow se ridică brusc şi ieşi după ce-şi reînnoi invitaţia, iar Lucie se duse la spălătorie, unde verifică masa aceea lungă pe care stăteau hainele băieţilor, făcu liste de necesar cu Herta sau chiar cu doamna Friern.

Inspectă dulapurile cu medicamente şi luă cheile.

Trecu prin toate dormitoarele cu Stella Friern şi ascultă cum aceasta îi spunea cine doarme în care pat, cum trebuia să-i supravegheze pe băieţi la baie.

Directorul însuşi, îi spuse doamna Friern, se ducea în fiecare seară să le spună noapte bună tuturor copiilor, după care Lucie trebuia să stingă luminile.

Nu-l mai văzu pe Nat decât la cină.

Cu toată activitatea pe care o avea de îndeplinit, nu putea să nu se simtă atrasă de avizier, unde, în

spaţiul ei avea să găsească un mesaj de la el.

Când îl va găsi? Ce-i va scrie? Poate îi va spune unde şi când se vor vedea. Poate în afara şcolii.

Trebuia să creadă că lui Nat îi părea bine că venise să lucreze aici, se gândi ea.

Simţea că este foarte îndrăgostită de el. îşi verifică avizierul, dar nu găsi nimic.

Seara era supraîncordată şi obosită. Numai după ora şapte termină toate treburile date de doamna Friern. îşi scoase halatul, îmbrăcă o rochie bleu şi se îndreptă spre sala de mese, căutându-l pe Nat din priviri. Dar fu dezamăgită. Se aflau acolo doar două persoane, Mallow şi miss Day.

- Nat Randall a ieşit în oraş, o informară.

Lucie se aşeză cu mâinile încleştate în poală. Era atât de dezamăgită...

- Dar familia Friern? Miss Friern?

Geoffrey o lămuri:

-A ieşit cu Randall. De fapt, el este doar şoferul ei, pentru că Barbie avea o întâlnire undeva, la Brighton.

Lucie nu vru să mănânce nimic. Dintr-o dată nu-i mai era foame.

Nu-l va vedea pe Nat în seara asta şi nici nu va găsi vreun bilet de la el.

Capitolul 4

Ziua următoare, Lucie nu mai avu răgaz să se gândească la Nat. Era ziua începerii trimestrului, iar la Keynwood sosiseră vreo patruzeci de şcolari, însoţiţi de părinţii lor. Unul din ei, veni în cel mai luxos Rolls pe care-l văzuse vreodată. Nu va uita niciodată felul în care cunoscuse familia Finch.

Era o zi frumoasă, iar soarele uscase deja urmele ploii din ziua precedentă. Terenurile şcolii erau verzi, acel verde pe care numai o ploaie recentă îl conferă câmpului. Rândurile de lalele erau mai frumoase ca oricând. Clădirea şcolii era proaspăt renovată.

Lucie încercă să lase deoparte din problemele sale şi urmări cu interes sosirea elevilor. Se salutară încântaţi de revedere, apoi, în grupuri, începură să discute, să spună glume, să-şi amintească din vacanţă.

Cu toate că era multă lume, Lucie observă că mai era câte un băiat care nu voia să se desprindă de fusta mamei, temându-se de clipa despărţirii. Simţi milă pentru ei.

Dar de fapt, fu realmente mişcată când îl văzu pe Jeremy Finch mergând între mama şi tatăl său, cu o servietă nouă în mână. Toate hainele îi erau noi, dar păreau puţin prea mari pentru el. Puştiul nu era dezvoltat corespunzător vârstei sale; părea mai mic de şapte ani, cât avea. Era proaspăt tuns, dar Lucie îşi imaginã că avusese bucle blonde, iar acum nu i se

vedeau de sub şapca uniformei decât ochii enormi, speriaţi. Bietul copil, se gândi Lucie, de ce l-au dat atât de devreme la şcoală?

Mai apoi, Lucie află că părinţii lui, sir Mark şi lady Finch urmau să se despartă şi aceasta era ultima lor vizită împreună la şcoală. în lunile care urmară, avea să afle cât de mult rău poate face divorţul părinţilor asupra unui copil. Suferinţele micuţului Finch fuseseră provocate doar de egoismul părinţilor.

Sir Mark îi păru un om de treabă, cu toate că era foarte tras la faţă. Dar avea maniere ireproşabile şi se vedea că este foarte ataşat de copil.

Lady Finch se vedea o femeie egoistă, cam dură şi fără prea multă minte. De la ea moştenise Jeremy ochii aceia albaştri şi părul blond. Era o femeie care strălucea, frumoasă, elegantă, dar avea o voce extrem de sâcâitoare şi enervantă.

Directorul şcolii o prezentă cuplului Finch.

Sir Mark o salută cu un zâmbet obosit, aşa i se păru ei.

- Sper că micuţul nostru nu vă va da prea mult de cap. Am încercat să-l civilizăm pe cât posibil.

Anthea Finch puse o mână pe umerii copilului şi exclamă:

- Băiatul se comportă divin. Il veţi găsi adorabil; îmi pare rău că-l las aici, dar mâine plec în Statele Unite.

Lucie nu ştia dacă era cea mai bună soluţie pentru acel copilaş plăpând din faţa ei, dar văzând-o şi mai ales auzind-o pe lady Finch, consideră şi ea în cele din urmă că aşa era mai bine.

- Vă promit că mă voi ocupa de el în mod special, pentru ca să nu fiţi îngrijorată, promise Lucie.

- Uite ce intendentă tânără aveţi acum Jerry, zise Anthea, sunt sigură c-o să vină în fiecare seară să-ţi spună noapte bună în locul meu.

- Nu cred că mai are nevoie de dădăceală la vârsta asta, dragă Anthea, spuse tatăl copilului. A fost mult prea răsfăţat.

Anthea îi aruncă o privire care spunea multe... dar mai ales, lăsa să se vadă că femeia nu-l prea înghiţea pe soţul ei.Incepu să discute în contradictoriu cu el în faţa celor prezenţi reproşându-i că fusese prea dur cu fiul său, iar sir Mark încheie spunând că acum copilul era lăsat pe mâinile domnului Friern şi că va veni să-l vadă peste o lună.

Anthea Finch exclamă:

- Copilaşul meu! N-o să-şi vadă o lună întreagă părinţii!

Ce femeie proastă, se gândi Lucie când văzu că puştiul
nu-şi mai poate stăpâni lacrimile.

Lucie încercă să-l ia cu blândeţe de lângă părinţi.

- N-ai vrea să vedem acvariul, Jeremy? Domnul Friern a adus mulţi peşti noi. Mă gândem că fiind ora mesei i-am putea hrăni. Apoi vom merge să-ţi vedem

dormitorul şi cine va dormi lângă tine.

Lucie îi vorbi aşa cum făcea cu nepotul său Tim, care era de aceeaşi vârstă şi cam plângăcios.

Nu putu să stea prea mult cu el pentru că mai erau şi alţi copii de care să aibă grijă. Veniseră şi gemenii Graham, nişte copii cam slăbuţi şi delicaţi dar foarte inteligenţi; aceştia nu părură deloc afectaţi de despărţirea de părinţi. Maiorul şi doamna Graham erau nişte oameni sensibili şi plăcuţi. Urmau să plece în Germania, unde se afla regimentul maiorului.

Lucie îi luă şi pe ei împreună cu Jeremy Finch şi reuşi să închege o conversaţie. Se simţi chiar fericită văzând că familia Finch a plecat fără probleme.

Urmară indicaţile şi rugăminţile părinţilor: „te rugăm să-i dai aceste pastile lui Jimmy, pentru că are mare nevoie de ele. Trebuie să le ia o dată pe zi“, sau: „Martin şi-a făcut un obicei prost din a-şi trage nasul, sperăm ca aici să scape de el“, „am uitat cel de al treila rând de pijamale al lui Oliver, dar îl vom trimite prin poştă...“

Ordine, scuze, reclamaţii adresate fostei intendente.

O mamă reclamă că fiul ei nu trebuia forţat să înveţe înotul, pentru că se temea de apă; alta, dimpotrivă, ceru ca fiul ei să înoate mai mult pentru că se îngrăşase. Un alt băiat era somnambul...şi tot aşa...

Toţi se purtară frumos cu ea, ba unii chiar glumiseră, spunând că ar vrea să fie în locul fiilor lor,

care rămâneau cu o intendentă atât de tânără şi de drăguţă.

Avea acum foarte mulţi copii în grijă, încât nici nu ştia cu care să înceapă. Din fericire, avea memorie bună şi nu încurcă medicamentele lor.

O dată sau de două ori, îl zări pe Nat. Arăta foarte frumos, într-un costum gri, discutând cu părinţii copiilor. Nu se văzură faţă în faţă, decât la cină.

Lucie se simţea obosită dar acum era relativ linişte, pentru că elevii se culcaseră. Fusese atâta zarvă, toată ziua, atâtea probleme, atâtea cereri, încât era epuizată. Dar de acum, ştia cine îi va fi prieten şi cine i se va împotrivi.

Un băiat de doisprezece ani, Brian Olifant, era cel care voia să pară un dur. Intr-adevăr, avea o constituţie solidă, părul negru, sprâncenele negre şi groase ca nişte omizi. Trimestrul trecut obţinuse rezultate excelente la sport, dar comportamentul lui cam lăsa de dorit.

- N-am nevoie să-mi spună nimeni noapte bună, o repezi el. Sunt prea mare pentru asta. Apoi se uită în jur ca să vadă cine-l încurajează. Câţiva îl aplaudară. Lucie fu foarte fermă cu acest Olifant, şi-i spuse că rolul ei era să aibă grijă de toţi copiii, aşa că ar fi mai bine să se culce, fără să facă demonstraţii de nici un fel. Când se întoarse, observă că băiatul o maimuţărea.

Da, va avea probleme cu acest băiat, era sigură

de asta. De obicei, în fiecare şcoală să găsea câte unul de acest fel.

Lucie descoperi că Mallow ştia să se poarte cu acest gen de băieţi. Ii trimitea pe terenul de sport, unde îi punea să joace crichet până nu mai aveau chef de glume proaste.

Numai Jeremy Finch reuşi să-i frângă inima.

Il găsi plângând, cu aşternutul tras peste cap, sughiţând. Se aşeză pe marginea patului lui încercând să-l îmbărbăteze, dar gemenii aflaţi la dreapta lui începură să chicotească. Băiatul aflat la stânga lui Jeremy, un puşti pistruiat, cârn cu ochii mari, îi zâmbi Luciei. Ea îşi aminti că-l chema Iain Roberts. Acesta, deşi ştia că este văzut, întinse mâna la colţul noptierei de unde luă o bucată de gumă lipită acolo şi începu s-o mestece.

- Ce faci acolo? îl întrebă Lucie.

- Mestec la guma asta de două zile, nici mama nu m-a văzut când am luat-o.

Lucie făcu o grimasă.

- Şi în seara asta o s-o mai lipeşti pe undeva?

- Este cumva interzis? ripostă puştul.

- Nu interzis, dar este un gest oribil. Gândeşte-te şi la microbii pe care-i introduci în gură.

- Tatăl meu este doctor şi ştie cum să se descurce cu ei, răspunse puştiul cu promptitudine.

Lucie încercă să nu râdă.

- Jeremy este cam mămos, continuă Iain.

- Nu este adevărat; unor copii le este mai greu să se desprindă de casă, de familie, îi explică ea. Apoi i se adresă lui Jeremy:

- Jeremy, lasă plânsul, hai să discutăm puţin, îl invită ea.

- Vreau acasă, continua acesta să plângă.

Lucie îi spuse că toţi băieţii avuseseră probleme, dar se obişnuiseră cu timpul; aşa va trebui să facă şi el. Mâine vor începe lecţiile şi lucrurile vor sta altfel.

Jeremy însă nu putea fi liniştit nicicum.

Atunci, apăru directorul şcolii, care preluă problema numită Jeremy. Ea descoperi cu această ocazie că Friern era foarte apropiat de copii, că era şi foarte sensibil, că se străduia să-i înţeleagă. Curând, teama din ochii lui Jeremy se risipi şi băiatul chiar zâmbi. Domnul Friern îi spunea o poveste despre un fazan cu penele aurii, care fusese găsit de profesorul Mallow, rănit; îi făcuseră un adăpost şi-i aduseseră şi o făzăniţă. Mallow era foarte priceput cu păsările.

Jeremy va vedea fazanul auriu chiar mâine. Puştiul începu să pună întrebări despre pasărea rănită şi treptat se calmă.

- Bietul puşti! spuse Friern, după ce închiseră lumina în dormitor. A fost prea răsfăţat.

- O să mai trec pe la el peste o oră, să văd dacă doarme, se oferi Lucie.

- Mulţumesc mult pentru grija pe care i-o arăţi. Am auzit că te-ai descucat destul de bine în prima zi.

Nu mai sunt atât de gălăgioşi.

In timpul cinei, Lucie se simţi iar singură, neştiind când va reuşi să se întâlnească cu Nat, aşa cum promisese. Pălăvrăgeala continuă a lui miss Day o făcea s-o cam doară capul. Il auzi pe Nat care, ca profesor de engleză, vorbea foarte frumos, cu un accent demn de un profesor, citând din clasici. El şi directorul discutau despre un poem scris de un băiat din şcoală.

- Wynters mi l-a dat să-l citesc şi trebuie să spun că am fost uimit de talentul lui, remarcă Nat. Tatăl lui mi-a spus că băiatul citeşte prea mult. Dar se pare că ne confruntăm mereu cu aceeaşi problemă; copii care sunt ai unor părinţi ce nu-i înţeleg, nici nu-i merită...

- Eu şi soţul meu i-am spus mereu că are un fiu deosebit, interveni şi Stella Friern. Şcoala are marele avantaj de a-l avea aici.

- Păcat că tatăl lui nu poate aprecia sonetul.

- Haideţi să mai citim odată, zise Friern şi sonetul trecu din mână în mână, făcând înconjurul mesei.

Lucie nu ştia mare lucru despre clasici, dar înţelese de ce-l aprecia Nat pe băiat. Sonetul era foarte frumos, iar tema era chiar Paştele.

Când îi întinse sonetul lui Nat privirile li se întâlniră, iar ea roşi inima bătându-i cu putere.

- Ei, ce zici? o întrebă el.

- Este minunat, mai ales dacă avem în vedere că

băiatul are doar treisprezece ani. Putea fi scris de ...

- De cine? interveni Barbara Friern.

Lucie se întrebă dacă Barbara încerca s-o facă să pară incultă în ochii celorlalţi şi pe moment nici nu-şi aminti numele poetului. Dar deodată, îl rosti grăbită, de parcă ar fi vrut să scape de aceste nume:

- O, de Shelley sau Keats!

- Nici vorbă! exclamă Barbara.

Dar Nat, spre uimirea ei, o susţinu:

- N-aş afirma că nu aduce cu Shelley!

Barbara ridică indiferentă din umeri şi-şi aruncă părul pe spate, cu un gest nervos. Lucie repurtase prima victorie.

Acum, îşi spuse Lucie, va trebui să stau de vorbă cu Nat, altfel îmi voi pierde minţile. Trecând pe lângă ea, Nat îi strecură doar:

- Ai un bilet, Luce.

Ea simţi dintr-o dată că revine la viaţă. Ştia ce însemna asta. Probabil îi scrisese acest bilet înainte de masă. Inima îi bătea atât de repede, încât nici nu ştiu cum ajunse în holul principal, unde se aflau cutiile. Dar Geoffrey agravă lucrurile fără să vrea:

- Ce zici, Lucie, mergi cu mine să vezi păsările rare?

Lucie se întoarse spre el şi încercă să i se adreseze pe un
ton cât se poate de natural.

- Iţi mulţumesc pentru invitaţie, dar am primit nişte scrisori şi mă grăbesc să le citesc.

El îi zâmbi şi lansă invitaţia pentru altă dată.

- Bei o cafea cu noi? o invită Berryl Day.

Lucie se simţea deja ca un căluţ pe care cineva încerca să-l înşeueze, dar nu reacţionă ciudat.

- O secundă, am ceva de luat, răspunse ea ca o şcolăriţă.

Berryl Day se uită după ea şi-i spuse lui Geoffrey:

- Pare un copil.

- Şi mie îmi place, răspunse Geoff. Este foarte sensibilă.

- Şi drăguţă, adăugă Berryl.

Mallow nu mai adăugă nimic. Trecuse mult timp de când se gândise la o femeie atrăgătoare. In anii de când predase la această şcoală, se dăruise cu trup şi suflet meseriei. Era convins că un profesor trebuia să rămână holtei, pentru a se dedica în întregime meseriei.

Intre timp, sensibila Lucie ajunsese la cutia ei, unde văzu plicul alb, pe care-l aşteptase atât. Il deschise şi văzu că nu conţinea decât un rând.

„Ne vedem la bazin la ora 9“.

Rupse biletul, dar pe măsură ce făcu asta regretă că trebuia să se despartă de el.

O, îl iubesc, îşi spuse ea. Sunt pierdută. Il iubesc şi-l voi iubi întotdeauna, repeta mereu.

Dar apoi realiză că bazinul de înot al unei şcoli de băieţi nu putea fi un loc prea romantic. Ei bine, în seara asta va avea un aer romantic şi misterios.

Biletul pe care abia îl rupsese însemna că Nat nu uitase povestea lor şi indiferent ce făcea cu viaţa lui, tot voia s-o vadă în seara asta.

Abia aştepta să treacă timpul până atunci. Dar ora de la opt la nouă i se păru interminabilă.

Joanna Parish era la fel de rezervată ca de obicei, şi era greu să te apropii de ea. Berryl vorbea foarte mult, ca de obicei, captându-i atenţia lui Lucie o singură dată când rosti numele lui Nat. Ii făcu o confidenţă.

- Nat a făcut o pasiune pentru Joanna, mai demult. Nimeni nu ştie prea bine ce-a fost, dar s-a terminat la petrecerea de Crăciun. Acum, abia îşi mai vorbesc.

Lucie o ascultă uluită. Nu i se părea posibil ca Joanna, sau orice femeie, să-l refuze pe Nat.

Berryl îi mai vorbi despre un club al doamnelor din Brighton din care făcea parte şi ea, apoi despre faptul că se ocupa de o casă de bătrâni din Horsham. O invită să meargă cu ea la club, dar Lucie o refuză cu mult tact. Ii promise însă că va vizita cu ea azilul de la Horsham.

In cele din urmă, sosi şi ora nouă. Ceasul mare din salonul în care luau masa profesorii bătu ora nouă, puternic, dar nu strident, cu gravitate chiar, făcând-o să sară în sus.

- Scuză-mă, miss Day... am uitat ceva...

Fugi spre grădină, nu fără a observa însă că pe

cer era un milion de stele. Keynwood era minunat în această noapte de mai.

El era deja acolo. Ii simţi aroma ţigării, al cărui miros îl cunoştea atât de bine. Nat fuma doar ţigări egiptene. De cum o văzu stinse ţigara.

- Bună seara, Nat, îi spuse ea, am cam întârziat dar am avut ceva de făcut.

Nat murmură:

- O, noapte, binecuvântată noapte! Mă tem să nu fie doar un vis...

- Recitai Romeo şi Julieta la nivelul clasei a cincea, domnule profesor?

- încercam doar s-o adaptez momentului, zise el.

- Am jucat o dată rolul Julietei, începu ea pentru a-şi calma bătăile inimii. Eram la şcoală pe vremea aceea. Din păcate, Romeo s-a împiedicat şi a căzut la picioarele mele şi lumea a început să râdă. Asta m-a lecuit de sentimentalisme.

Nat observă că Lucie nu purta ochelari. Ochii ei verzi păreau enormi în lumina lunii. Nat uitase cât de frumoasă era.

Barbie Friern îl invitase să vadă o piesă la televizor, dar el se scuzase şi asta o înfuriase. Câteodată, Barbie era amuzantă când se enerva, dar în seara asta simţi că se cam plictisise de ea. Lucie era cu totul altceva. Părea că i se oferă cu totul, dintr-o dată.

Fii atent, Randall, ia-o mai uşor... se pare că ai

multă putere asupra acestei fete. N-o folosi aiurea...

Lucie se apropiase de bazin.

- Ce limpede este, simt nevoia să mă arunc chiar acum, spuse ea.

- Limpezimea, zise Nat, este înşelătoare ca ochii unei femei. Pot fi inocenţi dar să ascundă adâncimi sinistre.

- Ce analogie! exclamă Lucie.

- Te rog să nu te arunci în bazin pentru că este plin de clor, iar eu n-am chef să mă arunc după tine în acest costum!

- Nu va trebui s-o faci, Randall, îl linişti ea. Inot destul de bine.

Amândoi pufniră în râs. Deodată, auziră muzică; venea printr-o fereastră deschisă, de undeva din compartimentul profesorilor. Probabil un televizor sau radio. Un câine lătra de undeva din preajmă, apoi se lăsă tăcerea din nou, iar sufletul Luciei se umplu de emoţie şi fericire.

O, Nat, se gândi ea, dacă ai şti ce bine mă simt alături de tine!

Ea făcu o mişcare laterală, de parcă ar fi vrut să se uite în apă, iar Nat o prinse de umeri.

- Te rog, nu face asta! O întoarse cu faţa spre el.

Ea privi în ochii aceia negri şi încercă disperată să reziste.

- Dă-mi drumul, domnule, nici o intendentă nu poate permite astfel de intimităţi!

- Chiar aşa? murmură Nat, flatat să observe că ochii ei plini de candoare străluceau plini de emoţie. Simţi că prinzând-o în braţe avusese în mâini trupul tremurând al unei păsări, dar nu avu dorinţa de a o elibera pentru ca ea să-şi recapete libertatea.

O trase mai aproape şi-i desfăcu agrafa din păr.

- De multe ori am simţit nevoia să-ţi văd părul frumos liber... astfel... şopti el trecându-şi mâna prin mătasea părului ei. Uită că eşti intendentă aici, iar eu profesor, Lucie, să ne amintim că suntem tineri şi am avut o momente foarte frumoase vara trecută...

Ea încuviinţă şi se abandonă braţelor lui... dar imediat înţelese primejdia în care se afla. Nat nu era un om serios. Nu fusese niciodată serios cu ea. Venise aici pentru că voise să stabilească impactul pe care-l avusese prezenţa lui asupra vieţii ei. Dar acum, în braţele lui, simţi primejdia. Nu trebuia să-şi piardă capul.

încercă să-l evite.

- Nat, stai puţin... începu ea.

Dar el n-o mai auzi, continua s-o sărute.

- Draga mea, iubita mea, micuţa mea Santa Lucia, îi şoptea printre sărutări. Bine că ai venit la Keynwood! Mă mai iubeşti, Luce? Ai venit aici doar pentru mine, nu?

Pe moment, Lucie simţi că va ceda sărutărilor lui Nat. Nu putea vorbi. Apoi, reuşi să se controleze. Reveni brusc, mult prea brusc la realitate. Scutură

capul, prinzându-şi obrajii cu mâinile, pe care cu câteva clipe înainte ar fi vrut să le încolăcească în jurul gâtului lui Nat.

- Nu, Nat, te rog să ne oprim aici.

- Draga mea, de ce faci asta?

- Pentru că n-o să meargă, izbucni ea, încercând să-şi calmeze inima, care bătea cu disperare.

El ridică din umeri şi scoase o ţigară din tabacheră.

- Bine, dacă aşa crezi.

- Aşa simt.

- Şi atunci, de ce ai venit la Keynwood pentru mine?

- Am venit pentru că aveam nevoie de o slujbă, răspunse ea, conştientă că astfel evitase răspunsul doar pe jumătate.

El începu să râdă.

- Chiar aşa, Lucie? Numai pentru slujbă?

- Ce crezi că-ţi dă dreptul să-mi pui această întrebare?

- O, draga mea, facem statistici acum, cu bune şi rele? zise el cam încruntat.

Imediat, Lucie fu cuprinsă de teama că-l va pierde. Resimţi acea tristeţe cumplită, pe care o cunoscuse când îl pierduse prima dată. Cu toate acestea, era evident că n-o iubea; o plăcea doar. Voia să facă dragoste cu ea, atâta tot. De aceea, era hotărâtă să-i reziste. îl privi în ochi, spunându-i:

- Suntem buni prieteni; întotdeauna am fost. In multe privinţe ne asemănăm şi cred că ne-am şi înţelege. Nu ajunge?

Vorbele ei îl descumpăniră pe moment.

- Eşti neschimbată, Santa Lucia! Iei viaţa prea în serios, draga mea. Dar nu voi încerca să te schimb. Eşti grozavă aşa cum eşti.

Laudele lui o făcură să se detensioneze. Simţi că, dintr-o dată, Nat s-a întristat foarte tare. Momentul petrecut în îmbrăţişarea lui însemnase foarte mult pentru ea. Ştia că băuse dintr-o fântână care nu reuşise să-i potolească setea. Probabil însemn ceva pentru el, îşi spuse Lucie.

- In ce mod se pot comporta un profesor şi o intendentă!

El îi răspunse vădit uşurat.

- Din contră, mi se pare că suntem fermecători! N-am putea relua scena de acolo de unde am rămas?

- Nu, domnule Randall, nu putem.

- Te-ai maturizat, zise el mai serios. Eşti foarte schimbată, copila mea!

- Copila mea, repetă ea. Ce vârstă crezi că am?

- Eşti prea matură în unele privinţe, prea tânără în altele...

Acest bărbat era o enigmă, se gândi Lucie. Niciodată nu
puteai şti cum va fi momentul următor cu Nat. Sau poate tocmai acesta era farmecul lui. Dar ea ştia de

la Martha că aşa trebuie să fie o femeie. Tentantă şi imprevizibilă.

- Hai să facem câţiva paşi, Lucie, o invită el. Este o noapte prea frumoasă s-o pierdem în interior.

- Bine, zise ea, ştiind că ar fi trebuit să refuze. Nat începu să-i vorbească pe un ton obişnuit şi rezervat, iar ea se întrebă cum era posibilă o astfel de trecere de la starea pasională, în care ar fi făcut dragoste cu ea, la această stare de indiferenţă. Poate aceste situaţii erau mai simple pentru bărbat decât pentru femeie. Femeile sunt mai sentimentale.

Nat îi aminti de o zi din vara anului trecut, când o dusese la Londra să ia masa într-un restaurant, unde, ca aperitiv, li se servise avocado.

- Mie mi-a fost servit cu maioneză, dar pentru tine am cerut cu zahăr ars. Este tipic pentru fete să adore lucrurile dulci.

- Da, îmi amintesc, zise Lucie cu nostalgie.

Nat îi demonstrase atunci că ştia foarte multe despre mâncarea bună şi despre ceea ce numea el un trai civilizat. Pe atunci, ei i se păruse că Nat vrea să prindă viaţa ei cu ambele mâini şi s-o schimbe, făcând-o să simtă că până la el nu trăise, nici nu respirase. Oare sesizase că putea fi schimbată, că voia să fie schimbată? Se întorseseră la Hove, iar ea se dusese la culcare, după ce schimbase vreo două cuvinte cu Maggie. Apoi, Nat o părăsise.

Luni de zile tânjise să afle de ce procedase astfel.

De ce rupsese prietenia lor atât de brusc, dar fusese prea mândră să-l întrebe. Nici în seara asta nu făcu vreo referire.

Maggie îi spusese că era un bărbat uşuratic, neserios, care probabil curta mai multe femei. Apoi le dădea uitării, la cel mai mic semn de plictiseală.

- Lucie, te-a deranjat că am dispărut dintr-o dată? o întrebă el brusc, de parcă i-ar fi citit gândurile.

- Nu, de ce, Nat?

El păru încurcat.

- Nu m-am purtat prea elegant, nu? Tu te-ai purtat frumos cu mine, am petrecut clipe frumoase împreună şi atunci...

- Atunci, ce?

- Mă tem că n-am fost prea cavaler. Uneori nu mă înţeleg nici eu. Singurul lucru pe care l-am luat în serios în viaţă a fost meseria, Luce, şi deşi mă cam calcă pe nervi băieţii, am şi satisfacţii, mai ales acel Wynters, cu minunatele lui sonete.

- Asta înseamnă că vei continua să munceşti cu plăcere...

- Te înşeli! Am alte planuri.

- Nu mai spune! Nu pot să cred că te vei însura cu vreo văduvă bogată sau vreo moştenitoare! exclamă ea gândindu-se la veniturile ei mai mult decât modeste.

El nu-i răspunse imediat.

- Nu ştiu, Luce, nu ştiu ce voi face. Mă tem că m-am ataşat cam mult de Keynwood. Dar să nu mai

discutăm despre muncă, Luce, mă bucur că ne-am reîntâlnit. Am fost un prost că am renunţat la tine şi de multe ori am vrut să te sun să reluăm totul, m-am gândit că...

- La ce te-ai gândit?

- E greu de spus. Nu mai contează acum, ştiu c-am fost un prost, dar mă bucur că ne-am regăsit. Voi apela la tine cu toate problemele mele, doar acesta este rolul tău aici.

- Desigur...

- Ai ştiut întotdeauna să mă asculţi....

- Iar tu să vorbeşti, Nat...

- Spune-mi, îţi place munca de aici?

- A trecut o singură zi, dar îmi plac mult copiii. Acum, ne-am putea întoarce la şcoală, zise ea. In ceea ce priveşte prietenia noastră, eu n-am spus nimănui că te cunosc atât de bine, dar sunt sigură că doamna Friern n-ar fi de acord cu o relaţie între unul din profesori şi intendenta şcolii. Intr-un loc ca acesta este nevoie de multă discreţie.

- Desigur, încuviinţă Nat.

Nu era rece afară, dar Lucie simţi că începe să tremure pe drumul de întoarcere. Nu rezistase să nu menţioneze numele Barbarei, lăsându-se sub imperiul geloziei.

- Ce crezi de Barbara Friern, Nat? Ea pare interesată de tine!

- Crezi?

Lucie regretă imediat că-i pusese această

întrebare, dar o dată discuţia declanşată trebuia să continue.

- O consideri frumoasă?

- Are părul foarte frumos, ador acel roşu tiţian. Mi-au plăcut dintotdeauna maeştrii florentini.

Lucie simţi scânteia geloziei întunecându-i privirea.

- Aşa este. Miss Friern este şi o fată inteligentă.

- De multe ori cred că îmi seamănă, zise Nat, cu un zâmbet. Se află întotdeauna pe muchia aşa zisei inteligenţe. De fapt, amândoi suntem maliţioşi.

- Tu, nu.

Nat zise cu o sclipire în priviri:

- Asta mă face să-mi amintesc că mi-ai luat mereu apărarea, deşi n-am meritat. Mai ţii minte seara aceea petrecută în casa surorii tale, când ea mi-a spus că sunt egoist, iar tu ai încercat s-o convingi că nu este aşa? Dar tu ştii prea bine, Luce, că sunt egoist.

- Toţi oamenii inteligenţi sunt.

- Inteligent, spui? Nat scoase o altă ţigară. Lucie privi cu durere în inimă tabachera de piele pe care o cunoştea atât de bine, cu iniţialele NCR într-un colţ. Nathaniel Charles Randall.

- Nu este nevoie de prea multă inteligenţă să fii profesor într-un liceu, la vârsta mea.

- Dar ai muncit mult, Nat, ai acumulat atâtea cunoştinţe.

- Cunoştinţe acumulate fără nici un scop. Desigur, lucrurile ar sta altfel dacă aş avea propria-mi şcoală.

Era prima oară când îi spunea că-i dorea poate, să fie asociat la Keynwood. Pe lângă gelozie, Lucie mai simţi şi invidie pentru că pe Nat nu-l atrăgea la Barbie doar părul ei tiţian, ci mai mult faptul că era fiica directorului.

Câteodată, când o persoană este nefericită sau îngrijorată, are un fel ciudat, chiar masochist de a vorbi despre problemele sale, căutând chiar să-şi facă rău singură, doar amintindu-şi de ele. Aşa se întâmpla cu Lucie în acea seară. Ura chiar şi ideea că Barbie Friern era îndrăgostită de Nat, dar continua să discute despre ea.

- Barbie are vreun iubit? îl întrebă ea.

Privi cu coada ochiului pentru a vedea cum reacţionează Nat. Observă un zâmbet greu de interpretat, aproape invizibil.

- Poate, draga mea. Cine ştie? Cred că are un iubit la Geneva unde a lucrat o vreme. Probabil că are un prieten, dar...

- Dar ce?

- Cu toate astea, nu ştiu nimic concret.

- Iţi face confidenţe, Nat?

- Intr-un fel... încuviinţă el.

Lucie trase aer în piept. Era evident că Nat şi Barbie aveau nişte secrete, dar Nat nu afirmase că

era iubitul lui Barbie. Şi asta era destul. In seara asta, Lucie simţea o gelozie nebună faţă de Nat, nu suporta să-l ştie al alteia. Voia să fie doar al ei, aşa cum fusese cu câteva clipe în urmă. Cu toate acestea, se despărţiră brusc, ajungând la intrarea şcolii.

- Noapte bună, Luce, zise el zâmbindu-i, mi-a făcut plăcere să mai stau de vorbă cu tine. Trebuie să mă mai inviţi o dată acasă la sora ta.

Lucie simţi că inima îi bate mai tare.

- Mi-ar face mare plăcere, Nat. Apoi, cu durere în suflet, din cauză că se despărţeau prea repede, simţi nevoia să-l întrebe: îţi pare bine c-am venit aici?

- Sunt încântat, Luce.

Lucie se duse direct în camera sa, unde îşi îngropă faţa în palme. Incercă apoi să se calmeze. Retrăi fiecare clipă petrecută alături de el. Avea toate motivele să creadă că avea şansa să devină indispensabilă pentru el.

Se culcă în seara aceea cu inima încărcată de emoţii, se trezi devreme şi ieşi în grădină să inspire aer proaspăt.

Capitolul 5

Era din nou rece, cerul înnorat. Pe drumul de întoarcere dădu peste Geoffrey. Se opriră să-şi spună bună dimineaţa. Geoff purta o jachetă de tweed şi Lucie observă ce culoare frumoasă avea părul lui în lumina dimineţii. O întrebă cum îi merge, iar ea îi răspunse simplu: bine.

Geoff îi spuse că se întorcea de la locul în care ţinea fazanii, pe care-i hrănea de obicei la această oră şi că directorul fusese şi el acolo cu micul Finch.

Lucie se miră că băiatul se trezea atât de devreme.

- Micul Finch mi-a spus că a simţit dintr-o dată că-i este dor de casă, aşa că a pornit spre fazanerie.

- Bietul copil!

- O, nu trebuie să iei în serios smiorcăielile puştanilor ăstora... Ar fi trebuit s-o cunoşti pe fosta intendentă. O chema Anna, nu puteai să-i smulgi nici o lacrimă, orice ai fi făcut. Spunea că aceşti puşti sunt nişte mici excroci sentimentali.

Lucie începu să râdă.

- Cred că se înşela.

- Şi familia Friern spune cam tot aşa. Ai grijă să nu te laşi impresionată de puştii ăştia, Lucie.

- Cred că este mai bine să mă duc să-i trezesc pentru micul dejun.

- Lucie, spune-mi, joci crichet?

- Din copilărie. Chiar şi luna trecută am jucat cu nepotul meu pe plajă.

- Perfect! Te invit la meciul de după-amiază. Miss Day este una dintre cele mai bune jucătoare.

- Bine, în acest caz voi juca şi eu.

- Bine, Lucie, ne vedem mai târziu.

Era un tip simplu şi plăcut acest Geoff, reflectă Lucie, urcând câte două trepte deodată spre dormitoarele celor mici. O, de ce nu se îndrăgostise de un astfel de bărbat fără secrete, lucruri de nedezvăluit, complexe, ca Nat Randall?

Toată ziua Lucie fu foarte ocupată. De fapt, îi plăcu această a doua zi la Keynwood. Incepu să intre realmente în detaliile slujbei şi nu-i păru rău c-o alesese. Regreta acum că întrerupsese studiile, că rupsese legătura cu spitalul, că nu mai apucase să-şi ia diploma de asistentă.

Toată ziua o urmări imaginea lui Nat. Il văzu în timpul meselor când atenţia lui se concentra în special asupra lui Barbie. Dar îi zâmbi şi ei iar la sfârşitul cinei veni spre ea şi o întrebă:

- Cum s-a desfăşurat cea de a doua zi?

Ea îi răspunse scurt.

- Foarte bine, domnule Randall.

In prima zi liberă, Lucie se duse acasă cu autobuzul, hotărâtă să-i povestească totul lui Maggie, chiar şi acele momente de neuitat, petrecute cu Nat la piscină. Dar când veni momentul s-o facă descoperi că îi este imposibil. Se temea, nu voia să strice amintirea acelor clipe petrecute cu el. Nici

despre teama că el ar putea fi îndrăgostit de Barbie nu voia să vorbească.

Ii povesti orice altceva lui Maggie. Despre Geoff Mallow, Joanna Parish; ba chiar şi despre Berryl Day. Veni însă inevitabil şi clipa în care Maggie o întrebă de Nat.

- Lucie, nu mai vorbi vrute şi nevrute; spune-mi despre Nat, cum îl găseşti?

- Nu sunt prea multe de spus, începu Lucie cu ochii în pământ.

- Ei bine, dacă nu-l mai laşi să-ţi pătrundă în suflet, nu ai de ce te teme.

- Nu vreau să las pe nimeni să-mi mai pătrundă în suflet, Maggie.

- Cred că acel profesor, Geoff Mallow este un tip interesant, insistă Maggie. Mi se pare c-a făcut eforturi de a se împrieteni cu tine.

Lucie se ridică brusc şi se îndreptă spre fereastră, de unde se putea vedea marea.

- Poate, zise ea. Poate o să-l aduc să-l cunoşti într-o zi. Ştiu că lui Dick i-ar plăcea.

- Nu pot spune că Nat ne-a plăcut.

- Ştiu asta, zise Lucie.

Maggie o privi nu numai cu îngrijorare, ci şi cu afecţiune. Simţea că Lucie nu-i spusese chiar totul. Telefonul din holul mare sună.

Lucie se duse să răspundă cu gândul la Nat,

desigur. Işi aminti privirea lui, îşi aminti cum aşteptase luni întregi ca acest telefon să sune, să fie el, apoi cum căzuse în braţele disperării.

- Tu eşti, Luce? auzi ea.

Lucie îşi simţi dintr-o dată gura foarte uscată, de parcă n-ar fi putut vorbi.

- Da, Nat, zise ea dintr-o suflare.

- Mi-am imaginat că te vei duce acasă în ziua ta liberă.

- Aşadar, n-ai uitat telefonul lui Maggie...

- Numărul tău, o corectă Nat. Chiar acum câteva minute a apărut aici o prietenă a ta, miss Rivers. Ea stă aproape de Keynwood şi a venit aici cu maşina unor prieteni să te vadă. M-am oferit s-o aduc eu la Hove, vrei s-o fac?

- Sigur că da! Numai după ce lăsă să-i scape această exclamaţie se întrebă cum îl va primi Maggie pe Nat. Dar draga ei Martha era aici şi voia s-o vadă. Te rog, ad-o cât mai repede ! insistă Lucie. Imediat auzi vocea prietenei ei.

- Lucie, abia aştept să te văd! Prietenul tău mi-a promis că mă va aduce la Hove...

- Grozav, Martha! Numai că... Nat nu este prietenul meu. Te rog, nu vorbi prea multe despre mine, situaţia noastră este cam neclară.

Martha începu să râdă.

- Am înţeles asta din scrisoarea ta. O să fiu foarte discretă şi plină de tact. Dar este un bărbat grozav... este normal că te-a vrăjit cu acei ochi minunaţi...

Martha vorbea de la telefonul din coridorul de la intrare. Nat o lăsase acolo să aducă maşina. Dar întâmplarea făcu să apară tocmai atunci Barbara Friern şi să asculte toată discuţia.

Barbara tremura de gelozie şi revoltă; în această stare urcă în camera ei. Va aştepta ca Nat să se întoarcă şi va stabili imediat cum stăteau lucrurile. Dacă se adeverea ce auzise despre Lucie, aceasta va zbura foarte repede de la Keynwood. O voi face pe mama s-o concedieze, izbucnise Barbara cu lacrimi în ochi.

Intre timp, Nat conducea spre Hove alături de cea mai bună prietenă a Luciei. Opri maşina la un moment dat spre a-i arăta acesteia priveliştea care se deschidea la Chanctonbury Ring şi-i oferi o ţigară.

- Lucie nu mi-a spus că are o prietenă atât de frumoasă. Trebuie să-i fiu recunoscător c-am avut ocazia să te conduc la Hove.

Martha se gândi:

- Ce curtezan! Biata Lucie!

Dar îi zâmbi lui Nat, de parcă n-ar fi fost vorba de ea, îi puse întrebări despre zonă, despre drum, şi-şi începu acţiunea de a-l apropia pe Nat de Lucie.

- Şi mie îmi pare bine c-am avut ocazia să te cunosc, Nat, zise ea. Abia aşteptam să trec prin zona asta s-o văd pe Lucie. Sunteţi prieteni de mult, nu?

- Ne-am văzut de câteva ori vara trecută, când Luce mi-a vorbit mult de prietena ei, Martha.

- Ţin foarte mult la ea, Nat.

- Dar păreţi foarte diferite, începu Nat, după ce trecu în revistă silueta fără cusur a Marthei, eleganţa ei. Martha era o femeie sofisticată. Dar desigur, Luce este unică...

- Chiar crezi asta?

Nat ridică din sprâncene.

- Sunt convins. Ea nu este ceea se numeşte o fată modernă. O putem numi chiar victoriană... este plină de idealuri... este o fată dulce... Când închid ochii o văd într-o crinolină...

Martha îl privi lung.

- Domnule Randall, o cunosc bine pe Lucie. Are un caracter foarte puternic sub aerul ei fragil.

Nat zâmbi. Nu se putea gândi acum la caracterul Luciei, când avea în faţă trupul şi ochii minunaţi ai Marthei, pe care ar fi vrut foarte mult s-o sărute.

- Da, Luce are foarte mult caracter.

- Dar n-o arată oricui. Işi păstrează afecţiunea pentru cei foarte apropiaţi. Nu cred că-mi trădez amica dacă spun că eşti unul dintre ei. Dar bănuiesc că ştii asta.

- Da, Martha, oftă el, ştiu. Luce este o bună prietenă.

Cu un oftat, Nat îşi spuse că era păcat că lumea era plină de multe femei frumoase, căci pe el îl atrăgeau toate. Cu Martha, n-avea rost să mai

încerce să flirteze. Era logodită, era prietena Luciei, iar el avea deja destule probleme pe cap acum... îşi aminti că Barbie era foarte supărată când auzise că o va duce pe Martha la Hove.

Nu era nevoie ca Martha să-i enumere calităţile Luciei, le ştia prea bine.

Martha vorbi din nou.

- Lucie este foarte vulnerabilă, asta este problema ei.

- Ştiu, ştiu, zise Nat. Şi întrucât tu eşti prietena ei, iar eu sunt atras de ea, aş vrea să mă pot destăinui.

- Desigur, Nat, tot ce-mi vei spune este confidenţial.

- Martha, te rog, dacă vei discuta cu Lucie despre mine, fă-o să înţeleagă că o ador dar eu nu iau viaţa în serios, aşa cum face ea. Iar acum, soarta sau cine ştie cine a făcut să ne reîntâlnim în această şcoală. Nu vreau ca ea să sufere. Mă înţelegi, Martha?

Martha era destul de experimentată ca să înţeleagă prea bine ce spunea el. I se strânse inima de milă pentru Lucie. Ea ştia că pentru Lucie, Nat era centrul universului, iar ea pentru el nimic mai mult decât o prietenă încântătoare. Va trebui s-o previn, reflectă Martha. Se întrebă dacă Nat avea intenţii cu Barbara Friern. Iar dacă va fi vreo dispută între ea şi Lucie, îşi dori ca amica ei să câştige. Lucie va trebui să facă totul pentru a-i pune beţe în roate Barbarei, se gândi ea.

Nat era un bărbat pentru care merita să lupţi. Nici ea nu era străină de atracţia lui.

- Nu mă surprinde că Lucie abia aştepta să te vadă, Martha, începu Nat, prinzând-o după umeri. Cum arată logodnicul tău? Cum îl cheamă?

- Guy.

- Este un tip norocos.

Martha se întoarse spre el, privindu-l cu suspiciune.

- Abia mă cunoşti, aşa că nu poţi face o astfel de afirmaţie.

- Pot să văd foarte bine că eşti o femeie frumoasă.

- Iar tu dragul meu Nat, nu prea ai o atitudine de dascăl.

Nat începu să râdă.

- Să mergem, spuse Martha, căreia îi displăcea întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu uita că Lucie are încredere în tine, mai adăugă ea.

Nat ridică din umeri, nedumerit că această Martha nu marşa la complimentele lui. Nu avusese intenţii rele, voia doar să se amuze puţin. Oricum, se gândi el, o prefer pe Santa Lucia acestei tentaţii sofisticate.

Un sfert de oră mai târziu, erau deja în Hove, iar Lucie îi primea cu ochii strălucind de bucurie în casa surorii sale.

Nat trecu peste antipatia surorii Luciei, care ştia că se datorează purtării lui de anul trecut. De aceea, o prinse de mână aşa cum numai el ştia să facă, îi

zâmbi, spunându-i:

- Nici nu ştii cât mă bucur să te văd, Maggie. Mă întreb cum mi-ai mai dat voie în casă ştiind cum m-am purtat cu tine, şi mai ales cu sora ta anul trecut. M-am gândit de multe ori la voi, totuşi. Dacă aş fi ştiut că ai fost bolnavă, aş fi venit la spital să te văd. Imi pare tare rău acum. Văd că te-ai pus pe picioare şi arăţi minunat. Eşti mai frumoasă ca oricând.

Maggie nu prea suporta linguşeala. Nu fusese curtată de bărbaţi; nici măcar Dick nu-i prea spusese că este frumoasă.

Cu toate acestea, nu era o femeie urâtă si avea personalitate. îi displăcea Nat Randall pentru felul în care o tratase pe Lucie, provocându-i suferinţă.

Dar oricum, Nat revenise si Lucie părea atât de fericită!

- Bine ai venit, Nat, mormăi Maggie.

- Unde sunt scumpii tăi copii? o întrebă el.

- în curtea din spate, cu Brunhilda.

- O, ne întoarcem din nou la opera lui Wagner! râse Nat. Ce nume pentru o dădacă !

Lucie arăta foarte frumos, era odihnită, ochii îi străluceau. îşi schimbase pieptănătura, ceea ce o făcea să aibă un aer mai sofisticat.

Martha o luă deoparte pe Lucie.

- Nat este un tip extraordinar! Nu mă miră că eşti îndrăgostită de el! O să-ţi spun mai multe când vom

rămâne singure.

Nat si Lucie rămaseră singuri. Nat se duse spre fereastră unde se sprijini cu coatele de pervaz.

- Mă bucur c-ai venit, Nat. Martha este o prietenă bună a mea, poate cea mai bună.

- Da, este încântătoare. Când se va căsători?

- Curând.

- Sper că va avea un soţ bun, zise Nat, privind-o pe Lucie, conştient de strălucirea din ochii ei. Era îmbujorată, iar el uită de toate femeile din viaţa sa, bucurându-se de frumuseţea chipului ei.

- Trebuia să fiu aici din nou cu iubita mea, Santa Lucia, declară el.

Lucie se simţi în al nouălea cer.

- Am putea s-o convingem pe Martha să rămână aici, să organizăm o super cină!

Nat vru să accepte imediat, dar îşi aminti de mânia din ochii Barbarei şi decise că trebuia să se întoarcă la cină la Keynwood, ca să nu aibă probleme cu Barbie... Ea era calea
spre ceva ce el dorea mai mult ca orice mai mult chiar ca pe
o femeie... nu mai suporta gândul că va rămâne toată viaţa un simplu profesor. Ştia că este foarte bun în meseria sa, dar voia
mai mult. Cu Barbara putea spera la mai mult. aici la Keynwood. Nu hotărâse să se căsătorească, mai ales

cu ea. Nu avea chef să se lege de Barbie pe viaţă. Dar îi făcea plăcere să se relaxeze cu ea după o zi lungă plină de ore. Şi de fapt, Barbie era o provocare pentru orice bărbat. Nu era uşor de stăpânit şi tocmai pentru asta o socotea o provocare. Era opusul Luciei.

- Ar fi o mare plăcere, draga mea, dar trebuie să mă întorc la Keynwood.

- In acest caz, vom anula totul pentru că şi Martha trebuie să se întoarcă acolo, să-şi ia maşina, zise Lucie atât de dezamăgită, încât Nat nu se abţinu să-i dea un sărut.

- Lucie, eşti delicioasă, este ca şi cum aş fi atins o piersică pârguită... Trebuie să ieşim undeva într-o seară. N-ai vrea să vedem acel film care este în mare vogă?

- O, Nat, ar fi grozav! Poate duminica viitoare.

- Va fi minunat. Vom merge la cinema, apoi te invit la cină. Ne vom strecura separat afară din şcoală.

- Abia aştept să ies cu tine, Nat.

- Bine, rămâne stabilit. Ne vedem la Royal Albion la trei şi jumătate, da?

***

Scena dintre Nat şi Barbie se termină destul de repede, lăsându-le amândurora un gust amar. Imediat ce văzu maşina lui Nat de la fereastra sa, Barbie observă că acesta o ajuta pe Martha Rivers să urce în maşina ei. După ce Martha plecă Barbie

alergă la Nat. Il invită la o discuţie în biroul tatălui ei.

Directorul se afla în acel moment la sala de gimnastică, unde erau probleme cu circuitele electrice.

Nat fluiera degajat, ceea ce o enervă şi mai mult pe Barbie. Când se întoarse să-l privească, pe faţa ei nu era nici urmă de zâmbet.

- Am ceva de discutat cu tine, Nat, începu ea.

- Nu poate fi decât ceva foarte plăcut, încheie el, şi o sărută cu insolenţă pe gură.

Barbie roşi de furie. O, de ce se simţea atât de atrasă de acest bărbat?

Ii spuse că auzise discuţia telefonică dintre Martha Rivers şi Lucie Reed. Il acuză pe Nat c-o înşela.

- Nu mi-ai spus c-ai fost iubitul intendentei, Nat. De ce?

Nat îşi aprinse o ţigară.

Nu suporta să fie spionat nici măcar de ea, fiica directorului, şi de aceea îi răspunse pe un ton foarte rece.

- Draga mea, ai un comportament copilăresc, dar o să te iert pentru asta. O cunosc de multă vreme pe Lucie şi familia ei. Dar nu sunt şi nici n-am fost iubitul ei. Poate că miss Rivers a folosit un termen generic pentru legătura dintre un bărbat şi o femeie.

Barbie se lumină la faţă. Se calmă numaidecât. Realiză că nu trebuia să-l înfurie pe Nat şi-şi ceru

scuze.

- Iartă-mă, Nat. Am fost cam bulversată, imaginându-te cu intendenta...

Nat scutură scrumul simţindu-se şi el mai bine, gândindu-se ce frumoasă era femeia din faţa lui, cu părul ei roşu tiţian şi pielea aurie. Era înaltă, zveltă, frumoasă, şi-l iubea. Abia aştepta să fie cerută în căsătorie. Da, el ştia asta prea bine, dar nu era pregătit încă s-o facă. Voia mai degrabă să continue aventura lor, care-i lăsa o oarecare libertate de mişcare. Când se va decide să-şi unească forţele cu tatăl ei şi să ceară un statut mai important în această şcoală, da, poate o va cere de soţie. Iar gelozia ei faţă de Lucie îl amuza.

O prinse de umeri cu gingăşie.

- Nu sunt iubitul nimănui, aşa că, te rog, nu mă eticheta, începu el.

Barbara îl privi cu înţelegere.

- Nici măcar al meu?

- Asta este o întrebare de şaizeci şi cinci de mii de dolari. Iar tu eşti foarte frumoasă, Barbara. Dar nu încerca să-mi suceşti capul, n-o să-ţi meargă. Am mult de lucru. Mă aşteaptă puştanii pe care-i cunoşti prea bine. Mă vor lua în primire mâine la prima oră. Trebuie să- mi pregătesc lucrările, aşa că nu mă mai supăra legându-mi numele de al Luciei Reed.

- Promit că n-o s-o mai fac, zise ea.

Nat o lăsă într-o dispoziţie ceva mai bună, deşi în ceea ce o privea pe Barbara, sămânţa îndoielii fusese sădită şi o mai chinui o vreme. Nat îşi spuse că femeile erau o pacoste pentru un bărbat care trebuia să dea dovadă de tact şi artă pentru a trata cu ele.

Lucie călcă pe nori până luni dimineaţa. Nu se gândea decât la seara pe care o va petrece cu Nat.

Când se întâlniră la masă, îşi vorbiră foarte puţin, ca de obicei. Lucie era de acord cu Nat că nu trebuia să afle nimeni din şcoală de iubirea lor. Iar pentru ca timpul să treacă mai repede, se apucă de muncă.

Trecuse o lună de când se afla la Keynwood. Era ataşată deja de copiii de aici, de munca ei.

Munca ei începea foarte devreme, când îi ajuta pe cei mici să se trezească şi să se îmbrace, apoi să-i ducă la salonul în care Herta le servea micul dejun. După ce începeau orele, trebuia se verifice cum erau făcute paturile, dacă hainele erau în ordine, dacă le lipseau nasturi....

Pauza era la zece şi jumătate, când copiii primeau biscuiţi şi lapte.

Urma apoi masa de prânz, odihna de după-amiază a copiilor, întâlnirea cu personalul, masa de seară, duşurile copiilor apoi culcarea acestora, după care putea să respire şi ea liniştită.

Lucie găsi o admiratoare înfocată în Berryl Day. Nu încercă s-o evite, aşa cum fusese sfătuită, pentru că biata femeie avea nevoie de o prietenă, deşi pe

Lucie n-o interesau defel cluburile în care voia aceasta s-o atragă.

Lucie înţelese că munca într-o asemenea şcoală era ca traiul pe o insulă departe de lume.

In clipele ei de linişte, nu se gândea decât la Nat şi la imensa ei dragoste pentru el. La bucuria de a fi reluat prietenia lor.

Martha o sfătuise să insiste, pentru că Nat era un bărbat special, să stea în expectativă, să vadă care erau reacţiile lui şi să fie înţeleaptă.

Iar când o întrebase care erau şansele ei, Martha o sărutase şi-i spusese:

-Ai toate atuurile, draga mea, eşti frumoasă şi diferită de alte femei. Şi el crede asta.

Sărutările lui Nat erau pentru ea ca o armură împotriva gândurilor negre, îndoielilor şi tristeţii. Iar acum aştepta întâlnirea cu el.

Se gândi să confirme ora întâlnirii abia duminică, la întoarcerea de la biserică. Dar nu-l găsi nicăieri. Poate se dusese direct la Brighton, de la biserică.

Luă autobuzul fericită, se duse acasă şi după ce schimbă câteva vorbe în grabă cu sora ei, se schimbă cu o rochie bleu de lână şi o pălărie de primăvară cu flori la bordură care se asorta cu rochia şi se duse la întâlnirea cu el.

Dar începu ploaia şi autobul întârzia aşa că îşi strică sandalele din cauza apei. Dar nu disperă

pentru că urma să fie cu el. Ce mai conta vremea?

Aşteptă în holul hotelului, urmărind cuplurile care se încăpăţânau să se plimbe pe acea vreme imposibilă. De fiecare dată când se deschidea uşa hotelului, inima îi tresărea crezând că este el.

Trecu o oră, dar Nat nu apăru. Apoi o alta. Ieşi din hotel pentru a se uita după maşina lui Nat. Se întoarse în holul hotelului simţindu-se dintr-o dată foarte rău. Incepu să se întrebe dacă va mai veni. Va veni, desigur, ar fi fost prea nemilos, prea crud s-o facă să-l aştepte... dacă avusese un accident? Nu, ar fi putut să sune...

Dacă Friern l-a reţinut la Keynwood? Şi de acolo putea să sune...

La şase şi jumătate, nu mai credea că Nat va mai veni. Probabil uitase de întâlnire.

La ora şapte, un chelner veni s-o întrebe dacă-i putea oferi ceva. Lucie decise să se înapoieze la Keynwood. Nu se putea duce acasă la Maggie să-i spună că Nat de purtase abominabil; Maggie i-ar fi răspuns cu bineştiutul „ţi-am spus eu“

Iar acum, ca o ironie, cerul se limpezi, iar soarele de mai reuşi să străbată dintre nori. In inima ei era numai disperare. Incercă să-şi stăvilească lacrimile.

- O, Nat, Nat! şoptea ea.

Apoi urmă mânia. Cum îndrăznise să nu vină?

Tocmai când se îndrepta cu durere în suflet spre staţia de autobuz, se întâlni cu Geoff Mallow,

îmbrăcat într-un fulgarin; încercă să-l evite, dar era prea târziu. Privirea lui se lumină dintr-o dată.

- Bună, Lucie! Ce bine că te-am întâlnit! exclamă el.

Ea încercă să-i răspundă pe un ton firesc, dar Mallow observă imediat că plânsese. O privi cu milă, văzând că ochii ei erau tare trişti în spatele ochelarilor.

- Eşti singură? o întrebă el.

- Da, se bâlbâi ea. Tu ce faci aici?

- Am făcut câteva mile pe stânci; ce privelişte, mai ales pe furtună! Apoi am venit aici pentru că te-am văzut stând în holul hotelului singură şi m-am gândit să stăm de vorbă, dacă nu te deranjez.

Lucie ridică privirea spre el. Era cât se poate de nefericită de ceea ce-i făcuse Nat. Mallow o privea cu înţelegere şi dintr-o dată i se păru că făcuse un gest foarte frumos s-o invite undeva. Ii spuse cu jumătate de voce:

- Ce idee minunată! Mulţumesc, Geoff... n-am nimic special de făcut.

Capitolul 6

Când ieşiră din hotel, Geoff ridică privirea spre cerul limpede al serii cu nori mici care se deplasau repede şi se întrebă ce se întâmplase cu micuţa intendentă. Ce feţişoară tristă avea! Iar când îşi scosese ochelarii să-i şteargă, observă că plânsese.

Nu ştia dacă să-i pună întrebări personale. El era mai priceput la flori decât la femei. Cu toate acestea, de multe ori în viaţă găsise asemănări între ele. Cu ambele trebuia să fii foarte atent. Erau sensibile, dacă nu chiar capricioase. Dar femeile uneori îl speriau. Nu se putea spune acelaşi lucru despre flori.

Lucie începuse să vorbească prea mult, parcă pentru a nu lăsa să se vadă ce era în sufletul ei.

- Berryl mi-a spus că-ţi dactilografiază lucrările în timpul ei liber.

- Da, zise el, mergând alături de ea, este foarte atentă.

- Da, e o persoană drăguţă, adăugă şi Lucie.

- Ca tot personalul şcolii de fapt, zise Geoff

- Dar parcă-mi amintesc că la început mi-ai spus să nu mă apropii de nimeni!

- A, da instinctul meu de sihastru...

- Unde ai ajuns cu cartea?

- Nu prea departe, n-am timp să scriu. Abia am început „crichetul în anii optzeci“

- Iar florile tale speciale cum o duc? Am trecut

deunăzi pe lângă ele; arătau bine, după părerea mea.

- Da, anul acesta trebuie să se dezvolte foarte bine. Le-am pus îngrăşăminte, le-am schimbat pământul.....

- Cred că mă voi apuca şi eu de grădinărit. Florile par mai bune, mai apropiate decât...

- Decât?

- Decât oamenii, încheie ea.

Geoffrey înţelese că Lucie era dezamăgită de cineva, cel mai probabil de un bărbat.

Lucie se lupta cu gândurile care i se îndreptau toate spre Nat. Dar durerea, în loc să cedeze, era şi mai puternică. Nu putea crede că Nat i-a făcut aşa ceva. Il auzi pe Geoff spunând:

- Da, sunt de preferat fiinţelor umane. Câteodată însă, oricâtă atenţie le-ai acorda, te decepţionez' şi ele. Şi nu poţi şti din ce motiv.

- Viaţa este frustrantă uneori, zise Lucie cu un oftat.

- Ei, dacă nu ceri prea mult de la ea, nu este.

- Nu, suspină Lucie.

O, Nat, se gândi ea, oare ţi-am cerut prea mult... ?

Incercă din nou să-şi abată gândurile de la el.

- Ce crezi despre tânărul Olifant? îl întrebă pe Geoff.

El se încruntă.

- Olifant.. repetă el. A, da, este un copil dificil. Intră mereu în probleme, deşi simt că are o natură

bună. Ii spuse că discutase cu directorul cazul Olifant, iar acest era cam îngrijorat. In timpul orelor, puştiul era impertinent şi-i plăcea să-i domine pe ceilalţi. Dar era foarte bun la sport. Alerga cel mai bine din şcoală.

- Puştiul are curaj, l-am văzut. Şi asta este un lucru bun. Trebuie însă canalizat într-o direcţie potrivită.

- Ai dreptate, zise Geoff.

El îi spuse că mama lui Brian Olifant murise şi tatăl se recăsătorise. Mama vitregă nu-l suporta şi probabil asta îl făcea pe băiat să aibă un comportament necontrolat.

- Randall, mi se pare, este cel care cere exmatricularea lui Olifant. Eu consider că este o greşeală, pentru că ar fi terminat dacă i s-ar face asta.

Lucie se crispă auzind numele lui Nat.

- Poate că Randall nu are răbdare, zise ea.

O, Nat, eu ştiu cât de nerăbdător poţi fi, se gândi Lucie. O, Nat te cunosc atât de bine! Dar acum am început să te urăsc. Te urăsc pentru ce mi-ai făcut astăzi, pentru că m-ai umilit din nou. Totul s-a terminat între noi!

Geoffrey Mallow avea propriile sale convingeri în privinţa lui Nat.

- Randall este un bărbat inteligent, cu personalitate, amuzant, dar atât. De aceea, fu foarte surprins când Lucie îl întrebă:

- Il cunoşti bine pe domnul Randall?

-Suntem colegi, dar în afara şcolii nu avem nimic în comun. Voi vă cunoaşteţi de multă vreme, nu?

- Da, răspunse Lucie, strângând din pumni încât unghiile îi lăsară o urmă adâncă în podul palmelor.

- Ce-ai zice de un film sau de un spectacol? o întrebă Geoff, dornic să alunge tristeţea din ochii micuţei intendente. Era evident că era atât de tristă şi nefericită. Trebuia să-i distragă cumva atenţia de la nefericirea ei.

- O, ar fi grozav! exclamă Lucie, mult prea entuziasmată. Se gândi apoi că nu trebuia să-l facă pe Geoff să spere în privinţa ei, dar era prea târziu, acceptase invitaţia.

Merseră la un film siropos care-l plictisi teribil pe el, şi fumă chiar o ţigară, după care chiar moţăi un pic. Deodată, când se trezi, observă că pe obrajii Luciei se scurgeau două lacrimi. Era o scenă în care eroina îi declara iubitului:

- Nu vreau să te mai văd vreodată. De acum ştiu cine eşti... ar fi fost mai bine să nu ne fi cunoscut...

O, Doamne, se gândi Geoff, micuţa intendentă are probleme sentimentale! Probabil este îndrăgostită de vreun neisprăvit. Nu ştia cine este acela. Şi nici nu era problema lui. Cu toate acestea simţea o dorinţă irezistibilă de a o consola. Lacrimile acestei tinere îl impresionaseră aşa cum nu i se mai întâmplase vreodată. Simţi că l-ar fi făcut arşice pe acela care-i

rănise sentimentele Luciei. Deodată el făcu un gest, care mai apoi îl amuză când şi-l aminti. Puse mâna pe mâna Luciei. I se păru atât de mică şi moale! Degetele ei se strânseră convulsiv în jurul degetelor lui de parcă ar fi aşteptat această alinare. Geoff nu zise nimic. Era mai bine să nu spună nimic, dar păstră mâna Luciei până la sfârşitul filmului în palma sa.

Când pelicula aceea lacrimogenă se termină, Geoff răsuflă uşurat:

- Grozav! Totul s-a desfăşurat conform planului, cu un sfârşit fericit, pe care puteam să-l intuim chiar de la început.

Lucie nu-i răspunse. Lacrimile i se uscaseră pe obraji. Ei, din păcate, îi era clar acum că povestea ei nu putea avea final fericit. Dar felul în care Geoff îi ţinuse mâna în timpul filmului, fusese cald şi apropiat. Era un bărbat deosebit se gândi ea, mulţumindu-i în gând pentru sprijinul moral. Dar când el îi sugeră să ia masa în oraş, refuză.

- Poţi merge singur. Cred că-ţi este foame. Eu... eu trebuie să prind autobuzul.

- Lucie! Mă dezamăgeşti dacă nu iei masa cu mine. Apoi, te conduc acasă.

Lucie avea o durere cumplită de cap şi simţea nevoia să se ascundă într-un colţ, unde să plângă nestingherită.

- Lucie, te rog să iei masa cu mine. Şi nu mai fi

tristă; lucrurile nu sunt chiar atât de rele precum crezi acum.

Ba sunt chiar mai rele decât îţi poţi închipui, se gândi Lucie. Am terminat-o cu Nat şi nu mai pot rămâne în şcoală după primul trimestru.

Dar cedă, acceptă invitaţia lui şi intrară în acelaşi restaurant, în care fusese de câteva ori cu Nat.

Lucie privi în jur, regretând că la începutul relaţiei cu Nat nu-şi imaginase că-i va aduce atâta nefericire şi durere. Işi aminti cum Nat o învăţase să simtă buchetul vinului.

- Imi place acest local, spunea el. Şi tu trebuie să înveţi să-ţi placă mâncarea şi să încerci toate felurile pregătite de John.

Şi Lucie învăţase să se bucure de acest loc. Era unic în felul său; proprietatea a doi bărbaţi care cunoşteau foarte bine bucătăria franţuzească. Erau puţine mese. Pe masă se aflau lumânări, pe pereţi portrete în ulei, lucrările unuia dintre proprietari. Intr-un colţ se afla o nişă în care, mai multe opere de artă erau aranjate săptămânal de mâna unui artist. Acum era expusă o singură lucrare tridimensională, o stradă din Roma.

- Aici te poţi considera oriunde, numai la Brighton nu, zise Geoff. Ce-ai zice de puiul cu ciuperci şi ananas, Lucie?

Ea nu răspunse, cu privirile aţintite spre farfurie încercând să-şi stăvilească lacrimile. Geoff era un bărbat foarte bun şi amabil, dar ea îl dorea teribil pe Nat. Se gândea doar de ce nu este cu ea în aceste clipe...

Geoff era un companion plăcut, dar spre deosebire de Nat, care strălucea în orice domeniu, o plictisea. Cu toate acestea, îi promise că va mai ieşi cu el şi că-l va invita acasă la sora ei.

Când o conduse în seara aceea la şcoală, el îi spuse la despărţire:

- Câteodată mă simt foarte singur; mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, Lucie.

Şi ei îi făcuse plăcere într-un fel, şi-i mulţumi pentru seara pe care încercase să i-o facă frumoasă. Incercă să se gândească altfel la Nat Randall; doar nu era singurul bărbat din lume! Cu toate acestea, nu putea nega că-l iubeşte.

Toată noaptea vărsă lacrimi amare din cauza lui, iar dimineaţa se trezi cu ochii umflaţi şi durere de cap.

Şi pentru că se trezise devreme şi o durea capul, Lucie se duse să facă o plimbare prin grădină.

Era o dimineaţă liniştită, roua strălucea pe frunze, ceaţa încă nu se ridicase de pe frunzele castanilor sădiţi de directorul şcolii, păsările însă cântau vesele.

Nat văzu silueta aceea mică, plăpândă, de la

fereastra sa şi se simţi cuprins de remuşcare. Ştia ce simţea Lucie acum. Coborî repede la ea.

- Luce! o strigă el.

Speriată, ea se întoarse brusc. Sângele i se urcă în obraji când îl văzu.

- Luce, repetă el, te-am zărit aici. Imi pare atât de bine că putem schimba câteva cuvinte înainte de începerea programului!

- Cred că n-ar trebui să rişti să fii văzut cu mine, Randall...

- Nu te prosti, Luce...

- Te rog să nu mi te mai adresezi astfel!

- Bine, ştiu că eşti supărată, dar...

- Supărată! Mai mult decât atât! izbucni ea. Sunt cea mai mare proastă din lume, pentru că am acceptat să mă mai întâlnesc cu tine. Trebuia să ştiu că nu vei veni! Te-am aşteptat timp de trei ore.

- Luce, îmi cer scuze...

- Nu te mai obosi s-o faci.

- Luce, lasă-mă să-ţi explic...

- Nu poţi explica nimic. Puteai să-mi telefonezi dacă aveai probleme, sau să-mi fi lăsat un mesaj. Cu asta, totul s-a terminat.

Nat îşi muşcă buzele. Nu avea nici o scuză plauzibilă pentru că lăsase această fată frumoasă să-l aştepte în zadar. Nu venise la întâlnirea cu ea din cauza lui Barbie, desigur, care nu-l lăsase liber nici o secundă, forţându-l să meargă cu ea şi părinţii ei la Warnborough, o şcoală de băieţi considerată mai

bună decât Keynwood.

Familia Friern fusese invitată la masă de Alec Oldfield, directorul acestei şcoli, prietenul lui Friern. Il luaseră şi pe Nat, probabil la insistenţele lui Barbie. Acest Oldfield era un bărbat cu relaţii, care merita să fie cultivat.

Işi aminti de întâlnirea fixată cu Lucie, chiar în mijlocul mesei. Nu avusese intenţia să se poarte astfel cu ea, dar se consolă repede la gândul că dacă o să vadă că n-a venit, va pleca. Apoi, uită complet de ea.

Se simţise bine alături de Barbara şi părinţii ei la acea întâlnire, iar la întoarcere chiar îşi permisese s-o sărute.

- Cred că eşti conştient ce înseamnă pentru noi acest sărut, Nat!

El confirmase că o sărutase din toată inima, iar Barbie rămăsese convinsă că este îndrăgostit de ea.

Ciudat, dar sărutul Barbarei nu avusese asupra lui acelaşi efect pe care-l avuseseră buzele acestei micuţe intendente, această Santa Lucia, sau Luce, cum îi spunea el. Incercă să-i alunge supărarea.

- Draga mea, zise el, voi fi foarte cinstit cu tine. S-a ivit cea foarte important şi am uitat de întâlnirea noastră. Asta este, ţi-am spus cu toată sinceritatea. Când mi-am amintit, era deja prea târziu. Nu ştiu cum să mă mai scuz.

- Nici nu vreau s-o mai faci, nu mă intersează.

- Aşadar, sunt excomunicat din sfera de interese a Santei Lucia, glumi el.

Ea trase aer în piept. Scuzele lui nu aveau nici o valoare şi nu puteau compensa faptul că uitase de întâlnirea lor. Nat era teribil de atrăgător în dimineaţa asta, se gândi ea aşa cum îi zâmbea ironic, aşteptându-se să fie iertat, iar ea să i se arunce imediat în braţe.

- Nu mai contează că nu ne-am întâlnit. De fapt, când aşteptam, mi-am dat seama că-mi irosesc timpul şi că nu are rost să mai reiei o legătură din trecut.

- Te comporţi ca un copil, Luce... începu el.

- Poţi spune ce doreşti, îl întrerupse ea, dar cred că am greşit acceptând această slujbă la Keynwood. Cu toate acestea, ce voi face de acum înainte nu este problema ta.

- Lucie, ţi-am explicat ce s-a întâmplat şi mi-am cerut scuze.

- Foarte bine. Scuzele tale nu mă intersează. Acum, trebuie să încep ziua de muncă.

- Deci, nu te interesează ce-am făcut aseară?

Nu în mod special, pentru că ştiu c-ai fost cu Barbara Friern, se gândi ea.

Nat, care-i citi gândurile, zise:

- De fapt, am fost cu Barbie dar nu singuri. Am fost...

- N-am timp să-ţi ascult poveştile, îl întrerupse Lucie. Nu-ţi mai pierde vremea, Nat. Cu mine, cel puţin...

Nat nu era obişnuit că o femeie să-l respingă în acest fel. Era amuzat dar şi înfuriat. Ei bine, dacă aşa vrea ea, n-o s-o mai deranjez niciodată...

***

Vremea din ziua „Sportului“ de la Keynwood n-a fost aşa de frumoasă, cum s-au aşteptat toţi. Era destul de rece pentru luna iunie, iar soarele apărea şi dispărea. Geoff Mallow era cam dezamăgit, dar şi ocupat cu organizarea jocurilor, aşa că doar din când în când mai avea timp să ridice ochii spre cer.

Hugh Friern şi soţia sa Stella, îmbrăcată într-o rochie cu flori mari, se ocupau de părinţii veniţi la acest spectacol. Copiii forfoteau la intrarea şcolii, aşteptând ca părinţii să sosească la această zi mare pentru ei. Tot personalul şcolii era foarte ocupat: doamna Egbert cu prăjiturile la bucătărie, Herta Betty şi Ann aranjau mesele, verificau pavilionul de crichet, steagurile, ca şi obstacolele pentru sărituri.

Pentru Lucie, fusese o zi obositoare pentru că-i supraveghease pe cei mici la îmbrăcarea în costumele de sport sau ţinându-se după doamna Friern, care-i dădea tot felul de ordine, pe care le contramanda aproape imediat. Lucie învăţase că acesta era stilul soţiei directorului, o femeie mult prea autoritară. Abia avu o clipă liberă pentru a se machia puţin.

Dar înainte de a se întâlni cu mamele care voiau să ştie ce fac odraslele lor, aruncă o privire spre

terenurile de sport.

Se simţea chiar mândră de felul în care arăta Keynwood astăzi. Şcoala fusese frumos decorată. Ea trebuise deja să-l consoleze pe micul Finch, care izbucnise în plâns pentru că tatăl lui trimisese doar în ultimul moment o telegramă spunând că nu va putea ajunge la Keynwood.

Mai trebui să se îngrijească şi de Olifant, să-i spună că tatăl său venea însoţit de mama vitregă şi trebuia să se poarte bine.

-Toată lumea se aşteaptă să câştigi cursa de o sută de iarzi. Nu ne strica ziua, Olifant.

Puştiul făcu o strâmbătură, dar nu la adresa ei. Nu se mai purta urât cu ea. De fapt, Nat îl raportase directorului.

Trecuse o lună de când Nat o lăsase fără o explicaţie plauzibilă. O lună de când, trecând unul pe lângă celălalt ea îi răspunsese foarte scurt la salut şi atât. Il considera pierdut pentru ea. Cu toate acestea, simţea o durere acută de câte ori îl vedea sau îi auzea glasul.

Ii trecuse de multe ori prin minte să-l ierte, să-i spună că-i acceptă scuzele. Dar nu făcuse asta, se rezumase să muncească din greu, să se ducă acasă, unde refuza să vorbească despre el, sau ieşea cu Berryl.

Ba chiar, o dată, se duse cu Geoff la un picnic. El se dovedise din nou un tovarăş plăcut, uimind-o prin

cunoştinţele lui despre flori şi păsări.

Ziua Sporturilor se dovedi un mare succes. Lucie uită de necazurile ei pentru câteva ore şi se lăsă purtată de spiritul sportiv al zilei.

Mamele elevilor n-o lăsară să răsufle, punându-i în permanenţă întrebări despre odraslele lor, aşa cum se aşteptase. Cu toate acestea, nu-l scăpase din ochi pe Olifant, pentru ca acesta să nu încerce să-şi pericliteze situaţia la Keynwood, făcând vreun gest necuvenit.

Ceea ce se întâmplă nu avu cum să vadă, ci află mai târziu de la director.

Băiatul, după cum ştiau toţi, era foarte bun la toate sporturile şi primi nenumărate aplauze. Dar tatăl lui plecă mai devreme din cauza soţiei sale, care izbucni în plâns din cauza atitudinii fiului ei vitreg faţă de ea.

- Nu cred că-l mai putem ţine aici, Lucie, începu directorul, cu părere de rău.

Lucie interveni încă o dată pentru el.

-Vă rog, domnule, mai daţi-i o şansă, una singură... ştiu că face asta pentru că este gelos pe soţia tatălui său. Iar doamna Olifant nu are prea mult tact, bănuiesc.

- Fapta de azi se adaugă la cea de ieri, când a fost reclamat de profesorul Randall. Am trimis pe cineva să-l cheme aici pe profesor, pentru ca, împreună cu el să avem ultima discuţie cu Olifant.

Lucie se îndreptă dezolată spre holul de la intrare şi fără să vrea privirea i se opri asupra unui căprior împăiat care se afla deasupra capului ei. Văzu ochii lui de sticlă şi i se păru o secundă c -o sfidează. Fusese un animal foarte mândru, probabil. Căpriorii luptau până la moarte între ei. Oare era prea mândră? Luptase îndeajuns pentru omul iubit?

Deodată, îl văzu pe Nat venind spre ea. Ce elegant era; avea chiar şi o floare la butonieră! Deşi fusese ocupată, Lucie observase că Nat avusese foarte mare succes la mamele elevilor sau surorile acestora.

El i se adresă indiferent.

- Eşti tot supărată pe mine, Lucie?

Pulsul ei se intensifică. Işi dori cu disperare să nu fi roşit până în vârful urechilor.

- Măi să fie! continuă Nat. Mă urăşti chiar, nu?

Lucie se simţi reacţionând prosteşte, nesigură pe sine. Deodată, fără să ştie cum, începu să pledeze soarta lui Olifant, băiatul pe care nu-l iubea nimeni.

- Mi-a spus directorul că veţi discuta despre Olifant. Aş vrea, Nat, să nu fii prea dur cu el.

Nat o privi uimit, apoi pufni în rs.

- Draga mea, nu se mai poate face nimic cu băiatul ăsta!

- Poate tu nu mai poţi face nimic, pentru că nu-ţi place, iar el simte asta şi-i este teamă de tine. Dar

trebuie să ai în vedere că acest copil a fost tratat rău acasă, i-a murit mama...nu are nevoie decât de puţină înţelegere.

- Cred c-ai fi o mamă foarte bună pentru el, dragă Lucie.

- Nu văd de ce este mai bine să-mi pierd timpul cu Wynters, pe care-l admiră toată lumea, sau cu micul Finch, căruia îi schimbăm toţi scutecele. Toţi aceştia sunt copii bine trataţi, pe când Olifant nu este.

- Altceva mai ai de spus? o întrebă Nat.

- Da. Poate nu realizezi, dar acest Olifant îţi seamănă mult, Nat. Nu este atât de frumos şi fermecător ca tine, dar vulnerabil şi foarte sensibil din cauza vieţii din familie, tot ca şi tine. De aceea, încearcă să ia de la viaţă totul cu forţa. Dar tu l-ai alungat, l-ai nedreptăţit pentru că ştii prea bine să faci asta. Olifant nu mai are pe nimeni şi nu are unde să se ducă. Dacă va fi exmatriculat de aici va deveni un psihopat.

Nat o privea, amuzat de izbucnirea ei.

- Mărturisesc că sunt foarte surprins de atitudinea ta, Luce. Nu pentru că mi-ai spus toate astea, îmi plac oamenii care spun ce gândesc. Mă deranjează însă faptul că te simt încă ostilă. Oricum, refuz să recunosc că ai dreptate în privinţa lui Olifant şi neg că i-aş fi făcut ceva. Nu-mi iese însă din minte afirmaţia ta că alung oamenii de lângă mine cu

gesturi brutale, apoi încerc să-i recâştig cu farmecul meu. Nu-mi place cum sună.

- Poate am spus prea mult. Acum trebuie să plec, pentru că am lăsat ferestrele deschise la dormitoare.

Inainte ca ea să plece, se auzi glasul Barbarei Friern.

- Vrei un pahar de cherry, Nat?

Lucie se aştepta ca el să accepte invitaţia fără ezitare, dar murmură că are ceva de făcut şi le lăsă pe cele două faţă în faţă.

La cină, observă că Nat îi evita privirea. Sau poate nici nu observase că ea era acolo.

Când trebuise să supravegheze culcarea elevilor, Lucie avusese probleme cu Olifant. Acesta o repezi, ea îl ameninţă, dar nu fără să observe că ochii îi erau roşii de plâns.

- Toţi profesorii mă urăsc, dar şi eu simt la fel faţă de ei!

- Eu nu te urăsc Olifant, zise ea, dar băiatul roşise şi-şi întorsese capul. Nu-i mai răspunsese pentru că probabil, îi tremura glasul din cauza lacrimilor.

Nat era acum mai vorbăreţ, purta o discuţie cu Barbie Friern. Observă totuşi că nu era în apele sale, că era încruntat şi la sfârşitul cinei se ridică înaintea tuturor, cerându-şi scuze de la director că se ridica mai devreme de la masă. Nu era într-o stare prea bună şi poate ea era cauza.

Lucie simţea că prăpastia dintre ea şi Nat se adâncise şi mai tare .

Ploaia şi furtuna puseseră stăpânire pe Keynwood. Lucie simţea că va ceda nervos şi de aceea se hotărî să facă o plimbare singură, fără Berryl, când ploaia va înceta. Dar poate tocmai de aceea fu surprinsă când directorul o anunţă că voia să-i vorbească după masă.

Pe moment, îi fu teamă că poate Nat îi spusesse acestuia despre discuţia cu ea.

Dar când ajunse în biroul lui Hugh Friern, acesta o întâmpină cu un zâmbet prietenesc.

- Am crezut că este bine să afli că întrucât ai pledat în favoarea lui Olifant, eu şi Randall am decis să-i mai dăm o şansă.

Lucie roşi. Era plăcut surprinsă.

- Ce bucurie să aflu această hotărâre, domnule! exclamă ea.

- Nu-l vom exmatricula trimestrul acesta, oricum. Voi avea o discuţie lungă cu el, să văd ce se mai poate face. O să-i spun că domnul Randall i-a luat apărarea şi că trebuie să-i fie recunoscător.

- Domnului Randall?

- Da, a promis că se va ocupa de Olifant. Sunt sigur că va reuşi.

Lucie nu mai zise nimic. Şi emoţiile ei erau greu de domolit. Directorul îi sugeră că se putea alătura în acţiunea de salvare a lui Olifant. Lucie plecă din

biroul directorului cu sentimente contradictorii. Se părea că-l judecase greşit pe Nat.

Işi dori să poată sta de vorbă cu el între patru ochi, să vadă ce este în inima lui. Dar nu putea da acum ochii cu el. Lucrurile erau prea complicate.

***

Revenind asupra celor întâmplate în seara aceea, ajunse la concluzia că nu trebuie să-i mai reproşeze nimic lui Nat pentru că poate din dorinţa de a nu fi de acord cu ea, o lăsase să creadă că nu-l va sprijini pe Olifant.

Dar ea era o natură bună şi generoasă, care uita repede, şi se apropie de Nat după micul dejun. îl opri pe coridor în faţa sălii unde copii se recreau între ore. Era duminică, aşa că puştii puteau discuta liber, sau citi după dorinţă în locul acela, până venea ora la care mergeau la biserică.

- Da, domnişoară intendentă, ce pot face pentru dumneata? o întrebă Nat cu un formalism exagerat.

Lucie roşi.

- Directorul mi-a spus că ai pledat în favoarea lui Olifant. Ştiu că am fost cam dură cu tine în ceea ce-l priveşte şi poate nu te-am înţeles bine. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru ajutorul dat acestui băiat.

- Mă bucur că am putut contribui în felul meu la întoarcerea oii rătăcite la turmă. Trebuie să recunosc că ai putea fi o păstoriţă minunată.

Lucie roşi şi mai tare.

- Ei bine, dacă acesta îţi este răspunsul... ea vru să plece dar Nat o reţinu.

- Mai stai o clipă. Nu mi-a picat prea bine felul în care te-ai implicat ieri în acest caz. Protejatul tău n-a făcut nimic pentru ca să-mi merite ajutorul. A trebuit să dau dovadă de o răbdare îngerească. Oricum, în urma recomandării tale de a-mi cerceta copilăria pentru a găsi similitudini cu Olifant, am făcut ce mi-ai cerut. Chiar dacă nu crezi, am conştiinţă...

Lucie nu-şi găsea cuvintele potrivite, lucru care i se întâmpla foarte des în prezenţa lui Nat. Lui îi era foarte uşor s-o pună în dificultate.

Privind-o, Nat simţi ceva ciudat, o tandreţe pe care numai pentru ea o putea simţi. Cu Barbie era numai pasiune şi proiecte de viitor.

Poate că era conştient c-o domina pe Lucie, dar ea nu avea cum să ştie că-l făcea să fie mai bun.

- Mai eşti supărată pe mine pentru că n-am venit la întâlnire? o întrebă el cu un zâmbet strengăresc. Vrei să-mi cer scuze din nou?

- Nu vreau scuzele tale, explodă Lucie.

- Vrei să continuăm războiul rece?

Ea scutură din cap.

- Nat, nu te înţeleg, poate n-o voi reuşi niciodată. N-are rost să mai...

Brusc, el simţi dorinţa s-o recucerească, să fie din nou stăpânul inimii ei.

- Ceea ce spui este un nonsens. Eşti liberă după-

amiază? Şi eu sunt. Am o întâlnire seara, dar te pot duce până atunci undeva, ne vedem la două şi jumătate la terenul de sport.

Inima ei înclina să accepte invitaţia singurului bărbat din lume cu care voia să fie. El i se adresase cu“draga mea“ . Aşa era Nat, trecea foarte uşor de la o stare la alta. Niciodată nu ştia cum să se poarte cu el. Ar fi vrut să-şi păstreze mândria şi să refuze invitaţia pentru că jurase să nu se mai lase atrasă în magia vorbelor lui. Dar privind în ochii aceia fantastici simţi că încep să-i tremure genunchii şi se pierde cu totul.

- Bine...
- Ne vedem atunci, zise Nat.

El plecă, lăsând-o în acelaşi loc, din care Lucie porni supărată pe sine pentru că cedase prea uşor.

De ce oare Nat deţinea astfel de puteri magice asupra ei? De ce mai venise la Keynwood? Poate pentru ca inima să-i fie frântă în mii de bucăţi, apoi reconstituită la un zâmbet al lui? Sunt ridicol de neajutorată în faţa acestui bărbat, îşi spuse ea. Dar de ce trebuia să se simtă astfel, dacă voia să fie doar prietenă cu el?

Se întâlniră şi pe drumul spre biserică, dar Nat o salută scurt, fără a se opri să-i mai vorbească.

Nici nu se mai sinchisi că Barbie, într-un superb taior, se fâţâia în preajma lui Nat. Nu ştia care este relaţia dintre ei.Totul era de partea Barbarei. Iar ea

ce putea oferi, în afară de speranţe?

Soarele strălucea vesel pe cer când se întoarseră de la biserică. De la bucătărie se simţea aroma unei fripturi delicioase. Copiii îşi schimbară hainele iar ea rămase cu cei mai mici, care aveau nevoie de ajutor. înainte de masă, toţi trebuia să-şi spele mâinile, să-şi pieptene părul, să aibă un aer ordonat.

Lucie era mereu cu ochii la ceas, cu toate că mai erau destule ore până la întâlnirea cu Nat.

In timpul mesei îi evită privirea, dar când îl auzi discutând cu Barbie, avu un moment de triumf, spunându-şi în sinea ei: cu mine are Nat întâlnire...

Dar urmă un moment de amară dezamăgire, pentru că, doar cu o jumătate de oră înainte de întâlnire, când se grăbea să se schimbe, Nat o prinse din urmă.

- De data asta nu mai este vina mea, Luce. Nu ne putem întâlni...

Ea clipi de câteva ori, simţind cum roşeşte.

- De ce? îl întrebă.

Incruntându-se, el îi explică ce se întâmplase în timpul mesei de prânz. Directorul îl întrebase dacă este ocupat, iar el răspunsese că ieşea în oraş, dar acesta îl rugase să-şi anuleze întâlnirea, dacă era posibil. Un oarecare domn Arkwright, arhitect, sosea la Keynwood să discute planurile pentru o bibliotecă nouă şi o cameră de studiu pentru elevi.

- Ştiu că directorul ţine mult la acest proiect şi vrea să mă implic, pentru că sunt profesor de istorie

şi engleză. Va trebuie să-l însoţesc pe Arkwright la Oxford câteva zile pentru ca să fie aprobate planurile. Ştii că s-a primit o donaţie consistentă de la domnul Finch.

- Ştiu, zise Lucie, cu jumătate de glas.

- Regret sincer că nu ne putem vedea. Nu pot însă refuza cererea directorului.

- Nici o problemă, astfel voi avea ocazia să mai citesc câte ceva, zise ea.

Lui Nat i se citea dorinţa în priviri. Plănuise o plimbare cu ea pe malul lacului.

- Bine, ne vedem altă dată, Nat.

Nat se uită peste umăr, nu era nimeni prin apropiere. Deodată, o trase spre o uşă laterală care ducea spre garderobă. Se trezi în braţele lui, strânsă la piept.

- Iartă-mă, Santa Lucia. Te-am dezamăgit, dar acum nu mai este vina mea, murmură el.

Lucie nu răspunse. N-o putea face. Se simţi sărutată ba chiar îi întoarse sărutările.

- Lucie, înţelegi acum cât de rău îmi pare? Vom stabili o altă dată... o să-ţi las un bilet în cutia ta...

- Nat... începu ea.

Dar el dispăruse. Scurtul moment de extaz luase sfârşit. Lucie se rezemă de o grămadă de haine tremurând şi încercând să-şi regăsească echilibrul. Cum îl iertase pe Nat imediat ce o sărutase? De fapt, nu ştia niciodată ce turnură lua relaţia lor, era atât de

ciudată! Dar era prea atrasă de el. Cu câteva zile în urmă pierduse orice speranţă şi voia să părăsească Keynwood, iar acum se afla iar pe culme.

Când îşi regăsi calmul şi consideră că putea părăsi acea încăpere urât mirositoare, care însă devenise paradis pentru câteva clipe, începu să se lamenteze:

- Biată Lucie! Eşti o prostuţă, şi-a bătut din nou joc de tine!

Dar era ridicol de fericită, din nou. Ajunsă în camera ei, se
învârti în faţa oglinzii şi-i rosti numele:

- Dragul meu, Nat! Nat! Nat!

Se auzi strigată de la fereastra vecină de Berryl Day:

- Lucie, îmi poţi acorda o clipă, draga mea?

Lucie îi zâmbi fericită. Era chiar foarte fericită, cu toate că ar fi trebuit să-i fie milă pentru Berryl, care se vedea că este tulburată.

- Voiam să-ţi spun despre o scrisoare primită de la o veche prietenă. Se referă la vacanţa de vară.

- Deja? se miră Lucie.

- Va veni şi vacanţa, aşa că trebuie să facem planuri. Am vrut să merg în Scandinavia cu ea, să facem un tur cu autocarul. Dar ea s-a logodit brusc şi va pleca în luna de miere în locul vacanţei cu mine.

Berryl era foarte afectată. Nu voia să meargă cu una din surorile sale pentru că erau amândouă

căsătorite, aşa că voia să afle care erau planurile ei şi dacă ar vrea s-o însoţească.

Lucie era jenată. Biata Berryl încerca mereu să organizeze vieţile altora. Ştia că Berryl conta pe ea şi nu voia s-o rănească în vreun fel, dar nu se putea gândi la o vacanţă. Mormăi ceva legat de sora ei, Maggie, pe care trebuia s-o ajute cu copiii, dar apoi îi păru rău. Biata Berryl era o femeie foarte bună deşi total neatrăgătoare.

Deodată, simţi că este foarte fericită. Nu era singură. Nici neiubită şi nedorită. Avea familie şi pe Nat.

Sau, cel puţin, spera că-l are pe Nat.

Capitolul 1

Urmă o săptămână foarte aglomerată. Pentru ea însemna în plus de lucru la bucătărie, pentru că una dintre angajatele de acolo se îmbolnăvise. Se oferise să dea o mână de ajutor pentru că directorul nu găsise pe cineva care să lucreze temporar. Deşi se oferise voluntar, auzi nişte mormăieli ale doamnei Friern. Se părea că nici fiica, nici soţia directorului n-o agreau. Nu ştia din ce motiv, dar era prea ocupată ca să se gândească la asta.

Vremea era destul de bună, aşa că băieţii se aflau mult timp pe terenul de sport.

Ca de obicei, Lucie jucă crichet şi primi aplauze din partea copiilor.

Profesorii erau ocupaţi acum cu pregătirea examenelor de sfârşit de trimestru. Joanna Parish avea doi copii cu aptitudini muzicale deosebite, cărora le acorda multă atenţie.

Pe Nat nu-l vedea decât în timpul meselor. Ori de câte ori reuşea să-i adreseze vreun cuvânt, Nat era foarte bine dispus dar atât. Iar noaptea, rămânea singură cu gândurile ei să se întrebe dacă sărutul acela însemnase ceva pentru el.

De fapt, sărutul însemnase mai mult decât ar fi crezut Nat Randall vreodată că va însemna un sărut. De fiecare dată când închidea ochii vedea chipul Luciei. Dar în acelaşi fel îi apărea şi chipul Barbarei,

poate chiar mai mult decât al Luciei, pentru că aceasta era mai disponibilă decât Lucie.

Barbara devenise foarte nerăbdătoare. El încercă s-o mai domolească, dar nu pentru mult timp. Va trebui s-o ceară de soţie şi să obţină o dată cu ea şi Keynwood; sau va trebui să demisioneze, să ia totul de la capăt în altă parte.

Nat nu era într-o situaţie de invidiat. Dar respectase dorinţa Luciei şi Olifant făcuse oarecare progrese. Participa acum la ore cu mai multă docilitate.

La început, Olifant abia rostea răspunsurile la întrebările lui, dar cu răbdare, Nat reuşi să-l facă să participe mai activ . Ii vorbi chiar şi despre copilăria sa dificilă.

- Nu eşti singurul cu probleme din cauza mamei vitrege: şi mama s-a recăsătorit, iar eu am avut de suportat un tată vitreg. L-am urât din toată inima.

Brian Olifant ridicase spre el ochii trişti.

- Adevărat, domnule?

- Da, aşa a fost, şi chiar mai mult. Mama a plecat în America, iar pe mine m-a lăsat cu nişte rude, apoi cu altele, aşa că n-am cunoscut siguranţa unui cămin. Dar am luptat cu neajunsurile; şi tu poţi face asta, Brian. Nu are rost însă să te împotriveşti noii familii a tatălui tău. Le-ai complica şi lor situaţia. Mă înţelegi, Olifant?

- Da, domnule.

-Apoi, când creşti, nici atunci nu poţi face tot ce-ţi doreşti.

-Aşa este, sir.

- Când suntem tineri, suntem înclinaţi să credem că tot ce ni se cere să facem nu este just; dar când mai creşti ajungi să înţelegi că poate nu este cazul să faci chiar tot ce vrei. Tu eşti un bun sportiv. Mallow te susţine din toată inima. Un sportiv trebuie să ducă o viaţă cumpătată. Eşti de acord cu mine?

- Da, domnule.

- Până acum, nu te-ai comportat bine şi l-ai supărat pe director. Va trebui să vadă că te căieşti.

-Voi face asta, domnule. De altfel, i-am spus şi intendentei acest lucru. A fost foarte înţelegătoare cu mine.

-Aşa este ea, zise Nat zâmbind.

- Este singura care-mi place domnule, admise Olifant.

Nat rămase cu privirile aţintite undeva aiurea, cu gândul la
Lucie. Nu ştia cum să procedeze cu ea, temându-se să n-o rănească din nou. Va trebui să se decidă în privinţa lui Barbie, indiferent cum.

Mai trecu o săptămână şi Lucie începu să-şi piardă speranţa că Nat o va mai invita undeva. Dar într-o seară, când se aştepta mai puţin, Nat îi făcu o vizită. Ea sărise în picioare, scăpând lucrul din poală.

- Bună seara, Luce, ai un termometru la

îndemână?

- Nu te simţi bine, Nat?

- Am o durere cumplită de cap şi frisoane. Sper că nu am vreo gripă!

In timp ce Nat aştepta să vadă cum urcă mercurul în termometru, ea îl privi cu emoţie. Semăna mult cu unul din puştii care veneau aici cu diferite probleme. După ce-i citi termometrul, Lucie îi spuse pe un ton autoritar:

- Te duci imediat în pat. Va veni doctorul Monk să te vadă.

Doamna Friern, care află imediat diagnosticul, o trimise pe
Lucie să asiste la felul în care toţi copii făceau gargară. Trecură douăzeci şi patru de ore şi primul bolnav din rândul copiilor, Roberts, făcu temperatură mare.

Gemenii, nişte făpturi delicate, urmară, apoi micul Finch. Apoi Stela Friern.

Ea rămase aproape singură cu toate problemele pe cap. Se îmbolnăviră aproape toţi copiii de acea gripă cu febră foarte mare. Era epuizată, dar nu contractă gripa.

Nat, care făcuse primul boala fu şi primul vindecat. Apoi Barbara Friern căzu la pat. Stella Friern îi trimise un mesaj Luciei să aibă grijă de fiica ei în acea noapte.

Astfel, Lucie ajunse în camera Barbarei. De cum

intră, fu fermecată de frumuseţea mobilierului, de tapetul alb cu mici trandafiri albaştri. Era cea mai elegantă încăpere din Keynwood.

O veioză era aprinsă la capul Barbarei. Peste tot cărţi, decoraţiuni alese cu bun-gust, parfumuri scumpe.

Pacienta se afla în pat, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte transparentă, părul îi era răvăşit, dându-i un aer aproape sexy. Cu toate acestea, Barbie nu părea bolnavă; era chiar mai atrăgătoare astfel. Probabil îşi făcuse manichiura, pentru că se simţea mirosul de acetonă.

- Bună, Lucie, zise aceasta, privind-o cu un ochi critic. Lucie îşi închipui că nu arăta prea bine, pentru că uniforma îi era şifonată, se cam încălzise din cauza efortului, şi nu avusese timp să-şi pudreze nasul.

- îmi pare rău că v-aţi molipsit, miss Friern. Mama dumneavoastră era îngrijorată şi m-a trimis să va iau temperatura.

- Nu mai este nevoie, mi-am luat-o singură. Nu am temperatură, dar m-am gândit că este mai prudent să rămân în pat.

- Da, poate că aşa este, zise Lucie.

- Pari cam răvăşită, observă Barbara.

- îmi cer scuze că am venit aşa, dar am avut foarte mult de lucru... şi oricum voiam să mă duc şi eu la culcare.

- Nu este prea devreme?

- Am avut o zi foarte obositoare, mulţi copii au făcut febră astăzi, ca şi doamna Friern. Am nevoie de odihnă.

- Natural. Barbara căscă, apoi o privi pe sub gene. Domnul Randall a coborât în sala de mese?

- Da, răspunse Lucie.

- Şi cum arăta?

Lucie rămăsese cu privirile aţintite asupra unei fotografii a lui Nat, aflată pe şemineu. Era probabil de pe vremea studenţiei la Oxford. Cu siguranţă, Barbara îi ceruse fotografia. Ei nu-i dăduse nici una... ceea ce o făcu să fie geloasă pe Barbara.

- Dacă nu pot face nimic aici aş vrea să mă duc la culcare, zise Lucie.

- Stai puţin, nu mi-ai spus cum arăta domnul Randall.

- Nu l-am observat cu atenţie.

Barbara făcu o grimasă.

- Chiar aşa?

- Chiar aşa. Nu l-am examinat.

Lucie era sigură acum că Barbara ştia ceva despre relaţia ei cu Nat.

Porni spre uşă dar Barbara o chemă din nou.

- Mai stai un moment. Nu cred c-am luat gripa, dar mi-e foarte foame; n-am cinat. Te rog, spune-i doamnei Egbert să-mi pregătească ceva.

Lucie simţi că, fără să vrea, privirea îi alunecă din nou spre fotografia lui Nat. Când i-o dăduse? De ce i-

o dăduse?

O, numai dacă ar fi putut să-şi înfrâneze inima, să nu mai bată prosteşte pentru acest bărbat!

Făcu un efort să se adune şi-i spuse că doamna Egbert se culcase, având temperatură.

Barbie luă o mină dezamăgită.

- Ce păcat! Cine va găti de acum?

- Eu şi Betty, până vom mai găsi un ajutor.

- O, gătitul este una din multele tale calităţi... eşti prea perfectă pentru a fi adevărată...

Lucie încercă să nu-şi piardă cumpătul.

- Majoritatea femeilor ştiu să gătească. Iar dacă mă consideri incapabilă, te rog să cobori, şi să găteşti singură pentru toată şcoala.

- Nu ţi se pare că eşti cam impertinentă pentru o simplă intendentă?

Lucie ieşi din încăpere, încercând să nu trântească uşa.

Era foarte obosită şi abia aştepta să se culce. Din nefericire, mai trebuia să aştepte o oră până venea asistenta din schimbul de noapte. Se hotărî să-i pregătească totuşi ceva de mâncare Barbarei, deşi aceasta nu era bolnavă şi ar fi putut să se servească singură.

îi pregăti cele cerute şi i le duse în cameră. De data asta, simţi mirosul de Je Revien, parfumul ei preferat, pe care şi-l dorea de mult, dar promise să-şi dorească altceva de acum înainte, pentru că acest parfum îi va provoca aduceri aminte extrem de

neplăcute.

De data asta, Barbie nu mai avea ghearele scoase. îi zâmbi, compătimind-o.

- Biata de tine, ce rău arăţi!
- Noapte bună, miss Friern.
- Spune-mi Barbie, ca toată lumea.
- Noapte bună... Barbie.
- Dacă mă voi simţi bine mâine dimineaţă, o să vin să vă ajut la micul dejun. Dar te-aş ruga să-i comunici lui Nat Randall că am nevoie de ceva de citit.
- O voi face.
- Spune-mi, insistă Barbara observând că Lucie cădea din picioare de oboseală şi voia să plece. Tu ai un prieten?
- Nu, răspunse Lucie, fără alte comentarii.

Barbie o privi cu bunăvoinţă exagerată.

- Nu arăţi prea bine în uniforma asta, dar bănuiesc că ai o talie destul de subţire. Parcă te-am văzut o dată la cină îmbrăcată mai omeneşte. Ai talia foarte subţire, nu?
- Da, aşa este, murmură Lucie, amintindu-şi că Nat afirmase odată că-i putea încercui mijlocul cu ambele mâini.
- Mă uimeşte că n-ai un prieten, cam toate fetele au.
- Tu ai unul?
- Imi pare rău că nu vrei să răspunzi sincer la întrebări, nu sunt cu mult mai mare ca tine, dar am

mai multă experienţă.

„Fără îndoială, se gândi Lucie“.

- M-ai întrebat dacă am un prieten. Ei bine, cred că da!

- Sunt sigură că ai mulţi admiratori.

- Unul în special, zise Barbie, cu privirea spre fotografia lui Nat.

Fără o vorbă, Lucie ieşi din încăpere; nu mai suporta să fie tratată astfel de Barbie cea frumoasă.

Lacrimile de gelozie şi de neputinţă începură să-i brăzdeze obrajii. Se grăbi spre bucătărie imaginându-şi că va fi singură acolo pentru că toată lumea se dusese la culcare. Dar acolo se afla Geoff Mallow care umplea un ibric cu apă. Observând-o, îl lăsă deoparte şi veni îngrijorat spre ea:

- Ce este cu tine, Lucie?

Lucie se aşeză la masă, dând frâu liber lacrimilor. Apoi, îi spuse lui Geoff o poveste despre o dragoste neîmpărtăşită. Iubitul ei era îndrăgostit de alta.

Geoff ştia acum jumătate din adevăr. Nu-i putea însă destăinui cine era cel pe care-l iubea, mai ales că era colegul lor.

Geoff continua să fumeze din pipă.

- Păcat de tine, Lucie, n-ai avut noroc. în acelaşi timp mă gândesc că nu este un bărbat de calitate, dacă nu te iubeşte.

- Geoff, ştiu că vrei să mă încurajezi, dar cealalată fată este mai strălucitoare, mai sexy, mai altfel decât

mine.

Geoff se încruntă.

- Asta crezi tu că aşteaptă un bărbat de la o soţie?

- Aşa se pare.

- Nu cred că lucrurile stau astfel. Acest gen de tinere este plăcut pentru o ieşire, două, o petrecere, dar nu pentru căsătorie. Tu ai alte calităţi, pe care nu multe femei le au. Ce vrea acest bărbat în plus?

- O, Geoff, cred că vrea mult mai mult. Este ambiţios, vrea să se realizeze. Fata respectivă are bani şi poziţie socială.

Lucie îi spusese la repezeală adevărul ei privindu-l lung, dar el nu păru să ghicească despre cine era vorba. îşi scoase pipa şi, privind-o fix, îi spuse:

- Fată dragă, dacă este un oportunist, lasă-l în pace. Nu este îndeajuns de bun pentru tine.

Lucie simţi că inima îi tresaltă de bucurie. Asta însemna că Geoff o aprecia.

- Eşti foarte bun cu mine, Geoff, dar eu nu caut perfecţiunea, iar atunci când mă îndrăgostesc, o fac pentru totdeauna. Sunt gata să-i mai dau şanse...

- Bine că nu este profesor! De obicei, aceştia sunt săraci... să zicem că slăbiciunea acestui tip este ambiţia, iar femeia aceea este atrăgătoare, de ce te mai laşi atrasă de el.... ai fost minunată în timpul de când lucrezi aici şi ştiu că eşti şi ambiţioasă şi nu vei ceda. Foarte bine, continuă această poveste de dragoste. Fie ca cea mai bună dintre voi să câştige!

Sunt sigur că vei fi tu!

Lucie se simţi mai bine, parcă îşi redobândi încrederea în sine. Geoff Mallow era un idealist, care avea multă admiraţie pentru ea şi ştia să privească dincolo de suprafaţă. Era prietenul care nu-i va trăda niciodată încrederea.

Simţise asta când îi venise în ajutor la Brighton. Numai dacă ar putea să renunţe la Nat pentru el!

Nu, nu putea să nu-l mai iubească pe Nat. Dorinţa pentru el era ca o săgeată adânc înfiptă în inima ei.

După ce-şi aminti rândurile lui Hazlitt, scrise cu o extraordinară forţă, cu o sută de ani în urmă, Lucie îşi aminti rândurile dedicate de el unei dragoste apuse:

„... simt că inima îmi este smulsă din piept...totul este un vis; un vis care mă chinuie, mă face să-mi pierd raţiunea. Intind mâna spre o umbră. Incerc să refac trecutul, plâng disperat de propria-mi slăbiciune şi mizerie... dar săgeata este tot în inima mea, nu pot nici s-o mai suport dar nici s-o scot; este plină de sângele vieţii mele.“

Lucie îşi prinse faţa în mâini. O vedea pe Maggie, care spunea ceva scuturând din cap, pe Martha fixând-o cu ochii ei

mari, pe blânda Joanna privind-o cu oarecare dispreţ; toţi aceştia nu erau de acord cu ea. Un poet care scrisese la 1823 nu putea fi înţeles de o tânără din 1960!

Poate aveau dreptate, se gândi Lucie. Chiar şi în această lume tumultuoasă în care trăim, mai există încă izvoare de emoţie - inima omului. O inimă ca a ei. De aceea, nu putea să scoată săgeata, ci doar să spere că va veni şi ziua când Nat o va iubi şi el.

Deodată, auzi vocea directorului:

- Miss Reed!

Ei i se păru că vine de undeva de foarte departe şi încercând să depăşească oboseala şi deprimarea, o luă spre coridorul de la intrarea în şcoală unde dădu peste acesta, aflat cu Nat Randall în faţa unei săli de clasă. Nat era palid, tras la faţă.

Hugh Friern i se adresă pe un ton autoritar:

- Unde ai fost, miss Reed?

Neânţelegând care era problema, se bâlbâi:

- în bucătărie, sir.

- De ce n-ai văzut ce s-a întâmplat la dormitoare?

Nat îşi înăbuşi un căscat.

Unul din băieţi, Saunders, care nu contractase gripa, era somnambul. De obicei, ferestrele dormitorului lui erau mereu închise şi ea le verifica seara.

Cu o zi înainte, directorul observase că geamul de la dormitorul lui era spart. O trimisese să-l aducă pe

unul dintre mecanicii şcolii, pe Long, să-l înlocuiască. Dar ea uitase, fiind prea ocupată cu celelalte probleme. Iar în noaptea trecută
Saunders se urcase pe geam vrând probabil, să sară de acolo; din fericire, Friern făcea o plimbare în grădină şi-l văzuse. Fugise pe scări cu Nat Randall şi-l prinseseră la timp.

Directorul o privi nemulţumit pe Lucie.

- Consecinţele puteau fi foarte grave, miss Reed. Sunt convins că nu l-ai adus pe omul acela să înlocuiască geamul.

Lucie era conştientă că greşise uitând cu desăvârşire de geamul din dormitorul lui Saunders. Vru să spună ceva, să se scuze, dar nu mai apucă, pentru că Nat vorbi în locul ei.

- Domnule director, miss Reed nu are nici o vină; m-a rugat pe mine să vorbesc cu mecanicul, dar am uitat.

Directorul îl privi surprins, apoi îşi drese glasul:

- Asta schimbă lucrurile, domnule Randall, dar tot nu înţeleg de ce intendenta n-a observat că geamul n-a fost înlocuit seara la culcare.

Nat interveni din nou:

- Era convinsă că m-am ocupat eu de această problemă. I-am oferit ajutorul pentru că era extrem de ocupată, iar seara cu draperiie trase n-a mai avut cum să vadă.

- Bine, o s-o scuz de data asta, bombăni directorul. Apoi i se adresă Luciei: l-am dus pe

Saunders în camera de oaspeţi până se repară fereastra.

- Vă mulţumesc pentru înţelegere, sir, zise Lucie şi plecă.

Dar se auzi strigată de Nat. Se întoarse spre el cu un
zâmbet de mulţumire.

- Nat, îţi sunt recunoscătoare. De ce m-ai ajutat?

- N-am vrut să intri în atenţia directorului, nu este bine. Oricum, ai prea multe pe cap. Şi apoi, şi eu pot fi bun atunci când vreau. N-aş suporta s-o văd pe micuţa mea Santa Lucia suferind, dacă stă în puterea mea s-o salvez. Iar acum, noapte bună. Odihneşte-te, arăţi obosită. Noapte bună, Luce.

Ea rămase descumpănită realizând că greşise în privinţa lui Nat. De ce încercase să-l scoată din viaţa ei?

***

Epidemia de gripă trecu. Mai erau doar patru săptămâni până la sfârşitul trimestrului.

Iulie a fost o lună foarte ploioasă. Multe meciuri şi întreceri sportive au fost anulate din cauza ploii. Lucie se simţea foarte obosită şi abia aştepta să se termine trimestrul, dar încerca să nu lase să se vadă că nu avea o stare prea bună. Stella Friern nu-şi revenise încă de pe urma gripei şi era mereu ursuză şi nemulţumită. Nici cu fiica ei nu se înţelegea prea bine şi personalul începuse să observe că nu-şi mai adresau decât scurte replici şi imediat începeau să

ridice glasul. Numai directorul mai reuşea să fie prietenos, dar şi el părea obosit şi palid. Fusese un trimestru greu, care-i solicitase pe toţi.

Wynters, care era mândria şcolii, se îmbolnăvi de apendicită chiar în ziua concursului de înot şi ambulanţa chemată în grabă de Lucie, îl duse repede la spital.

Lucie nu mai avea timp pentru problemele personale.

Intr-o dimineaţă, găsi un bilet pe care nu se mai aştepta să-l găsească. Il luă cu mâinile tremurânde şi citi rândurile care fuseseră scrise de Nat în grabă.

„Sper că eşti liberă după-amiază.

Te voi duce la Hove.“

N.

Muşcându-şi buzele, puse biletul în buzunar şi porni spre coridor. Nat voia s-o vadă, să fie singur cu ea! De când vorbise ultima oară cu el, sentimentele ei pentru Nat erau haotice, iar Barbie continua să fie o ameninţare. Dar nu cunoştea poziţia lui.

Olifant îşi schimbase mult atitudinea şi ea considera că este mica ei victorie. Directorul îşi schimbase şi el atitudinea faţă de ea, mulţumindu-i pentru eforturile depuse. Tatăl lui Olifant, care fusese informat că băiatul său nu va mai fi exmatriculat, veni la şcoală cu o cutie mare de bomboane de ciocolată pentru Lucie, despre care aflase că fusese cea care-l schimbase pe fiul lui. Lucie protestase, refuzând bomboanele, dar directorul insistase:

-Meriţi fiecare bomboană, miss Reed. Ai făcut

mult pentru şcoala asta...

- Mă bucur că nu voi fi şi eu exmatriculată....

Porni fericită spre locul întâlnirii. Nat o aştepta. Lucie duse cutia cu bomboane copiilor lui Maggie. Nu purta pălărie, avea părul despletit, şi-i încadra frumos figura de copil. Rochia mulată pe trup îi punea în evidenţă talia mai subţire ca altă dată, lucru pe care-l observă şi Nat.

- Eşti foarte slabă, Luce, te-a epuizat munca în şcoala asta.

- Nu mă simt rău...

- Cu toţii am fost afectaţi de gripa asta...

- Da, abia aştept vacanţa. Inima îi bătea puternic simţindu-l pe Nat atât de aproape. Cât îşi dorea ca Nat să-i vorbească, să-i spună ce avea de gând cu ea! Nici el nu era prea bine dispus.

Pe drum discutară probleme generale, iar când Lucie îl întrebă unde avea să-şi petreacă vacanţa, el îi spuse că nu-şi făcuse planuri, dar familia Friern îl invitase să petreacă două săptămâni la o cabană pe care o aveau în Vals les Bains.

- Ce mult se va bucura Barbara! exclamă Lucie înainte de a-şi da seama că făcuse o gafă, dar văzând privirea cruntă pe care i-o aruncă Nat nu mai îndrăzni să scoată o vorbă.

După câteva clipe de tăcere, el o invită să ia o ţigară.

Lucie refuză. El o privi lung.

- Luce, nu ştiu dacă ai fost conştientă la ce te-ai

angajat când ai acceptat slujba asta la Keynwood. Ai făcut treabă bună, ţi-ai dovedit eficienţa aici, găseşti câte un sfat şi o vorbă bună pentru fiecare. Mie-mi poţi spune ceva?

- Nu pot împărtăşi din înţelepciunea mea marelui Nat Randall, zise ea.

- Te-ai mai văzut cu Geoff Mallow? Sunteţi prieteni? Sau consideri că nu am dreptul să-ţi pun întrebarea asta?

- Poţi întreba ce doreşti, Nat. Nu sunt iubita lui, dacă asta te interesează.

- Nici măcar a mea?

Ea privi încă o dată în ochii aceia frumoşi care o fermecaseră şi dintr-o dată se înfurie. Era imposibil ca Nat să se abţină să nu-şi exercite farmecele asupra ei!

îi strecură printre dinţi:

- Nu, nici măcar a ta.

- Ai dreptate, răspunse el, la ce bun? Luce, nu-mi vorbi astfel astăzi. Marele Nat Randall, cum spui tu, nu este mai mult decât un puşti confuz, dacă vrei să afli adevărul.

- Nu cred. Am sperat că ai răspunsuri la toate întrebările.

- Nu şi la asta.

- La ce te referi?

- La problema mea specială, domnişoară intendentă...

- M-ai invitat să-mi dezvălui un secret?

- Nu este chiar un secret, râse Nat.

Lucie încercă să se controleze.

- Bine, nu mi le spune, dar lasă-mă să ghicesc. Eşti îndrăgostit, iar eu voi fi prima care va afla numele soţiei tale.

Nat se întoarse spre ea, uluit. îi văzu încă o dată ochii adânci, cu genele incredibil de lungi, gura cu contururi generoase. Era conştient că bărbatul poate avea nenumărate aventuri cu multe femei dar o dată şi o dată clipa adevărului trebuie să vină. Iar acea clipă venise pentru el. Când se autonumise puşti confuz, nu greşise cu mult.

Nu ştia ce voia să facă. O iubea pe Luce, destul de mult. Fata asta îl impresionase, îi intrase în suflet. Dar din nefericire exista Barbara.

Cu o seară în urmă, petrecuse câteva ore destul de neplăcute cu ea. Fusese invitat de familia Friern să urmărească împreună un meci de fotbal. Apoi părinţii se retrăseseră, iar Barbie insistase ca el să mai rămână şi deschisese o discuţie incomodă pentru el. începuseră de la vacanţa de vară.

- Te rog, promite-mi că vei veni cu noi în vacanţă, Nat.

Barbara, care arăta foarte bine, era îmbrăcată într-o rochie
de jerse, mulat pe corp, cu o eşarfă care-i punea în valoare părul roşu. Era parfumată cu Je Revien şi atrăgătoare ca de obicei. Era evident că se

îndrăgostise de el şi făcea orice pentru a-l atrage. Nat ar fi vrut să finalizeze relaţia lor dar de fiecare dată, fără să ştie din ce motiv, îi apărea în faţa ochilor figura lui Lucie. De aceea încercase să se eschiveze invitaţiei.

- Nat, de ce nu vrei să admiţi că ne iubim? Cât vom mai continua aşa? Ştii că părinţii mei te plac...

Nat simţi ca un lasou care i se strângea în jurul gâtului de fapt aşa simţea întotdeauna când vreo femeie îi ameninţa independenţa. Reuşise totuşi s-o stăvilească pe Barbie:

- Barbara, de ce te grăbeşti? Avem o relaţie frumoasă, ne înţelegem bine... să nu stricăm lucrurile. N-ar fi bine, mai ales că suntem într-o şcoală.

Dar Barbara explodă:

- Nat, eu te iubesc! Ştii asta şi nu de acum. Şi tu mă iubeşti, nu? Ce mai aşteptăm?

Vorbele ei erau tentante, fără îndoială. Cu toate acestea, el o vedea cu ochii minţii pe Lucie, cu figura ei gravă. Ar fi fost atât de uşor s-o prindă în braţe pe Barbara, să se lase purtat de pasiune, să se însoare.

Ea îl prinse după gât.

- Nat, vreau ca vacanţa din Alpi să fie logodna noastră. Inseamnă foarte mult pentru mine. Cred că şi pentru viitorul tău. Ce zici?

Capitolul 8

Nat, care era în esenţă o persoană onorabilă, consideră că venise momentul să-i vorbească sincer, riscând chiar s-o înfurie.

Se eliberă de mâinile ei şi o privi cu seriozitate, fără acea lucire ghiduşă pe care o avea de obicei în priviri.

- Draga mea, sunt mai mult decât onorat.

- Nat, nu mai fi atât de formal! Ştii bine ce simt pentru tine!

- Da, ştiu, încuviinţă el.

- Nat, ce este cu tine? De ce te porţi astfel?

- Vreau să fac ceea ce trebuie.

- Parcă nu eşti tu! Nu mă aşteptam ca dialogul să decurgă astfel.

- Dialog?Se presupune că am un rol într-o piesă scrisă de tine?

- Nat, de ce te porţi aşa?

El se îndreptase spre şemineul de care se sprijini. Ce neinteresant este acest obiect pe timpul verii... gândi el, auzind-o pe Barbara spunând:

- Nat, să nu mai pierdem vremea. Te-am speriat oferindu-ţi inima şi mâna mea? Crezi că nu este cuviincios?

El se întoarse zâmbindu-i.

- Barbie! Nu crezi că discuţia noastră a denaturat? Ştii foarte bine că nu cred nimic rău despre tine. Iţi sunt mai mult decât recunoscător pentru ofertă, dacă

mă exprim corect. In zilele noastre, o femeie nu mai trebuie să aştepte ca bărbatul să facă primul pas. Dar eu nu sunt pregătit să mă leg de cineva.

- Asta înseamnă că nu mă iubeşti!

- Nu prea ştiu, zise el cu sinceritate.

Barbie îşi muşcă buzele.

- Mi-ai spus adesea că nu vrei să te căsătoreşti, dar alteori ai afirmat că este timpul să te decizi... Ştii că tata îţi va oferi parteneriatul la Keynwood...

- Nu mi s-a spus oficial, Barbie, dar sunt flatat...

- Flatat? Nu eşti genul de bărbat care să fie uşor de flatat. Cred că încerci să-mi spui altceva, Nat. Poate te interesează altcineva. Nu sunt singura din viaţa ta.

- Dar nici n-am afirmat asta vreodată!

Barbie roşi de furie şi începu să tremure.

- Ei bine, este vorba despre altă femeie?

- Nu sunt obligat să-ţi răspund la întrebare!

- Asta înseamnă că există şi ştiu şi cine este!

Nat ridică o mână în sus, semn că trebuia să ia o hotărâre. Decise să fie mai puternic ca Barbara, altfel se întâmpla ceva rău. Barbara avea de gând să menţioneze numele Luciei. Era sigur de asta. Dar nu trebuia lăsată nici să-l pronunţe. Se spusese deja prea mult. Cu o mişcare rapidă, prinse mâinile Barbarei.

- Te rog, Barbie, linişteşte-te. Nu mai spune nimic. Nu vreau să mai pronunţăm şi alte nume. Este

discuţia noastră şi problema noastră. Te rog să nu mai implicăm pe nimeni.

- Dar nu poţi nega....

Nat o întrerupse:

- Nu neg nimic, dar nici nu vreau să-mi mai pui întrebări. Ai făcut o propunere de logodnă, iar eu ţi-am răspuns că nu sunt pregătit pentru asta.

- Nu vei fi niciodată, suspină Barbie.

- De ce vrei să spunem lucruri pe care să le regretăm mâine?

- Mi-ai spus foarte clar că nu eşti îndrăgostit de mine, scânci ea.

- Nu încerc decât să te fac să înţelegi că nu dau nici un răspuns în seara asta. Căsătoria este un lucru foarte serios. Este pentru totdeauna. Nu sunt pregătit să intru într-o biserică să spun da, apoi să ajung imediat la divorţ. Poate ţi se pare ciudat că mai cred în instituţia căsătoriei...

- Cine spune că eu nu cred? suspină Barbara.

- Sunt convins că şi tu crezi şi tocmai de aceea nu vreau să ne grăbim. Eu am nevoie de timp să mă asigur că eşti cea pe care o voi alege. N-aş fi un soţ bun dacă n-aş fi convins că eşti cea potrivită. Ştiu că-ţi datorez multe. Vom relua această discuţie la sfârşitul trimestrului.

- Dacă aşa vrei, zise ea cu ochii în jos.

- Draga mea, Barbara, sunt un om obişnuit...

- Ei bine, eu nu sunt o femeie obişnuită. Şi nici nu

vreau să mă simt comparată cu alta. Cum crezi că pot gândi despre această rivală?

- Aceasta există doar în mintea ta, Barbie. Nu mă grăbesc să mă însor cu nimeni. Trebuie să fiu lăsat să aleg.

Barbara începu să înţeleagă că era înfrântă, pe moment. Deodată, se apropie şi se lipi de el provocator, sărutându-l.

- Ştiu că nu sunt perfectă, Nat, dar îmi pasă de tine. Aminteşte-ţi asta!

Ducându-se la culcare, Nat deveni brusc conştient că Barbara ştia foarte bine că Lucie Reed îi era mai mult decât prietenă. Al ei era numele nerostit.

Era conştient că nu va putea trece toată viaţa din femeie în femeie.

Lucie, care-l privea tăcută, îl întrebă deodată:

- Nat, care este secretul tău?

Nat realiză că era pe cale să-i relateze discuţia cu Barbara, lucru care trebuia evitat.

- Nu este adevărat, Luce, nu am nici un secret.

- Asta înseamnă că nu eşti îndrăgostit?

- Nu, răspunse el scurt.

Lucie îşi spuse că ar fi trebuit să fie bucuroasă de ceea ce auzise. Dar dacă Nat nu era îndrăgostit de Barbara Friern, nici de ea nu era...

- Ai probleme, Nat?

- De ce mă întrebi?

- Pentru că te cunosc bine şi ştiu că eşti tulburat.

- Poate, admise el.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Da, răspunzându-mi la următoarea întrebare: crezi că la Keynwood am mediul care mă interesează? Crezi c-ar trebui să continuu să predau în Anglia? Sau să las totul şi să plec? M-aş putea duce în vreo colonie.....

Lucie se încruntă. Rămase cu privirea aţintită asupra minunatului peisaj pe care-l traversau. Păcat că acest bărbat nu era într-o dispoziţie prea bună pentru a se putea bucura împreună. Poate că pe asta mizase şi Mallow. El punea natura înaintea a orice, iar florile şi animalele erau hobbyul lui. Era fericit.

Cândva, ea credea că este bine ca omul să citească mult, să poarte discuţii filosofice, să aducă argumente intelectuale, să progreseze. Dar acum nu mai era sigură de asta. Nat trăia prea mult prin cărţile sale. Asta ducea la complexe. Plăcerile simple erau ceea ce-i trebuia unui bărbat!

Dar cine era ea să-i dea sfaturi lui Nat Randall!

- La ce te gândeşti, Lucie? Dau un ban pentru gândurile tale...

- Nu ştiu ce să spun, Nat. Nu te văd rupt de Keynwood şi de predare, de modul de viaţă englezesc... Nu cred că te poţi adapta la stilul colonial.

- De fapt, nu ştiu ce-mi doresc de la viaţă, asta

este mai grav, Luce.

Ea îl privi lung, apoi îndrăzni:

- Cu Barbara Friern ai discutat?

Observă că Nat roşise.

- De ce mă întrebi?

- Pentru că sunteţi prieteni...

- Da, este adevărat că discutăm mult şi suntem prieteni, admise el.

- Şi atunci, de ce n-o întrebi ce este mai bine să faci?

Nat o privi, realizând că Lucie nu era conştientă că punea degetul pe rană.

- Ti-am cerut ţie părerea, Luce. Ce crezi?

- Părerea mea are importanţă pentru tine?

- Da, are. A avut întotdeauna.

Inima ei începu să bată mai tare. încercă să întoarcă încet capul pentru ca Nat să nu observe că roşise.

- Nimeni nu-ţi poate spune ce trebuie să faci. Iar eu sunt cel mai puţin indicată.

- De ce spui asta, Luce?

Era momentul în care ar fi putut să-i spună foarte uşor: pentru că te iubesc foarte mult. N-aş suporta să ştiu că pleci departe fără să mă iei cu tine. N-aş suporta să te mai pierd o dată.

Dar nu zise nimic, ci doar strânse din buze. Avea sentimentul că lupta care se dădea în sufletul lui se mai dăduse între el şi Barbie. Iar ea nu putea decât

să respecte decizia lui, oricare ar fi fost ea. Problema mea este că nu pot concura pentru nici un bărbat. Nu sunt destul de dură pentru asta. Acum n-aş vrea decât să fug cât mai departe de aici, se gândea ea.

- Văd că nu poţi să-mi dai nici un sfat, Luce.

Lucie profită de ocazie pentru a-i răspunde mai înţepată.

- Sunt convinsă că domnului Friern nu i-ar conveni să părăseşti Keynwood. Acum, dacă nu te superi, Nat, aş vrea să plec.

- Unde, Luce? Am crezut c-o să vii cu mine.

- La Maggie?

- Te aşteaptă?

- Da.

Fără o vorbă, Nat dădu drumul motorului. Lucie se simţea frustrată. Nici unul nu mai scoase o vorbă până ajunseră la Brighton. Ea ar fi avut atâtea de spus, dar nu îndrăznea. Nat nu era într-o stare de spirit prea bună. Iar pentru că el nu suporta să nu aibă mintea clară, aşa cum trebuia s-o aibă un bărbat, acum se simţea îngrozitor că nu putea să-şi adune gândurile, să-şi asume responsabilitatea, aşa cum ar fi făcut un bărbat adevărat. Sperase la început că nu va fi cazul să-şi împovăreze mintea şi cu această tânără, aflată acum cu el în maşină, dar lucrurile evoluaseră într-o direcţie diferită.

Situaţia era tot mai grea pentru Nat. De aceea, când ajunseră în faţa casei lui Maggie, refuză să urce.

- Te las aici, Luce, spuse el. Eu trebuie să ajung la vărul meu, la Rottingham.

Lucie îi arătă foarte deschis că era dezamăgită, ziua nu se desfăşurase aşa cum şi-ar fi dorit ea. Plănuise o discuţie plăcută cu sora ei şi cu Nat, apoi măcar o oră singură cu el. Dar după cum evoluaseră lucrurile până în acest moment, nu mai existau condiţiile pentru asta. Nat îi făcuse destăinuiri parţiale, dar nu dovedise sinceritate. Acum, ea nu mai înţelegea de ce o mai invitase.

- Iţi mulţumesc foarte mult pentru că m-ai adus până aici, Nat. Regret că nu vrei să mai stai.

- Aş putea veni să te iau de aici la întoarcere, se oferi el.

- Nu vreau să te deranjezi, pentru că pot lua autobuzul. Nu ştiu cât voi sta la sora mea.

Ar fi fost foarte simplu acum să insiste s-o conducă înapoi la Keynwood, sau s-o facă să renunţe la discuţia cu Maggie. Işi dorea compania ei, şarmul ei, adorarea din ochii ei. Dar acum, nu-şi dorea compania nici unei femei. Trebuia să se pună singur de acord cu lumea.

- Nu mă lua în serios Luce, ştii că sunt un tip dificil. Mulţumesc pentru tot.

Lucie rămase privindu-l cu durere în suflet. Soarele şi lacrimile o împiedicau să mai vadă clar. Ii era destinat să fie nefericită cu sau fără Nat. Işi şterse ochii înainte de a intra în casă la Maggie.

-A venit mătuşa Lucie! exclamă Angela.

Lucie dădu cutia de ciocolată copiilor lui Maggie şi-i lăsă se se desfete, în timp ce ea se duse la bucătărie unde se afla sora ei. Maggie, ca de obicei, gătea, călca sau spăla pentru familia ei. Ce viaţă! Dragul ei soţ era plecat, ca de obicei. Incercă să-şi imagineze cum ar fi dacă asta ar fi casa ei, copiii ei cu Nat.

Dar ideea i se păru imposibilă şi începu să râdă. Incă mai râdea când apăru Maggie.

- Bună, Lucie, constat că eşti într-o formă extraordinară! Ai venit cu autobuzul?

- Nu, m-a adus Nat, apoi a plecat spre rudele lui.

- Cum îţi merge, Lucie?

- Bine, foarte bine, zise ea apoi se întoarse spre chiuvetă pentru a nu se vedea că lacrimile îi împăienjeniseră ochii.

***

De ziua Tatălui, vremea a fost foarte frumoasă. Pentru Lucie, a fost o zi mai plină ca oricare alta. Băieţii din şcoală, curat îmbrăcaţi, cu frezele bine făcute, abia aşteptau să intre pe terenul de crichet, sau se plimbau cu părinţii lor.

Florile lui Mallow arătau mai frumos ca oricând. Fazanii străbăteau ţarcul cu ţipetele lor ciudate care atrăgeau atenţia.

Berryl, căreia nu-i păsa de căldură, o hăituia pe Lucie, care le ajuta pe Anna şi Herta să ducă

mâncarea pe mesele lungi întinse în grădină.

- L-aţi văzut pe Nat? îl caută directorul.

Lucie răspunse că nu l-a văzut. Era îmbrăcată într-o uniformă albă, apretată, se machiase discret. Cu toate acestea, era foarte nefericită. Nu-l văzuse pe Nat de la micul dejun. Nu mai discutase cu el din acea după-amiază când o condusese acasă. Nu mai ştia în ce stare sufletească se află. Nu scăpa nici o ocazie să-l cerceteze din priviri, oricând avea ocazia, întrebându-se cum evolua relaţia lui cu Barbara Friern.

Se întreba dacă Nat îi va mai scrie vreodată un bilet, invitând-o să se întâlnească. Situaţia incertă o consuma şi slăbise foarte mult. Nu mai putea mânca, nici dormi bine. Se simţea foarte singură.

Dick sosise acasă, aşa că el şi Maggie nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Cu o duminică în urmă, fusese la ei, simţind că nu mai era loc şi pentru ea. Maggie spusese:

- Draga noastră Lucie este angajată într-o vânătoare de bărbaţi. De acum, mă aştept să vină oricând acasă cu inelul de logodnă pe deget.

Lucie primi cuvintele surorii sale ca pe un cuţit răsucit în inimă. Aşa-zisa vânătoare nu fusese încununată de succes în cazul ei.

Cu mult înainte de Ziua Tatălui, Lucie se hotărâse să-l informeze pe directorul şcolii că nu se mai întorcea în trimestrul doi.

Nat apăru imediat ce ea începu să aşeze mesele în sală. El discuta cu sir Mark Finch.

- Bună, Luce, îi spuse el în treacăt.

Dar sir Finch o opri.

- Voiam să vă vorbesc. Cum vi se pare fiul meu? S-a integrat?

- Este un copil foarte bun şi a făcut eforturi pentru a se adapta. Nu mai pare să tânjească după casă.

- Vă sunt recunoscător că v-aţi ocupat de el. V-a menţionat în fiecare scrisoare pe care mi-a trimis-o. Apoi i se adresă lui Nat: credeţi că directorul şcolii ar avea de obiectat ca miss Reed să ne facă o vizită?

- Sunt convins că nu va avea nimic împotrivă.

- Atunci, consideraţi-vă invitată, miss.

Lucie îl privi pe Nat, pentru a vedea ce reacţie are, dar acesta o evita.

- Vă mulţumesc pentru invitaţie, sir Finch, abia aştept să vin!

Privindu-l pe Nat, Lucie observă că se schimbase la faţă.

- Ce este, Nat?

- Nimic, sau totul, zise el cu jumătate de gură.

- Te pot ajuta cu ceva?

- Nimic din ceea ce poate face o intendentă...

- Am greşit cu ceva?

El se mai îmblânzi.

- Tu nu faci greşeli niciodată, micuţă Luce. Eu sunt

cel care face gafe şi vorbeşte aiurea. Nu-ţi mai face probleme pentru mine, ci bucură-te de această zi frumoasă şi de atenţia lui sir Finch, care s-a îndrăgostit de tine. Ce noroc! L-a părăsit nevasta şi are nevoie de consolare. Iar fiul lui este îndrăgostit de tine... Ai putea deveni a doua lady Finch, Santa Lucia... Apoi se scuză: iartă-mă, n-am vrut să te jignesc... dar cred că din cauza căldurii nu mai gândesc raţional.

- Cred că ţi-am complicat situaţia venind la această şcoală, zise ea dintr-o dată, simţind că lacrimile încep să-i curgă nestăvilit. Dar voi demisiona chiar acum, aşa că nu mă mai considera un impediment.

Nat fu şocat.

- Nu trebuie să faci asta, Luce. Păstrează-ţi slujba, dacă te satisface. Eu voi demisiona.

Ea trase aer în piept nevenindu-i să creadă.

- Nat, vrei să pleci de la Keynwood?

- Exact.

- Şi crezi că Friern îţi va accepta demisia? Eşti mâna lui dreaptă.

- Nimeni nu este indispensabil, aşa se spune, zise Nat. Chiar dacă sunt acum mâna lui dreaptă, mai există şi stânga...

Lucie începu:

- Este din cauza.... dar Nat o opri.

- Nu-mi cere explicaţii, Luce. Indiferent din ce motiv părăsesc Keynwood nu vreau să-l fac public.

Lucie simţi că lacrimile încep să-i împânzească ochii şi nu reuşea să le stăvilească. Tremura de ciudă.

- Eşti o scumpă, Lucie. Nu lăsa pe nimeni să te afecteze.

- Nu ştiu ce vrei să spui...

- Cred că nici eu nu prea ştiu... începu el. Ştiu doar că nu vreau să te ştiu implicată în această afacere murdară...

- Dar sunt, ştiu că sunt!

- Nu fi prea sigură, Lucie. De fapt, singurul vinovat sunt eu, care nu sunt sigur de nimic şi tocmai de asta vreau să plec.

- Asta înseamnă că voi pierde prietenia ta, Nat?

- Nu, dacă vrei să-ţi fiu prieten în continuare, voi face tot posibilul şi voi rămâne astfel pentru totdeauna.

- Chiar dacă vei pune cel puţin o mie de mile distanţă între noi? Doar pleci în colonii!

- Nu neapărat, Luce. Draga mea, eşti atât de copil şi te iubesc într-un mod unic, ciudat, chiar aşa cum n-am mai iubit pe nimeni. Asta ai vrut să auzi de la mine?

- O, Nat, Nat, repetă ea.

Nat realiză dintr-o dată că o iubea pe fiinţa din faţa lui. Nu i-ar fi fost prea greu s-o prindă în braţe,

să şteargă toate îndoielile, să pună capăt încordării, spunându-i că doar ea este iubita lui, că nu mai exista nici o alta în afara ei. Dar nu putea. Umbra Barbarei Frien plana asupra lor şi lua toată lumina şi strălucirea micuţei Lucie. Dacă nu era atent, umbra Barbarei putea să-i învingă chiar şi lui rezistenţa, făcându-l să renunţe la plecare, să rămână aici, cu ea.

în acest moment nu simţea că este cazul să se însoare cu nici una din ele. Iar dacă exista o cheie la inima lui, era în posesia Luciei. Nu credea în dragoste şi în veşnicia ei.

- Oricum, să punem capăt la toate acestea, murmură el o clipă în care apăru Joanna Parish.

- Lucie, te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi văzut o nălucă...

- Nu, n-am văzut nici o nălucă, dar mă simt de parcă aş fi eu una... am o durere îngrozitoare de cap.

-Ai avut o zi grea, zise Joanna cu simpatie şi înţelegere. Ea o privi lung. Surprinsese discuţia dintre micuţa intendentă şi Nat.

- Asta este! Unul dintre şiretlicurile bătrânului Nat! Nu se dezminte niciodată!

Joanna era singura dintre femeile din şcoală care rămăsese insensibilă la farmecele lui Nat, pe care-l considera un afemeiat şi un egoist. Iar biata Lucie, o gâsculiţă care-i căzuse prea uşor în plasă.

***

Luciei îi răsunau în urechi vorbele lui Nat:

- Te iubesc... îi spusese asta, nu putea nega, dar i-o spusese în felul lui caracteristic... Dar nu aşa voia ea să fie iubită. Era consumată de pasiune pentru acest bărbat, iar declaraţia lui de dragoste o pusese din nou pe jar. Venise pentru el la Keynwood, iar venirea ei îl făcuse pe el să plece... Ea sau poate Babara, sau amândouă...

La masă, o fixă pe Barbara. I se păru trasă la faţă. Simţi c-o urăşte. Cred că-mi pierd minţile, îşi spuse Lucie.

Dar Stella Friern reuşi s-o readucă la realitate.

- Miss Reed, ştii că micul Finch a avut temperatură? Te-ai dus la el? I-ai pus termometrul?

- Nu, doamnă Friern. Când am fost să-i spun noapte bună, nu avea temperatură.

- Tatăl lui este foarte mulţumit de evoluţia lui în această şcoală.

Mallow, care apăruse între timp, intră în discuţie.

-Aţi aflat că miss Reed a fost invitata de sir Finch la moşia sa?

- Adevărat? exclamă Stella Friern.

Interveni şi Barbara:

- Nu-mi spune că sir Finch a făcut pasiune pentru ea!

Directorul începu să râdă:

- De ce nu?

Lucie era roşie ca sfecla şi nu scotea o vorbă. Situaţia devenise ridicolă. Dar Nat vorbi:

- Cred c-ar trebui să se ducă, apoi să ne comunice impresiile. O invidiez că va merge cu un Rolls.

- N-am nici cea mai vagă intenţie de a mă duce acasă la sir Finch, aşa că nu văd de ce trebuie să discutaţi atâta... ieşi din sala de mese înainte ca vreunul din cei prezenţi să mai facă vreo remarcă.

Barbara exclamă:

- N-am ştiut că miss Reed nu are simţul umorului!

- Sir Finch nu este divorţat încă! sublinie Stella Friern.

- Nu credeţi că discuţia a alunecat pe un plan nereal? Biata fată a primit doar o invitaţie de a-i vizita casa, nimic altceva, zise Nat brusc. Ce legătură are cu divorţul lui sir Finch?

- Sigur că nu are. Nu s-ar uita el la o insipidă ca asta!

Nat se întoarse şi o privi lung şi insistent. Observă dintr-o dată că Barbara avea un suflet meschin şi simţi dintr-o dată c-o detestă.

- Nu ai dreptate, Barbie. Intendenta nu este o femeie strălucitoare, dar este foarte plăcută, dulce...

- Este adevărat că bărbaţii văd la femei lucruri pe care cele de acelaşi sex nu le observă...

Directorul, aprinzându-şi ţigara şi gândindu-se la cu totul altceva, reveni brusc la discuţia care se purta referitor la intendentă. El vru să facă o observaţie plină de umor.

- Uite ce este, Nat. Noi ştim cu toţii ce cuceritor eşti! îţi plac femeile cu ochelari!

- Să-ţi fie ruşine, Hugh! sări Stella Friern.

Directorul începu să râdă. Barbara părăsi masa.

- Nu cred că ai făcut o observaţie pertinentă, tată. Fetele cu ochelari sunt scutite de insistenţa bărbaţilor, pentru că nu sunt luate în seamă, de obicei.

Domnul Friern schimbă subiectul. Imediat, reluă discuţia dspre viitorul şcolii Keynwood.

- Cred că dacă o ţinem tot aşa vom ajunge curând din urmă Warnborough.

Nat lupta ca de obicei, cu mintea sa torturată de tot felul de gânduri. Nu răspunse pe moment, dar directorul insistă că şcoala trebuia să se extindă. Iar el avea nevoie de un partener. Il invită pe Nat în biroul său, la un pahar de porto.

Nat simţea nevoia să-şi extindă viaţa, ideile, să afle un mediu nou. Dar ochii mari ai Luciei îl urmăreau pretutindeni.

- Hugh, cred că ştii cât îţi preţuiesc prietenia, începu el.

- Şi eu te stimez, dragul meu. De asta voiam să-ţi propun o afacere concretă la Keynwood.

Dar Nat începuse să străbată biroul directorului, cu paşi mari, ca un animal prins în cuşcă. Ştia că vorbele pe care urma să le audă Hugh Friern îi vor aduce multă tristeţe în suflet. Dar el trebuia să facă

ceva în privinţa Barbarei.

- Am lăsat să treacă prea mult timp... începu el. Toată lumea mă condamnă. Trebuia să-mi adun gândurile cu mult timp în urmă şi s-o abordez cu onestitate.

- Ce este cu tine, Nat? Ce te frământă? îl întrebă Friern.

- Multe... recunoscu el.

- Ei bine, să discutăm despre viitorul tău. Cred că tot ce-ţi voi spune acum, te va ajuta să rezolvi situaţia. Viitorul şcolii
Keynwood stă nu doar în mâinile mele, ci şi în ale tale. Te cunosc de mulţi ani şi te-am observat destul de bine; eşti un dascăl bun, te înţelegi cu părinţii... ce-ai zice să-mi fii partener, Nat?

Nat ştia că i se pregătea acest lucru. Dar vorbele lui Friern îl făcură să roşească şi să-şi piardă cumpătul. Deodată, simţi că nu mai are aer.

- N-o să-ţi placă ce vei auzi, Hugh. Dar trebuie spus. Mi-ai făcut o ofertă minunată şi o apreciez din toată inima, dar mă tem că te voi refuza.

- Dumnezeule, ce tot spui, Nat? De ce?

- Din multe motive, care sunt prea complicate pentru a le explica.

- încearcă, totuşi. Dar cu Barbara cum rămâne? Eu şi Stella am crezut că...

Dar Nat îl întrerupse:

- Barbara este una din probleme, Hugh.

Friern făcu ochii mari. începu să râdă, pentru că nu înţelesese nimic din ce-i spunea Nat.

- Te rog să nu te jenezi. Eu şi Stella ştim exact cum stau lucrurile între voi.

- Te înşeli, Hugh. Tu şi Stella nici nu aveţi idee cum stau lucrurile cu adevărat.

- Nat, hai să dăm cărţile pe faţă. Barbie te iubeşte. Şi n-ar fi bine să te însori cu ea? Ca ginerele meu, ai dreptul să-mi fii partener. Vom fi în familie.

- într-adevăr n-ar fi nimic mai bun ... dacă aş iubi-o pe Barbara.

- Şi nu...

- Mă tem că nu...

Hugh Friern deveni stacojiu.

- Imi pare rău... sunt surprins... eu şi Stella eram convinşi că...

- Da, ştiu că aţi fost, zise Nat. Dar Barbie crede că tu...

- Nu, sir, nu crede asta, îl întrerupse Nat. A ştiut dintotdeauna că nu sunt bărbat apt pentru căsătorie.

- Dragul meu, dar şi tu trebuie să te „aşezi“ într-o zi. Toţi trebuie s-o facem. Mai ales în meseria noastră pentru a promova este esenţial. Ca să nu mai vorbim despre postul de director, pentru care trebuie să fii însurat.

- Dacă aş avea sentimente pentru Barbara ar fi perfect.

Friern părea neajutorat, neştiind ce să-i spună.

Părea
dezamăgit.

- Barbie ştie cum gândeşti?

- Mai mult sau mai puţin.

- Dar ea încă mai crede că... aseară mi-a spus...

Nat îl întrerupse.

- Intenţionez să vorbesc imediat cu ea, s-o fac să înţeleagă că nu pot... nu vreau să mă însor cu ea...

- O, dragul meu, exclamă Friern, ce lovitură!

- Imi pare rău, Hugh, dacă ai crezut că oferta ta mă va face fericit...

- Incerc să te înţeleg, dar voi tinerii de azi aveţi feluri ciudate de a lega prietenii... care nu duc nicăieri...Va fi totuşi o lovitură pentru Barbara.

- Incă o dată, îmi pare rău pentru ea. O admir foarte mult, dar nu vreau să mă însor cu ea.

- Ai pe altcineva? întrebă Friern.

- Nu, răspunse Nat cu fermitate.

In mintea lui Hugh apărură chipurile a multe femei printre care şi al Luciei Reed.

Ce putea face? El îl plăcea mult pe Nat, în pofida defectelor lui. La fel şi Stella, îl dorea ca ginere. De aceea fu şi mai descumpănit când Nat îi spuse că voia să demisioneze.

- Unde vrei să pleci? Vrei să lucrezi într-o şcoală mai bună?

- Cred că voi părăsi Anglia, domnule.

Friern se ridică în picioare.

- Ştii ce, Nat? N-o să iau discuţia asta în serios. Cred că eşti în toane proaste, dar vei depăşi starea asta. Barbie va trebui să înţeleagă că sunteţi şi veţi rămâne doar prieteni. In seara asta nu mai discutăm. Ce-ar fi să-ţi iei câteva zile libere? Poate eşti obosit. Intre timp, eu voi discuta cu Barbara.

- Nu, mulţumesc, dar va trebui să fac eu asta; este problema mea.

- Nu ştiu, Nat, simt că eşti dat peste cap, dar nu ştiu din ce motiv. Aminteşte-ţi că este nevoie de tine aici.

- Aţi fost extrem de bun cu mine, sir, dar nu-mi voi schimba hotărârea.

Nat părăsi biroul directorial. O văzu pe Barbara în grădină, dar o evită. Nu mai rezista la o altă discuţie de acest gen acum. Un singur lucru îi era clar: simţea nevoia să fie cinstit cu el însuşi.

Era o seară frumoasă, liniştită. Se duse spre garaj, vrând să plece în afara şcolii, să fie singur.

în dormitor, familia Friern discuta problema lui Nat.

- Sunt şocată şi furioasă. Nat s-a purtat abominabil cu Barbie, decise Stella.

- Draga mea, a încercat să fie foarte cinstit cu mine în seara asta, să nu-l condamnăm.

- Dar n-a fost cinstit cu Barbie.

- Mi-a spus c-a prevenit-o mereu că nu este pregătit să se însoare.

Stella însă sări ca o tigroaică în apărarea fiicei sale.

- O să discut eu cu domnul Nat mâine şi voi rezolva problema, îl informă ea.

- Draga mea, te rog să nu te amesteci.

- Nu mă interesează rugăminţile tale, Hugh, voi face ceea ce cred eu.

Friern ridică din umeri. Avusese prea multe probleme în ultima vreme şi nu voia să se certe şi cu Stella. Iar când ea voia ceva, nimeni nu-i ţinea piept.

Dar mai apoi, Stella declară că accepta să nu-l abordeze pe Nat, iar Barbie primi o inivitaţie să stea câteva zile la Geneva.

Capitolul 9

Ziua următoare, Lucie nu-l văzu decât ocazional pe Nat şi nu avu ocazia să stea de vorbă cu el. Suferea, neştiind ce se petrece şi inima i se strângea la gândul că poate nu va mai avea ocazia să-l întâlnească în afara Keynwoodului.

Ceva se întâmplase cu Barbara, asta era clar, pentru că aceasta dispăruse brusc.

Stella anunţă că fiica sa plecase la Geneva cu probleme ce nu sufereau amânare şi va rămâne acolo o săptămână. In acest timp, va veni o prietenă a Barbarei să preia munca de secretariat, pe care o făcea aceasta de obicei.

Lucie ar fi trebuit să se simtă bine, ştiind că rivala ei dispăruse. Presupuse că Barbara descoperise că unele lucruri nu stăteau chiar aşa cum ar fi vrut ea în privinţa lui Nat şi de aceea se depărtase de aceste locuri o vreme.

Lucie nu se simţi triumfătoare pentru că nici ea nu se bucura de dragostea bărbatului iubit.

Se gândea chiar că i-ar fi plăcut să aibă prieteni ca Barbie, să plece undeva, departe, măcar câteva zile. Nu se putea consola decât cu gândul că Nat recunoscuse c-o iubea, deşi nu făcea acest lucru cum ar fi vrut ea.

în săptămâna care urmă Zilei Tatălui, Martha se întoarse din Malta. îi scrise Luciei, rugând-o să-i telefoneze la apartamentul pe care-l închiriaseră în

Eaton Square.

După ce ascultă veştile Marthei, Lucie începu să-şi verse necazul. îi spuse acesteia tot ce se întâmplase. Martha o sfătui:

- Nu renunţa acum, Lucie!

- Mă recunosc înfrântă, deja. Nat nu vrea să se însoare nici cu mine, nici cu Barbie.

- Nu cred. Simt că tu ai câştigat partida. Barbara a şters-o chiar şi pentru o săptămână. Cunosc genul acesta de femeie.

- Pe mine situaţia asta nu mă ajută cu nimic. Nat vrea să părăsească şi el Keynwood.

- Şi ce dacă? Important este să-l părăsească împreună cu tine.

- O Martha! exclamă Lucie. Era sufocant de cald în cabina telefonică. îşi trecu palma peste fruntea plină de broboane. Nat nu mă iubeşte.

- Sunt convinsă că lucrurile se vor schimba dacă o să insişti.

- Martha, eu nu sunt ca tine, n-am nici curajul nici perseverenţa ta.

- Ba le ai şi o să le şi dovedeşti. Sunt convinsă că acest Nat este îndrăgostit de tine, numai că nu vrea s-o spună. Continuă să fii bună şi drăguţă cu el şi vei vedea.

Lucie, simţindu-se mai bine, începu să râdă şi să discute normal cu prietena sa.

Martha o mai sfătui să-l facă pe Nat s-o vadă ca pe o femeie atrăgătoare, să-l facă gelos. De ce n-ar

începe o relaţie cu Geoff Mallow?

Dar Lucie nu putea face asta. Geoff o lăsase să înţeleagă că este ceva mai mult decât ataşat de ea. Dar nu-l putea încuraja. Suferise ea însăşi destul, nu voia să-l facă să spere.

Dar se decise în schimb să accepte invitaţia lui sir Finch. Poate asta i-ar da o temă de gândire lui Nat. Aşa că, imediat ce primi invitaţia de la sir Finch se şi duse la Stella să se învoiască.

- Sigur că trebuie să te duci, replică Stella cu amărăciune.

Când Rollsul trase în faţa şcolii, Nat se afla prin preajmă. O
văzu pe Lucie ducându-l pe micul Finch de mână, şi nu putu să nu recunoască frumuseţea ei; era îmbrăcată într-o rochie albastru deschis, purta o jachetă şi pălărioară albă. Nu mai purta ochelari şi era mai frumoasă ca oricând.

- Arăţi minunat, Luce, îi şopti Nat trecând pe lângă ea.

- Tu ce mai faci, Nat? N-am mai avut ocazia să stăm de vorbă în ultimul timp.

Nat n-avea chef să-i spună cum era viaţa sa. Mult prea complicată. Scena pe care o avusese cu Barbara înainte de plecarea ei fusese departe de a fi una fericită, iar acum exista o oarecare stare de tensiune între el şi director; ca să nu mai vorbim de Stella, care-l privea cu alţi ochi.

O mai privi o dată pe Lucie; era atât de tânără şi frumoasă! Işi dori ca lucrurile să fi stat altfel, să se

poată elibera de toate inhibiţiile care-l ţineau departe de Lucie şi de dragoste.

Incepuse să regrete toată viaţa de până atunci.

- Am vrut să-ţi vorbesc, Luce, dar te rog să mă crezi că este mai bine să stau departe de tine.

- De ce, Nat? Dar nu mai apucă să audă răspunsul pentru că el o grăbi:

- Du-te, Luce, vine Stella.

- Promite-mi atunci că vom sta de vorbă cândva.

- Bine, promit.

Mi-am dat toată viaţa peste cap, se gândi Nat, nu mai văd pădurea din cauza uscăturilor. Ar fi cel mai bine să-mi iau rămas bun de la Lucie şi să părăsesc mai repede Keynwood.

***

Familia Friern plecă la nişte prieteni în seara aceea, la Worthing.

Nat, Geoff, Berryl şi Lucie rămaseră să cineze la Keynwood. Lucie era mai dezinvoltă ca de obicei, vorbea tot timpul, ochii îi străluceau, în timp ce le povestea cum petrecuse la sir Finch.

- Nu ne aşteptam să te întorci atât de repede, Lucie, începu Geoff. Parcă erai liberă!

- De fapt, trebuia să rămân la sora mea în seara asta, dar pentru că a început să plouă înainte de a pleca de la sir Finch, m-am hotărât să vin direct aici.

Nat nu întrebă nimic, nici măcar nu ridică faţa din farfurie. Nu părea să aibă poftă de mâncare, dar nici nu pierdea vreo vorbă a Luciei. Nu înţelegea ce mesaj

voia să-i transmită prin tot ce spunea, dar parcă pronunţase de prea multe ori numele lui Mark Finch. Era un bărbat încântător, avea un conac de vis, tablouri....

Iar micul Finch îi spusese tatălui său:

- Aş vrea ca miss Reed să stea aici cu noi, tată.

Mark Finch începuse să râdă.

- Nu sunt sigur că nu-mi doresc şi eu acelaşi lucru, băiete.

Lucie nu acceptase cuvintele lui chiar ca pe un compliment, dar oricum o făcuseră să se simtă mai bine, să se ştie dorită. Sir Finch îi acordase toată atenţia, dar pe drumul de întoarcere nu la el se gândea, ci la Nat. Numai la el.

Era conştientă de tăcerea şi de starea lui de deprimare. Dar la un moment dat, el zise:

- Aceşti indivizi ca Finch au tot ce le trebuie. Trebuie să fie plăcut în zilele noastre să-ţi poţi permite să iroseşti averea familiei fără să te străduieşti prea mult.

- Nu vorbi aşa, Nat. Tu eşti îndrăgostit de munca ta, eşti născut să fii profesor.

- Şi nu uita, interveni Lucie, că sir Mark nu are chiar totul. Poate că este întristat de pierderea mamei lui Jeremy.

- De unde ştii că n-a făcut totul ca să scape de ea? zise Nat.

- Eşti un cinic, Nat!

El ridică indiferent din umeri.

- Ce zici, facem o plimbare, Lucie? o invită Geoff.

- Da, cu multă bucurie.

Porniră spre grădina care răspândea mirosuri extraordinare în seara aceasta. Se lăsase răcoarea. Geoff venise de fapt să ridice capetele florilor de geranium, pe care le legă apoi sprijinindu-le de nişte suporţi.

- Lucie, care este floarea ta preferată?

- Liliacul.

- Convallaria Magalia, zise el, este foarte frumos. Are nevoie de pământ bine fertilizat.

El continuă să-i vorbească despre cultivarea liliacului, oferindu-se să facă o expoziţie florală în iunie.

- Dar nu cred că voi mai fi aici, Geoff.

Se lăsă tăcere. Geoff era dezamăgit.

- Nu-mi spune că vei renunţa la slujbă! Nu te simţi bine aici?

- Nu, recunoscu ea. Mai precis, îmi place şcoala, dar mai este ceva.... personal...

Geoff ştia că Lucie suferă dintr-o dragoste neîmpărtăşită. Şi nu o dată bănuise că era vorba de Nat Randall. Acum se convinse că el era cauza nefericirii Luciei.

- Uite ce este, Lucie, eu ţin foarte mult la tine. Este vorba de Randall, nu?

Ea păli.

- Am crezut că nu ştie nimeni...

- Despre ceilalţi nu ştiu, dar eu am ghicit de mult. Dar nu ştiu dacă Randall realizează ce norocos este.

Aş fi vrut să fiu în locul lui.

- Oh! exclamă Lucie.

- Aşa este în viaţă, draga mea. B îl iubeşte pe C iar C pe A şi aşa mai departe. Pe mine, continuă să mă consideri un frate mai mare, atâta tot.

- Eşti un om extraordinar, Geoff!

- Numai dacă n-ai fi fost îndrăgostită de Randall! De când a început? Ştii sigur că nu simte nimic pentru tine?

în clipa aceea apăru Berryl, cam răvăşită.

- Am veşti proaste, zise ea dintr-o suflare.

- Ce veşti? Despre cine?

- Directorul. Nat fusese sunat de la cabinetul unui medic din Cowfold; se pare că Hugh şi Stella Friern, întorcându-se dintr-o vizită intraseră cu maşina într-un copac, iar directorul fusese rănit. Il duseseră la spital să-i pună nişte copci la cap. Nu ştiu cum ne vom descurca fără el, mai ales că este perioada examenelor. Nat, va trebui să preia comanda aici.

- Da, el este cel mai indicat, zise Geoff. S-a mai descurcat foarte bine şi acum doi ani când a lipsit Hugh.

- Am mai auzit că Nat vrea să plece de la Keynwood, adăugă Berryl.

Geoff se uită la Lucie şi citi durerea din ochii ei.

***

La Keynwood, atmosfera era cam deprimantă.

Hugh Friern era încă în spital, doar Stella se întorsese şi se apucase serios de treabă.

Nat preluase toate problemele directoriale din mers.

Pe umerii Luciei căzură multe probleme, pe lângă cele administrative, dar reuşi să se achite onorabil, sub directa supraveghere a Stellei Friern. Cu această ocazie, chiar şi Stella începu să remarce calităţile ei. Stela, de altfel, nu uita bunătatea Luciei în seara în care Nat o adusese de la Cowfold.

Lucie îi încălzise patul cu buiote, îi pregătise lapte cald şi nişte brandy. O dusese direct la pat fără prea multe discuţii şi-i dăduse nişte calmante uşoare.

- N-a fost vina lui Hugh... repeta Stella.

- Cu toţii suntem convinşi că domnul Friern n-a fost vinovat, o linişti Lucie. Ştim că este un conducător prudent. Oricum, trebuie să mulţumim Domnului că n-a fost un accident serios.

Stella răspunse din vârful patului.

- Sunt sigură că Hugh este foarte afectat că lipseşte tocmai acum din şcoală.

- Vă rog să nu vă faceţi probleme, zise Lucie. în ceea ce mă priveşte, mă voi achita de toate sarcinile .

Privind-o, Stella Friern îşi spuse că în mod cert fiica sa se înşelase mult în privinţa acestei tinere.

întoarcerea Barbarei de la Geneva nu schimbă deloc starea de la Keynwood. Imediat ce sosi acasă stârni numai probleme şi animozităţi. Se duse la spital să-şi viziteze tatăl, unde făcu demonstraţii

ieftine de dragoste filială. Dar era doar furioasă că Nat Randall o refuzase. îl evită, la fel şi pe Lucie.

în ziua în care directorul veni de la spital, copiii îi făcură o surpriză, ascunzându-se în tufişurile de la poartă, de unde apărură brusc, purtând steaguri albe.

La intrarea şcolii, puseseră o pancartă pe care scria

„Bine aţi venit acasă, domnule director!“

Hugh Friern coborî din maşină abia ascunzându-şi emoţia. Era bandajat la cap şi se sprijinea de braţul lui Nat. Le spuse copiilor:

- Vă mulţumesc, băieţi. Nu m-am aşteptat la o primire atât de călduroasă. Bine că a fost numai atât şi m-am întors la voi bandajat ca Omul Invizibil.

Băieţii începură să râdă şi-l aplaudară.

Lucie îl întâlni pe Nat; era prima oară după şapte zile când îi putea vorbi.

- Cred că eşti fericit că s-a întors directorul, zise ea.

- Da, şi-a reluat locul şi totul se desfăşoară normal. Iar prezenţa copiilor îl va ajuta să se refacă mai repede.

- Nat, zise Lucie, am auzit că vrei să părăseşti Keynwood.

- Ce repede circulă veştile pe aici! exclamă el. Cred că voi pleca în vacanţa de Crăciun.

- In privinţa mea, să nu-ţi faci probleme, Nat. Voi pleca înainte, cred ...

- Pentru numele lui Dumnezeu, Lucie, nu vreau să-ţi stric planurile şi să-ţi dau viaţa peste cap. Stella Friern a început să te vadă cu alţi ochi în ultimele zile. Nu are rost să pleci. Lucie, aş vrea să avem o oră liberă, să stăm de vorbă, dar deocamdată este imposibil.

- Ai dori asta, Nat?

- Acum nu sunt sigur ce vreau, Lucie. Sunt clipe în care cred c-ar fi fost bine să nu ne fi cunoscut. Altele, în care nu ştiu ce voi face fără tine.

Ea îl privea fără să scoată o vorbă. El continuă:

- Desigur, va veni şi clipa în care îţi voi putea cere să ne întâlnim undeva, dar mă tem că vei fi pe drum, în Rolls cu baronetul tău...

Nat era gelos? Lucie începu să râdă.

- Oricărei fete i-ar fi greu să refuze drumul cu o astfel de maşină....

Nat se întoarse, şi fără o vorbă, intră în cabinetul directorului.

Ea rămase privind în urma lui, dar apoi inima începu să-i bată mai tare de bucurie, de speranţă. Se lovi de Barbara Friern, cu care nu schimbase decât saluturi formale.

- Miss Reed o abordă aceasta, aş vrea să stăm de vorbă în camera mea, dacă nu te deranjează.

- Sigur că nu! exclamă Lucie, urmând-o pe Barbara în frumoasa ei încăpere. Observă imediat că fotografia lui Nat nu se mai afla acolo.

Barbara Friern începu s-o studieze.

- Oare să fie adevărat că Nat Randall este interesat de tine?

- Nu înţeleg unde vrei să ajungi, începu Lucie.

- Ba ştii foarte bine. Nat este cel pe care ni-l disputăm. Parcă te-ai uitat direct la locul în care se afla fotografia lui Nat.

Barbie începu să străbată încăperea cu paşi mari. Lucrurile mergeau foarte bine până ai venit la Keynwood. Nat se îndrăgostise de mine. Toată lumea se aştepta ca tata să-i ofere parteneriatul la Keynwood. Dar ai venit tu şi ai stricat totul.

- Stai puţin, Barbara... începu Lucie.

- Aşteaptă să termin ce am de spus. Ai venit aici cu iluzii deşarte, dacă pot să spun asta. N-a ştiut nimeni la început că erai atât de intimă cu Nat Randall şi de aceea ai fost acceptată aici.

Lucie, care roşise, continua să-şi sfideze adversara, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

- Nu eram intimi.

- Dar aveaţi o relaţie, o acuză Barbara, iar tu ai venit să fii mai aproape de el, să nu-l scapi din vedere. Este posibil ca Nat să fi jucat un joc dublu chiar când făcea dragoste cu mine. Da, ai auzit bine, când făcea dragoste cu mine.

Lucie trase aer adânc. Nu mai suporta insultele şi insinuările Barbarei, dar nici gelozia care o măcina.

- Spui lucruri nereale, pe care nu le crezi nici tu, o opri Lucie. Nat n-a ştiut că aplic pentru această slujbă şi nici n-am avut relaţii intime. Trebuie să recunosc

că am ţinut întotdeauna la el şi n-am ştiut de relaţia voastră. Cel puţin nu până am sosit la Keynwood.

- Aşadar, recunoşti că ai aflat imediat ce ai venit aici?

- Am observat că-ţi place Nat.

- Cum îndrăzneşti să spui asta! Nu numai eu îl plăceam! Totul mergea foarte bine între noi până ai apărut tu.

- Imi pare rău, Barbara, dar dacă Nat te-ar fi iubit, nimeni nu l-ar fi putut opri să se căsătorească. Il cunosc destul de bine ca să ştiu asta.

- Aşadar, insişti că Nat n-a vrut să se însoare cu mine, şuieră Barbara.

- Aş prefera să nu continuăm discuţia asta. Nu duce la nimic bun. Te comporţi de parcă eu ţi l-aş fi luat pe Nat. Nu este aşa. Nat nu-mi aparţine, după cum nu-ţi aparţine nici ţie.

- Lucie, nu-i vei face nici un bine lui Nat continuând să te ţii de capul lui. Ii periclitezi cariera. Ai fi foarte bine dacă ai pleca de aici la sfârşitul trimestrului.

Capitolul 10

- Crezi că Nat s-ar întoarce la tine dacă as dispărea? Barbara începu să clipească des. Nu putea să uite lucrurile
dure, chiar urâte, pe care i le spusese Nat, în clipa în care făcuse eforturi disperate să-l reţină:

- Oscar Wilde spunea că bărbatul curajos ucide dragostea cu sabia, în timp ce lasul cu un sărut. Dacă as proceda astfel, m-as simţi mai târziu ca un las. Câteva sărutări nu sunt de ajuns pentru o căsnicie, iar eu nu am de gând să mă comport ca un las doar pentru a câstiga parteneriatul cu tatăl tău. Nu vreau să mă însor cu tine, Barbara.

Cu voce tare, Barbara spuse numai atât:

- Ştiu că Nat s-ar întoarce la mine dacă ai dispărea.

Lucie îsi muscă buzele.

- Foarte bine, zise ea. Vom lăsa totul la latitudinea lui Nat. Mai sunt doar două săptămâni până la sfârşitul trimestrului; el este foarte ocupat acum, ţinând locul directorului, şi cred că nu are chef să fie implicat emoţional. Ceea ce va alege după aceea, este problema lui.

- Se va întoarce la mine, oricum.

Lucie îi evită privirea. Işi aminti vorbele Marthei:

- Nu te lăsa învinsă de această Barbara. Este impertinentă, dar nu are calităţile tale, Lucie. N-o

face pe eroina pentru că nu are rost! Ai venit la Keynwood pentru Nat. Dacă pleci acum, nu-l vei mai avea vreodată.

Avu nevoie de tot curajul ca să se confrunte cu Barbara.

- Ştii ce, „Barbie“? Dacă Nat voia să se căsătorească, te-ar fi cerut de mult. Venirea mea aici i-a confirmat faptul că nu te vrea ca soţie. Ce gândeşte despre mine este problema lui. El poate alege între noi două. Eu nu voi interveni în vreun fel, dar nici nu voi capitula. M-am achitat bine de slujba mea aşa că nu văd de ce ar trebui să părăsesc terenul ca o laşă. Lucie părăsi încăperea cu capul sus, spunându-şi: „O, Nat, nu-mi pasă de ce spune lumea, te iubesc. Cred că şi tu simţi la fel pentru mine. Nu voi renunţa la speranţă până la moarte!“

Pe scări se auzi strigată de Berryl:

- Dacă o să continui tot aşa o să-ţi pierzi drăgălăşenia, Lucie.

- Nu-mi pasă, răspunse ea.

- Cu câtva timp în urmă eram la fel ca tine, dar între timp am învăţat că nu trebuie să pui totul la suflet. Te văd cam furioasă. Ce se întâmplă cu tine, draga mea? Spune-i totul lui Berryl...

Lucie izbucni în plâns.

- O, Berryl, mă simt mizerabil...

- Ce este cu tine, draga mea copilă... vino în camera mea să vorbim...

Şi astfel, Lucie îi spuse tot adevărul lui Berryl.

- Ce crezi Berryl, ar trebui să demisionez ?

Berryl ascultase povestirea ei într-o linişte deplină. Ce auzise, n-o mirase câtuşi de puţin. Şi ea observase că micuţa intendentă avea o slăbiciune pentru Nat Randall. Ştia şi ea, ca toată lumea de la Keynwood, că Barbara Friern era înnebunită după Nat.

- Să nu-ţi faci iluzii că Barbie îl iubeşte. Fiinţa asta se iubeşte doar pe sine. De fapt, ea a încercat să-l seducă şi pe Geoff, poate nu ştii...

- Mă urăşte, Berryl, dacă nu plec de bunăvoie, va face scandal.

- Poate, dar nu va rezolva nimic cu asta. Lumea de aici te place şi te apreciază, Lucie. Elevii la fel.

- Dar Nat nu mă iubeşte mai mult ca pe ea....

- Eu n-aş fi atât de sigură. îl cunosc pe Nat. Este un afemeiat notoriu, dar nu este un om rău. Cred că realizează că ai putea fi soţia potrivită pentru el. Tu îi conferi stabilitate, îl înţelegi, îi eşti credincioasă.

- Dar toate astea nu sunt de-ajuns, Berryl, draga mea.

- Capul sus, Lucie.

- Ţie îţi place Nat? o întrebă Lucie dintr-o dată.

- Cui nu i-ar plăcea? Este un bărbat foarte atrăgător. Dar asta nu înseamnă că şi el mă consideră la fel. Lucie draga mea, să ştii că te poţi baza pe mine. Nu voi spune nici o vorbă nimănui

despre tine şi Nat.

Lucie se simţi mai bine, pentru că prietenia lui Berryl reuşise să-i readucă încrederea în sine. Se întoarse la treburile ei şi munci până la epuizare, aşteptându-se ca în orice clipă Stella Friern s-o cheme la ordine, să-i ceară să plece.

Seara, la cină, Nat nu părea în apele sale. Era preocupat de sănătatea directorului şi de problemele şcolii. Abia dacă o privi o dată.

Stella Friern le spuse că soţul ei putea fi considerat apt de muncă în două trei săptămâni, în cel mai bun caz.

Zilele următoare trecură fără evenimente. Incepură examenele.

Pentru Lucie, era uimitor să descopere că, deşi locuia sub acelaşi acoperiş cu Nat, nici nu apuca să-l vadă. Dar se apropia vacanţa

Intr-o seară, la cină, observă că Nat era foarte obosit, palid, părea epuizat, pentru că trebuia să ţină şi locul directorului. Trecuseră douăsprezece zile de la accident, iar Hugh Friern nu-şi revenise aşa cum se aşteptau cu toţii.

Noaptea, Lucie vărsa lacrimi amare până adormea epuizată. Abia aştepta vacanţa să plece, să uite de tot.

Permisia lui Dick era pe sfârşite, iar guvernanta copiilor lui Maggie anunţase că vrea să plece, aşa că aceasta se afla din nou în dificultate. Ce putea face

Lucie decât să se întoarcă în casa surorii sale, să-i fie de ajutor? Perspectiva nu era prea grozavă...

Veni şi ziua despărţirii. Şcoala răsuna de vocile entuziaste ale copiilor, care plecau acasă în vacanţa mare.

Lucie se trezise într-o stare foarte ciudată. într-un fel, se simţea mai bine pentru că pleca şi nu-l va mai vedea pe Nat. De fapt de la ultima discuţie, el nu făcuse nimic pentru a o face să înţeleagă că avea un loc special în inima lui. Era doar un prieten. Avea o atitudine prietenoasă faţă de ea, dar atât.

Ea se bucura că va scăpa de Barbie Friern.

îşi luă rămas bun de la copiii care plecau acasă, cu aceeaşi formulă:

- Ne vedem la toamnă...

Copiii îi mulţumeau pentru ce făcuse pentru ei şi abia aşteptau s-o revadă la începutul anului.

Dar oare va mai fi aici? se întrebă Lucie. Era greu de răspuns la întrebarea asta. Voia să ajungă o dată acasă la Maggie, să discute cu ea. Poate fiind departe de Nat va vedea lucrurile altfel.

Apăru şi Hugh Friern palid, încă nerestabilit după accident, dar oricum, în picioare. Fu foarte afectuos când îşi luă rămas bun de la ea.

- Miss Reed, te aşteptăm pe 20 septembrie, îi spuse el în încheiere.

- O să-ţi simt lipsa, micuţă Lucie, îi spusese Berryl. Voi face excursia în Scandinavia şi-ţi voi da telefon la

întoarcere.

- Mulţumesc pentru bunătatea ta, Berryl, îi spuse Lucie, abia aştept să primesc veşti de la tine!

Berryl o întrebă abia şoptind:

- Ai vreo veste?

Lucie păli şi clătină din cap.

- Cred că s-a terminat totul.

Sir Mark Finch ceru să-i vorbească. Ceru directorului permisiunea să discute cu ea în cabinetul lui. Baronetul avea o idee grozavă.Voia să-şi ducă fiul la Falmouth, pentru trei săptămâni, fiind amândoi pasionaţi de navigaţie. Urma o vacanţă de vis pentru micul Mark, dar avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, pentru că nu se putea descurca singur. O invita astfel de Lucie să-i însoţească.

- Desigur, cu un salariu foarte bun, adăugă el cu un zâmbet. Te rog, miss Reed, acceptă, ar fi grozav să vii cu noi!

Lucie lupta cu propriile-i sentimente. O, numai dacă l-ar putea uita pe Nat şi să accepte invitaţia! Ce vacanţă grozavă ar avea! Numai gândul la Nat o oprea. Ii spuse baronetului că avea probleme cu nepoţii şi ceru timp de gândire.

- Ai numărul meu de la Londra, zise acesta. Te rog să mă suni, să-mi comunici.

Plecară şi ultimii copii, iar şcoala părea părăsită.

Lucie intră în cancelarie amintindu-şi prima zi

când sosise aici şi felul rece în care o primise Nat. Unde se afla el oare? Işi dorea cu disperare să-l vadă, să-şi ia rămas bun de la el. Cercetă toată şcoala în căutarea lui şi după toate încercările o cuprinse disperarea. Nu cumva Nat plecase fără a-şi lua rămas bun? Era singura posibilitate.

Disperată, îşi făcu repede bagajul şi comandă un taxi care s-o ducă la Hove.

Atunci apăru Geoffrey Mallow.

- A, Lucie, bine că te văd, te-am căutat peste tot! exclamă el. Aş fi putut să te duc eu până la Hove!

Numai dacă aş fi vrut să-l văd pe Geoff cu atâta disperare cu care îl doresc pe Nat! se gândi Lucie. Cu voce tare spuse doar:

- Mulţumesc, Geoff, dar am comandat deja taxiul.

- Ne mai vedem pe timpul vacanţei? o întrebă el.

- Te voi primi cu mare plăcere dacă vei veni acasă la sora mea.

Geoff o privi lung, apoi, după o ezitare, îşi luă inima în dinţi şi-i spuse:

- Lucie, am fost cu toţii foarte ocupaţi în ultimul timp; aş vrea să te întreb, te mai întorci după vacanţă?

- Cred că ... da, răspunse ea deşi nu sunt sigură. Pe Nat l-ai văzut?

- Da. Nu şi-a luat rămas bun de la tine? A plecat acum o oră.

Lucie simţi că nu-i mai bate inima.

- De ce se grăbea aşa?

- Nu ştiu. A primit un telefon care l-a pus pe jar şi se grăbea să prindă un avion spre Paris. Geoff continuă să vorbească, dar ea nu-l mai asculta. Nat plecase fără a-şi lua rămas bun de la ea.

Geoff observă privirea ei şi se întrebă ce putea face.

- La revedere, Geoff, zise ea brusc, trebuie să plec imediat.

După plecarea ei Geoff îşi spuse că făcuse o prostie,
neavând curajul să-i ceară mâna. O plăcea destul de mult pentru a renunţa la burlăcie pentru ea. Apoi îşi spuse că poate era mai bine aşa. Lucie ar fi fost o soţie minunată fără îndoială, în timp ce de el nu era prea sigur. Poate unii bărbaţi sunt făcuţi să rămână burlaci.

Lucie urcă în taxi cu lacrimi în ochi şi regret în suflet, gândindu-se: o, ar fi trebuit să-şi ia rămas-bun de la mine... măcar să-mi fi spus că pleacă...

Ajunsă acasă la Maggie fu primită cu entuziasm de toată lumea dar mai ales de copii.

- Pari tristă şi obosită, Lucie, remarcă Maggie. Eu abia te aşteptam, mai ales acum după plecarea lui Dick.

Lucie urcă în camera ei să despacheteze. Va sta aici în următoarele opt săptămâni, dacă nu accepta invitaţia lui sir Finch. Dar de ce să n-o accepte? Cine

ar fi refuzat-o? Va petrece vacanţa în condiţii minunate, se va bucura de odihnă, soare, companie plăcută...

Trecu astfel prima săptămână din vacanţă.

Incepu să se simtă ca şi cum n-ar fi plecat niciodată din casa lui Maggie; o ajuta cu casa, cu copii.

Iar pentru că în această zi de vineri vremea era foarte frumoasă, hotărî să-i ducă pe cei mici la Rottingdean, să organizeze un picnic pe plajă. Maggie se întâlnea cu o fostă prietenă, făcea cumpărături; avea o zi liberă, lucru care nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Lucie, care o văzuse că este la capătul puterilor, mai ales acum când plecase şi guvernanta, renunţă la deplasarea cu sir Finch. Nu suporta gândul ca Maggie să se chinuie cu cei doi copiii, iar ea să se distreze pe iahtul lui sir Finch.

- A fi bine dacă ai putea să ţi-l scoţi din minte pe acest Randall, care ţi-a întunecat pentru a doua oară viaţa.

- Nu este vina lui, Maggie, de data asta. Este vina mea, eu m-am dus după el. Am mai făcut o greşeală pe care sper să n-o mai repet.

Dimineaţa, se trezise cu o durere puternică de cap. Angela începu să ţipe pentru că fratele ei o trăsese de păr, apoi Tim îşi exprimă nemulţumirea faţă de programul zilei şi o făcu destul de vehement.

încercă printre picături să închidă ochii o clipă şi să se gândească la Nat. Deodată, auzi o voce cunoscută şi dragă ei:

- Luce!

Desigur, nu răspunse pentru că avu impresia că nu este aievea.

- Santa Lucia!

De data asta, deschise ochii mari. Sări în picioare, cu inima bătând puternic. Nat era aici. Nu era un vis. Nat se afla în faţa ei. O privea cu căldură în ochii lui frumoşi.

- Ai văzut că te-am găsit?

Ea îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de pe frunte printr-un gest reflex, apoi îşi scoase ochelarii.

- Nat de unde ai apărut?

- Am venit de la Paris cu avionul până la Londra, iar de acolo cu maşina.

Lucie nu-şi putea crede ochilor.

- Te rog, Luce, stai o clipă aici lângă mine să-mi trag sufletul, apoi vom merge undeva, într-un loc răcoros.

- Dar trebuie să iau şi copiii, îi aminti ea.

- Vom merge să luăm prânzul cu toţii. Acum, lăsă-mă să-ţi relatez faptele.

- De ce ai dispărut fără să-ţi iei măcar rămas bun de la mine?

- Am încercat să te găsesc, dar nu aveam decât cinci minute la dispoziţie, pentru că pleca avionul.

- Dar de ce...

El o întrerupse. Ii spuse că va primi toate informaţiile dacă nu va mai pune întrebări.

Nat primise un telefon de la Paris chiar în ziua în care se terminase şcoala. Unchiul său, Henry, se afla acolo pentru a se căsători. Dar nu mai apucase să încheie căsătoria pentru că fusese găsit mort în patul său, din cauza unui atac de cord, iar tânăra cu care trebuia să se însoare, care ştia că Nat este singura lui rudă, îl sunase imediat. Ii trebuise o săptămână să rezolve toate afacerile unchiului său pentru a se putea întoarce. Moştenise de la acesta o sumă destul de frumuşică.

- Neşansa logodnicei a fost norocul meu, încheie el zâmbind. Acum am capitalul pe care mi-l doream şi pot începe o viaţă nouă. Am venit aici direct de la aeroport, temându-mă că ai plecat cu sir nu ştiu cum ...

- Ţi-a fost teamă, Nat? Ţie?

- Da, teamă, repetă el.

- De ce?

- Pentru că nu voiam să intri în relaţii cu acel nobil. Sunt convins că sir Finch, parcă aşa îl cheamă, se şi vedea însurat a doua oară.

- Şi? întrebă ea.

- Lucie, nu spune asta! Ştii ce simt pentru tine! Ţi-am mai spus.

- Mi-ai spus că mă iubeşti în felul tău ciudat, Nat,

nu altceva.

- Va trebui să mă asculţi cu atenţie, Luce. Imediat ce am ajuns la Paris am avut timp să-mi sortez gândurile. Am înţeles atunci că te iubesc cu adevărat.

- Şi Barbara Friern?

- Nu are rost să mai vorbim de ea; este de domeniul trecutului.

Lucie nu mai zise nimic. Nat privi figura ei dragă cu tandreţe, realizând că acum era sigur c-o iubea, că nu putea trăi fără ea. Aceasta tânără deţinea un loc anume în inima lui, care nu mai fusese ocupat de nimeni altcineva până acum.

- Santa Lucia, draga mea, poate eşti o sfântă, iar eu diavolul. Poate că suntem o pereche ciudată. Dar am putea avea şi un succes teribil împreună. Vreau să ne căsătorim. Am aranjat totul, iubita mea. Va trebui să mă mai întorc la Keynwood, să nu-l las singur pe Hugh; dar un singur trimestru. Dacă nu te va vrea acolo, va trebui să ne piardă pe unul din noi. Ne vom căsători de Crăciun şi vom avea o lună de miere frumoasă pe continent, cu banii unchiului Henry. Voi deschide apoi o şcoală şi tu vei fi soţia directorului şi nu intendenta, iar copiii te vor adora, sunt sigur. Luce, am ştiut că tu vei fi soţia mea, am simţit asta tot timpul, dar mi-a fost teamă de căsătorie. Nu ştiu cum am putut să mă port atât de urât cu tine. Cum ai continuat să mă iubeşti?

- Se pare că femeile te iubesc, Nat. Şi nu sunt

puţine.

- Eu o vreau pe una singură. Pe tine, Luce.

- Nat... Nat... repeta ea copleşită.

- Vom merge la Roma în luna de miere. Luce, ştii că eşti cea mai frumoasă şi mai scumpă intendentă care a existat vreodată? De acum va trebui să demisionezi de la Keynwood, să ai grijă doar de mine. Şi sunt o persoană oribilă...

- Nat, nu eşti aşa! protestă Lucie.

- Ce repede uitaţi voi, femeile! murmură el. Mă faci să mă simt jenat. Dar te asigur Luce, că voi face totul să fim fericiţi.

Lucie închise ochii când Nat o sărută.

Sfârşit